

R COLER
ROM
Nr. 2

Margaret Allan

DOCTORUL din Partridge Hill

editura alcris

Rămăs
singur cu
băiatul după
tragica dispariție a
fostei soții, doctorul Da-
vid Richmond cunoaște o tul-
burătoare poveste de dragoste.

Cum se va sfârși această dragoste? Ce
final ar putea fi pentru ea cu un
bărbat care îi spusese deschis
că după ce a greșit oda-
tă nu va încerca din
nou să-și întemeie-
ze o familie?

Coperta VASILE SOCOLIUG

**Dat la cules : 25.04.1993 ; Bun de tipar : 07.05.1993 ;
Tiraj : 40.000 ex. broșate ; Hirtie tipar de 48,8 g/m² ;
Apărut : 1993.**

**Tiparul executat sub c-da nr. 294 la
Societatea Comercială - Editură și Imprimerie
„Porto — Franco” S.A. Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223 A
ROMÂNIA**

I.S.B.N. 973-95966-9-X

MARGARET ALLAN

**DOCTORUL
DE LA PARTRIDGE HILL**

Traducere de TEODOR ATANASIU

BUGUREȘTI 1993

✓
Redactor de carte: AURELIAN MIGU ANDY
Consilier literar: TRAIAN IANGU

Colecția „ROMANTIC”

CAPITOLUL I

Lui Claire i se părea că de săptămâni întregi locuința lor era într-o stare de dezordine cumplită, parcă luată cu asalt, încă de pe când mama ei și Tom anunțaseră planurile lor de a se căsători.

Și nu pentru că vechea casă, înaltă și în amfiteatru, din Streatham, ar fi fost vreodată în foarte bună rânduială; n-ar fi putut să fie niciodată astfel, condusă de cineva ca Charlotte Darley. Pentru o femeie cu un creier nemaipomenit de ordonat, Charlotte se caracteriza drept o personalitate uluitoare de dezordonată, ca și Cassandra și Celia de altfel.

De unde oare căpătase ea atâta dragoste înăscută de ordine și disciplină, se întreba Claire în timp ce se preumbla prin salonul mare strângând ziarele și revistele risipite peste tot, găsind perechea pantofilor desperecheați, a papucilor și a mănușilor care se refugiaseră pe sub scaune sau în spatele sofalei; adunând cărți de vizită și panglici și bucăți de hârtie de împachetat lăsate acolo după despachetarea cadourilor de nuntă.

Fusesse tatăl ei o persoană ordonată? De la el probabil moștenise ea această trăsătură de caracter? Nu știa. Nu putea să și-l amintească prea bine pe tatăl său, fiind atât de mică când a murit. Își aducea aminte de el numai ca de o prezență blândă, studioasă, anărând și

dispărând în grabă în primii ei ani de viață. Fusese director de școală, spunea mama ei, care se omorâse de prea multă muncă într-o școală municipală aglomerată.

Trebuie să fi fost atât de diferit de Tom Delaney care se remarca prin robustețea sa, siguranța de sine, toleranța lui amuzată față de această gospodărire întâmplătoare, nepăsătoare. Și totuși lui Claire îi plăcea Tom, care de a doua zi devenea tatăl ei vitreg. Nu trecuseră decât câteva săptămâni de când mama sa îl adusese pe Tom pentru a se întâlni cu ele. Claire și Celia, care era fizioterapeut la unul din marile spitale din Londra, se amuzaseră de jena mamei lor față de Tom și curând l-au poreclit „Prietenul”, deși amuzamentul s-a transformat rapid în surpriză, când logodna a fost anunțată și a devenit evident că mama lor era la fel de îndrăgostită de Tom ca Celia de tânărul ei medic galez, sau Claire de Chris Durham. Totuși ambele fete și-au dat binecuvântarea pentru Tom, așa cum s-a întâmplat și cu Cassandra, când a sosit acasă, din America, pentru cununie.

Toate trei vor fi prezente mâine când mama lor și Tom se vor căsători la biserica din parohia lor, înainte de a pleca pentru o lună de miere prelungită în Noua Zeelandă, unde Tom avea un fiu căsătorit. Pentru acest bărbat și pentru o nouă viață, mama ei își abandonase destul de frivol cariera, care lui Claire i se păruse întotdeauna a fi viața ei. De la moartea tatălui lor ea le crescuse singură pe cele trei fete deținând în același timp postul bine plătit de achizitor pentru un magazin de modă londonez. Acum, după ce luna de miere se va sfârși, se va întoarce la Streatham pentru a se bucura de o viață mai tihnită.

Oare unde va fi ea când mama ei și Tom se vor întoarce din luna lor de miere, se întreba Claire. Va mai fi încă aici, încercând să facă ordine în camerele spațioase ale acestei case victoriene? Sau va fi reușit în fine să facă rost de un serviciu?

Nici nu visase vreodată că va fi atât de greu. În timpul lunilor lungi, anevoioase, când tocise și se amă-

râse cu examenele finale, o susținuse speranța că dacă va reuși numai să treacă va găsi cu siguranță un serviciu în care să-și poată valorifica îndelungata sa pregătire.

Realitatea s-a dovedit a fi foarte diferită și discorajantă. Problema era că mai erau și alții care aveau aceeași pregătire ca și ea și chiar mai bună și că pur și simplu nu erau suficiente locuri de muncă din care să alegi. Chiar și-a redus pretențiile, de la posturi în învățămînt la cele de furnizor de alimente sau menajeră, dar a descoperit că tinerețea ei era un dezavantaj. Mai curând decât o pregătire universală ea a aflat că se cereau vîrstă și experiență practică.

Mama ei a îndemnat-o să aibă răbdare și a asigurat-o că se va ivi și pentru ea ceva, curând. Însă mama ei nu știa ce nemaipomenit de trist era să te duci de la un post la altul fără măcar să ai speranța că vei reuși. Mama ei, cîndva o femeie care avea o carieră a sa, devenise foarte rapid copleșită numai de cariera viitorului ei soț.

Se va implica ea însăși vreodată tot atît de deplin în viața lui Chris, s-a întrebat Claire? Gîndul la Chris i-a cuprins de căldură spiritul ei sensibilizat. El va fi în curînd aici, la masa de seară a familiei, care era aproape gata. Spusese că s-ar putea să vină devreme. Oare el era cel care scîrțâia pe aleea de pietriș din fața casei? Un salut scurt rostit de o voce feminină, cu o urmă de accent transatlantic, i-a confirmat că nu era el. Era sora ei mai mare.

După o clipă Cassandra se afla în cameră. Înaltă, zveltă și grațioasă, cu acel aer imposibil de definit de echilibru și succes pe care îl adusese din Statele Unite, Cassandra părea să o orbească pe Claire cu perfecțiunea ei absolută. Abia venită de la un coafor scump, părul ei negru intens era coafat după ultima modă.

— Îți place? a întrebat ea sucindu-și capul astfel încît Claire să o vadă și la spate.

— O, da, Cass! E extra!

— De ce nu-l lași pe Anton să facă o încercare și cu părul tău? a întrebat-o Cassandra, în timp ce se uita critic la sora ei.

— Nu am timp. E prea mult de făcut, a zis Claire evaziv. Tot așa ar fi putut să spună că nu avea bani. Anton era la fel de scump pe cât era de bun și bursa ei de studentă se terminase. În plus, orice le-ar fi făcut Anton buclelor ei negre, neascultătoare, ea nu va reuși niciodată să arate aidoma lui Cass. Nu avea înălțimea, echilibrul sau frumusețea ei. Avea numai același ten și asta nu era suficient. Și totuși lui Chris ea îi plăcea cel mai mult. Poate mai mult decât atât. Din nou gândul la el îi încălzea inima.

— Vine Chris astă-seară? a întrebat Cassandra ca și când i-ar fi citit în suflet

— Da. Cred că a sosit.

S-a dus în vestibul pentru a-i deschide, oboseala și dispoziția ei lipsită de vlagă dispărând la vederea strălucirii părului lui castaniu fluturând deasupra costumului închis de serviciu pe care îl purta. Venea direct de la biroul său din City.

— Bună, Chris!

Și-a ridicat fața pentru a fi sărutată de el.

— Bună, scumpa mea.

Cuvintele erau rostite cu căldură, însă Chris avea un aer distrat în seara asta.

— Ai sosit la timp. Ești primul venit de fapt, cu excepția lui Cass, i-a spus ea. Mama și Tom s-au dus să o întâmpine pe mătușa Liz la trenul de Yorkshire.

— Am venit devreme pentru că vreau să-ți vorbesc, i-a spus el cu o ezitare în glas, ceea ce era ceva neobișnuit pentru el.

— Nu se poate mai târziu? Trebuie să termin mâncarea. Intră și stai de vorbă puțin cu Cass.

Claire a deschis ușa de la salonul mare și Chris a urmat-o. În timp ce intrau, Cassandra s-a ridicat de pe sofa pe care răsoise o revistă, ca și când ar fi fost luată prin surprindere din echilibrul ei obișnuit. A dat

DOCTORUL DE LA PARTRIDGE HILL

drumul revistei și s-a aplecat s-o ridice cu o stângăcie neobișnuită.

— Vrei să stai de vorbă cu Chris până termin mâncarea, Cass? a spus Claire repede. În timp ce rostea aceste cuvinte a observat că cele două persoane din centrul camerei păreau tulburate.

— Nu pot să-ți dau o mână de ajutor la mâncare? s-a oferit Cassandra spre marea surprindere a lui Claire. Cassandra nu era persoana care să te ajute la bucătărie. Claire știa că ar fi mai mult un impediment decât un ajutor.

— Nu ai nimic de făcut. Mai degrabă ține companie lui Chris în locul meu.

Cu aceasta, Claire a închis ușa după ea, însă nu înainte de a avea impresia pasageră de tulburare ce domnea între ei. Care era problema? Oare nu se mai agreau unul pe altul? Claire spera să nu fie așa, dar oricum nu conta cine știe ce deoarece Cassandra se întorcea în America într-o săptămână sau așa ceva.

Se pare că se simțeau bine unul cu altul în timpul meselor în familie, când amândoi erau de față. Deși nu se înțeleseseră tot atât de bine când erau copii, își amintea Claire. Chris locuia atunci în casa vecină și Cassandra cea frumoasă de acum era o fetișcană durdulie, mai degrabă palidă și cu păreri foarte personale, în timp ce Chris era exact Chris, cel mai extraordinar băiat din împrejurimi.

Apoi Chris și familia sa s-au mutat pe undeva prin Kent și au pierdut legătura în timpul anilor în care Chris a devenit bărbat și a trecut de la școală la universitate. Când Claire a dat de el, într-o zi, în primăvară, în parcul St. James, Cassandra era deja de doi ani în America.

Chris era mai mare acum, mai frumos și mai sigur pe sine decât oricând. Totuși, păreau că și-au reluat prietenia de mai înainte fără nici un efort, ca și cum anii pierduți între timp nu existaseră vreodată. Claire se simțea bine în compania lui Chris, cum nu se mai

simțise cu alt bărbat. Avea o sficiune pe care nu o găseai la celelalte surori ale sale, dar nu când se afla cu Chris, niciodată cu Chris.

Și totuși existase acea reținere între ei în seara aceasta, care îi persista în minte, pe când umbla prin bucătărie, punând farfuriile și felurile de mâncare la încălzit, adăugând curcanului, care urma să-i îndestuleze pe invitați înaintea cununiei, un ultim strop de grăsime, ornând dulciurile pe care le făcuse mai devreme. Chris îi spusese că vrea să vorbească cu ea. Era cumva această discuție atât de importantă încât să-i determine o atare reținere? Avea de gând s-o ceară în căsătorie și era emoționat că făcea acest lucru? Cu siguranță că nu.

Știa că ține la ea, acest lucru devenise evident prin invitațiile de a ieși în oraș atât de dese din ultimele săptămâni, dar deocamdată nu discutaseră de dragoste. Nu era vorba de o pasiune înflăcărată. Fuseseră totuși acele sărutări afectuoase de la venire și plecare, strângerea caldă de mână din partea lui la cinema sau la teatru sau câte un braț trecut peste umeri, când se aflau aproape unul de altul în mașina lui.

Claire se aștepta la ceva mai mult decât atât, la semnul unui sentiment mai profund din partea lui Chris. O mărturie că el avea aceleași sentimente față de ea pe care ea le avusese întotdeauna pentru el. Încă de pe când erau copii, crescând împreună. Ajunsesse oare Chris să încerce același sentiment față de ea? Despre asta voia să-i vorbească? Atunci de ce îl îndepărtase cu scuza că trebuia să meargă la bucătărie? Și de ce se lăsase el îndepărtat?

Deocamdată nu exista nici un răspuns la aceste întrebări și ea era obligată să le rețină pentru că în acest moment mama și Tom tocmai se întorseseră de la gară cu mătușa Liz.

Erau toți adunați în salon acum, sorbind din băuturi și schimbând câteva cuvinte despre căsătoria iminentă, despre călătoria mătușii Liz de la Yorkshire și despre progresele pe care le înregistra mătușa Rosie, care ar

fi trebuit și ea să fie acolo, dar se afla acum la Cottage Hospital din Ramsley, revenindu-și lent după o fractură la un picior.

— Sărmana Rosie! rosti acum mătușa Liz cu vocea ei de institutoare. Așteptase cu atâta nerăbdare această căsătorie și a fost nevoită să o piardă! Mă simt vinovată că am părăsit-o, dar a insistat ca măcar una din noi să vină să te vadă măritată, Charlotte.

Mătușa Liz și mătușa Rosie erau surorile mai mari ale mamei lui Claire și proprietarele unei mici școli particulare dar prospere din târgușorul Ramsley, unde se născuseră toate trei.

— Cum s-a produs accidentul? a întrebat-o Charlotte pe sora ei.

— Știi cum e Rosie în ce privește casa, a spus domnișoara Elizabeth Gordon pe un ton exasperat. În prima zi după terminarea trimestrului a ținut morțiș că trebuie spălate toate perdelele grele. De-a dreptul ridicol deoarece doamna Clough nu era acolo să o ajute. Ți-am spus că bătrânul ei tată este din nou bolnav? Și cum ziceam, Rosie și-a văzut mai departe de treabă de una singură și pe când ducea perdelele pe scări și-a prins piciorul în una din ele și a căzut cu fața înainte tot șirul de trepte până jos. Ce nebunie din partea ei, pentru că acum va trece mult timp până va mai putea face ceva după cum spune doctorița Gayle.

— Biata Rosie, a murmurat Charlotte.

— Și biata de mine, a spus mătușa Liz cu sinceritate. Sunt aproape pierdută fără ea. Știi cum e mâncarea făcută de mine și nu e nici doamna Clough să ajute la întreținere. Am închis cursurile până ce se va întoarce doamna Clough și încerc să țin în ordine celelalte camere, dar sunt sigură că Rosie își va ridica mâinile spre cer de indignare când se va întoarce acasă și va vedea cât de puțin succes am avut.

Claire știa că mătușa Liz e într-adevăr pierdută fără mătușa Rosie, care ținea ordine și confort în viața ei.

Mătușa Liz era o femeie deșteaptă, posesoarea unei diplome bune, fostă institutoare la o școală de fete și acum directoare a propriei ei grădinițe și școli pregătitoare, însă, din păcate, avea lacune în ale artelor gospodărești. Conducerea fără probleme a școlii Abbey Lodge se datora în mare măsură îndemânării și hărniciei surorii mai tinere, domnișoara Rosie Gordon.

Ce păcat că mătușa Rosie nu a putut să participe la nuntă. Era o romantică incurabilă și s-ar fi simțit în elementul ei dând ajutor la cele o mie și una de lucruri care erau de făcut într-o asemenea ocazie. Ar fi fost atât de bucurăoasă să ajute la bucătărie, se gândea cu mâhnire Claire în timp ce punea rulouri de costiță în jurul curcanului și îl ducea în sufragerie, gata pentru ca Tom să-l poată tranșa.

Opt persoane erau așezate acum în jurul mesei ovale, cu vaza de argint plină de trandafiri frumos mirositori aduși din grădină. Tom și mama ei, mătușa Liz și Cassandra, Gelia și doctorul ei tânăr, John, Chris și ea însăși. Formau o adunare vioaie și vorbărească, cu excepția ei și a lui Chris. Chris părea să aibă puține de spus în seara asta. Din ce în ce mai des Claire se surprindea privindu-l peste masă și mirându-se de tăcerea lui. De obicei nu era atât de tăcut.

Se întrebă și cu privire la expresia din ochii lui când se odihneau asupra ei. Acea privire care cumpănește, întrebătoare și vag tulbure. Se va bucura când se va termina masa. Atunci se vor duce să se plimbe pe afară și va afla ce se ascunde în spatele acelei priviri pe care Chris o avea în seara aceasta, și despre ce avea să-i spună atât de important și prezent.

Masa se prelungise mult. Stăteau la nesfârșit la cafea, astfel încât Claire simțea cum îi creștea neliniștea. Era conștientă, de asemenea, de tensiunea care se acumula și la Chris. În cele din urmă nu a mai putut să îndure. Ridicându-se în picioare a început să strângă ceștile de cafea pe o tavă, spunând că dacă nu face acum treaba asta nu va mai putea să o facă deloc.

— Te ajutăm la spălat, nu-i așa, John? i-a spus Celia aruncându-i o privire caldă tânărului doctor brunet și tăcut.

— Desigur. Claire, este cel mai mic lucru pe care îl putem face după ce ne-ai oferit o masă superbă.

Așa că nu a trecut mult timp până ce Claire să se întoarcă în salon, rămânând în cadrul ușii și așteptând să-i prindă privirea lui Chris, pentru a-i da de veste că era gata acum pentru discuția aceea.

La început parcă nici nu o vedea. Se despărțise de grupul format din mama ei, Tom și mătușa Liz și ședea pe scaunul de la fereastră de vorbă, pe un ton serios, cu Cassandra. Lăsau impresia că discutau aprins despre ceva, cel puțin Chris căuta să demonstreze ceva, fizionomia fiindu-i marcată de trăsături hotărâte, în timp ce Cassandra asculta ce avea el de spus cu o expresie stranie pe figură ei atrăgătoare.

Brusc Chris păru a-și da seama că Claire îl aștepta, uitându-se la el. Spunând în șoaptă un cuvânt, la care Cassandra nici măcar nu i-a răspuns, s-a ridicat în picioare și a traversat încăperea.

— Ești gata acum? a întrebat-o el tăios.

— Da, sunt gata, i-a răspuns ea și l-a urmat afară din cameră și din casă, coborând cele câteva trepte care duceau în grădină și de acolo mai departe, pe alea lungă străjuită de ambele părți de frasini alpini cu frunzișul bogat. Aerul era cald și umed, încărcat de mirosul ierbii de curând cosite și al trandafirilor bine înfloriți. Se auzea zumzetul slab al traficului îndepărtat, zgomotul izolat al motorului unei mașini de tuns iarba venind dintr-o grădină apropiată, deși se lăsa întunericul.

— Mergem până în parc? a întrebat Claire, când mai aveau puțin până la capătul aleii.

— Și până acolo e la fel de bine.

Ciudat fel de răspuns i-a dat, s-a gândit Claire îi lipsea entuziasmul. Vocea lui Chris era plată și demoralizantă. Sau avea ea o imaginație exagerată? Se sim-

tea nervoasă, irascibilă poate, din cauza zilei importante de mâine. Era extenuată poate după toate zilele de pregătire. Se va simți mai bine după ce va însipra aerul mai proaspăt din parc. Și mai bine încă după ce va auzi ce are să-i spună Chris. Instinctiv a iuțit pasul iar el făcea la rândul său pași mari pentru a se ține după ea.

Aerul era mai proaspăt și mai răcoros în parc. Era și liniște acum, după ce copiii ce se jucau de obicei aici se duseseră cu toții acasă, la culcare. Rămăseseră numai câteva persoane solitare care plimbau niște câini pe iarba uscată și câteva cupluri îmbrățișate, ce zăboveau pe băncile de sub copaci. Când în cele din urmă au rămas singuri, Chris a întors-o pe Claire cu fața spre el, punând o mână ezitantă pe brațul ei. Era pentru prima oară că o atingea după sărutul rece pe care i-l acordase la sosire în seara aceea.

— Trebuie să stăm de vorbă Claire, i-a spus el acum cu o asprime neobișnuită în voce. Am ceva să-ți spun.

Lăsă mâna să-i cadă de pe ea și pași puțin înapoi încât acum părea că a devenit subit distant și inaccesibil. Simți o răceală care o împresura în timp ce-l aștepta să vorbească, o presimțire rea. O presimțire că ceea ce urma el să-i spună o va durea.

— Cred că n-ar fi trebuit să ieșim în oraș, a spus el în cele din urmă, în silă.

— Ce vrei să spui, Chris? a întrebat ea calmă.

Cuvintele lui o luaseră prin surprindere dar cu efort a reușit să nu-i tremure vocea.

— Vreau să spun că trebuie să ți se fi părut uneori ca și acum... Lui, care avea întotdeauna atât de multe de spus, de această dată nu-i mai veneau cuvintele.

— Ca și cum? i-a reamintit ea.

— Ca și cum ar fi fost de natură să ducă la un soi de legătură permanentă între noi.

S-a împiedicat puțin la ultimele cuvinte, așa că l-a ajutat să iasă din încurcătură.

— Cum ar fi căsătoria, vrei să spui ?

— Da, cum ar fi căsătoria.

— Și intenția ta nu era asta ?

Din nou l-a ajutat furnizându-i cuvintele, deși indiferența din ea creștea.

— Nu, nu era.

Din nou a ezitat, dar de această dată ea a tăcut. Nu mai putea vorbi din cauza nodului mare din gâtul care o durea.

— Cel puțin mi-ai plăcut, Claire. Întotdeauna mi-ai plăcut, m-am simțit bine cu tine, în largul meu. Nu m-am simțit așa cu altcineva. Începusem să mă întreb dacă nu era cea mai bună formulă de parteneriat pe care s-o cauți și poate că pentru unii oameni, chiar este, s-a poticnit el din nou.

— Dar nu pentru tine ?

— Nu, nu pentru mine. Nu acum.

Era o notă definitivă în aceste ultime două cuvinte și un sentiment direct de ușurare la Chris, acum că le rostise. Dar mai erau multe de spus, totuși, socotea ea.

— Pentru că acum am întâlnit pe cineva care mi-a schimbat ideile despre acest lucru. Mi-a schimbat întreaga mea concepție de viață, de fapt.

— Înțeleg.

A oftat prelung. Deși nu fusese șocată de ceea ce tocmai îi spusese Chris. Adânc, în sufletul ei, știuse încă de când părăsiseră casa că îl pierduse. Fusese ceva, o barieră de nedefinit între ei, care nu existase înainte. Acum știa că acel ceva nedefinit era o altă față.

Îl pierduse pe Chris. Deși nu îi aparținuse niciodată în realitate, nu-i așa ? Nu fusese niciodată nimic mai mult decât cea mai caldă prietenie între ei, cel puțin în ceea ce-l privea pe el. În privința ei fusese o speranță de mult mai mult. Însă Chris nu știa asta. Și nici nu trebuia să devină conștient de ea. Ea putea să-și salveze mândria, dacă nu altceva.

— Îmi pare rău, Claire. Crede-mă. Suna acut și jalnic, chinuit de remușcări. Cu toate că nu era greșeala lui ea se lăsase în voia unor visuri nebunești despre el, nu-i așa ?

— N-are de ce să-ți pară rău, i-a zis ea repede ridicându-și rapid capul. Nu m-ai făcut niciodată să cred că...

— Nu uita, Claire, că am crescut împreună. Știu că pentru o fată ca tine, a ieși cu un băiat este de obicei un preludiu al măritisului, chiar și în zilele noastre. De aceea mă simt atât de prost. Că n-ar fi trebuit să mă las în voia soartei să mă întâlnesc cu tine atât de des.

De ce trebuie să-i tot răsucească cuțitul în rană ? De ce nu pleca în noapte și n-o lăsa în pace ?

— Te rog nu mai continua Chris, l-a întrerupt ea. Zău că nu e nevoie să te simți vinovat din cauza mea. Nu sunt încă pregătită de mariaj, cu nimeni. Nu e ca si cum m-aș fi îndrăgostit de tine. De fapt vreau să călătoresc înainte de a mă așeza la casa mea, îndată ce voi fi câștigat ceva bani. Aș putea chiar să merg în vizită la Cass după ce se întoarce în America.

Eră atât de ușor să debitezi minciună după minciună, o dată ce ai început, a descoperit Claire. Orice numai să-l convingă pe Chris că puțin îi păsa de el. Și asta era cea mai mare minciună din toate.

— Claire, a spus el atunci, cu disperare în voce. Mai e ceva ce trebuie să știi ; ceva ce nu ți-am spus încă.

Oare nu-i spusese destul ? Trebuia să mai adauge alte explicații, alte scuze ?

— Nu e nevoie, l-a întrerupt ea. Ai întâlnit pe altcineva și te-ai îndrăgostit. Dar asta nu mă privește. E problema ta proprie.

— Te privește, într-un fel, Claire. Vezi tu, fata despre care e vorba este Cassandra. Unda de șoc ce a urmat acestei afirmații a lovit-o pe Claire cu o forță de dinamită. A lăsat-o fără suflu, astfel încât nu a putut

să-i răspundă și picioarele au început să-i tremure atât de violent încât tot ce putea face era să rămână în picioare când n-ar fi dorit decât să dea glas disperării și să fugă departe de el. Să fugă și să se ascundă cu necazul și dezamăgirea ei, cu dezolarea ei amarnică.

Știa că el aștepta ea să spună ceva, dar de data aceasta nu avea cu ce să-l ajute să iasă din încurcătură. Nu mai rămăsese nimic de spus. Cum ea nu spunea nimic el a început din nou.

— Cassandra nu va mai sta mult în Statele Unite. Se va întoarce la sfârșitul acestui an.

Să se întoarcă definitiv! Să se întoarcă ca să se căsătorească, vroia el să spună. Cass, care nici măcar nu credea în căsătorie, sau așa spunea ea!

Tremuratul, valul fierbinte de emoție care a urmat șocului se domolea acum. Claire și-a dat seama că e din nou stăpână pe simțămintele sale și pe mândria ei.

— Cred că mă voi duce acasă, a spus ea. Mai am încă unele lucruri de făcut, care trebuie să fie gata mâine.

Vocea îi era destul de calmă, după cum se auzea ea, dar nu a putut să se uite la el când a vorbit.

— Te conduc acasă, atunci, a zis el.

Claire era pe punctul de a protesta că nu era necesar, că nu vroia ca el să mai stea cu ea, când și-a dat seama că desigur el va voi poate s-o vadă pe Cassandra și să-i spună că totul s-a aranjat. Așa că nu putea încă să scape de prezența lui. Va trebui să-și rețină lacrimile care-i ardeau în spatele pleoapelor, va trebui să încerce chiar să poarte un soi de conversație cu el pe când se întorceau coborând povârnișul spre strada principală luminată de felinare.

Nu și-a mai putut aminti ce au vorbit după aceea, în acea plimbare spre casă. Putea să-și amintească numai batjocura acelei nopți calde și mirosind a iarbă și modul în care picioarele ei s-au împiedicat din când în

când în iarba aspră. Cel mai mult, putea să-și amintească de durerea puternică din străfundul ființei sale.

Au ajuns într-un fel la porțița familiară de fier forjat vopsită în alb și într-un fel a reușit să treacă pe lângă Chris care i-o ținea deschisă pentru a fi asaltată de valul de parfum al trandafirilor și un hohot de râs dinspre ferestrele deschise ale salonului. Apoi a alergat pe trepte și înăuntrul în casă, departe de Chris și în siguranța propriei camere de la ultimul etaj. Abia atunci a dat drumul să curgă lacrimilor blestemate, să se reverse și să ude perna.

Știa că mai târziu va trebui să coboare și să se alăture celorlalți membri ai familiei, să rădă și să vorbească ca și cum n-ar fi fost sfârșitul lumii. Să adopte o mimică radioasă față de Chris și Cassandra. Încă nu, totuși, încă nu! Dacă nu putea să aibă altceva, să aibă măcar această oră de dezolare în taină.

Nu-i vor duce lipsa acolo jos în salonul împodobit cu flori al casei părintești. Și de ce i-ar duce lipsa? Toți aveau pe câte cineva. Mama îl avea pe Tom, care cât de curând îi va fi bărbat; Celia îl avea pe John, tânărul doctor tăcut și încântător. Cassandra, frumoasa Cassandra, îl avea pe Chris Durham acum. Chiar și mătușa Liz o avea pe mătușa Rosie și școala ei. Numai ea, cea mai mică membră a familiei, nu avea pe nimeni căruia să-i spună că-i al ei.

Nu avea nici un serviciu și nici perspectiva de a găsi de lucru, nici o înfățișare despre care să se poată vorbi și acum nu mai avea nici speranța unui viitor împreună cu Chris. Și mai rău, va trebui să îndure prezența lui Chris și a Cassandrei prin preajma casei, cel puțin până ce Cass se va reîntoarce în America. Întreaga ei ființă se revolta la un asemenea gând. Va fi o situație imposibilă, de neîndurat!

DOCTORUL DE LA PARTRIDGE HILL

Măine, îndată ce nunta se va termina și mama și Tom vor fi plecat în Noua Zeelandă, va trebui să găsească o posibilitate de a scăpa de Chris și Cassandra.

Nu avea nici o idee unde se va duce și ce va face. Era prea epuizată și cu inima prea grea pentru a se gândi la așa ceva în seara asta. Însă de scăpat trebuia să scape. Pentru că această casă, care a fost casa ei și încă una pe care a îndrăgit-o, a ajuns, într-o seară de neuitat vreodată, un cimitir al visurilor sale.

CAPITOLUL II

Când Claire a coborât din nou în salon era foarte târziu, de fapt aproape de miezul nopții. Până atunci făcuse baie și-și alinase ochii ce-i ardeau îngrozitor cu tampoane înmuiate în apă rece înainte de a aplica un machiaj mai pronunțat decât de obicei. Arăta palidă și obosită încă, dar calmă și liniștită în cele din urmă.

— Dragă Claire, unde ai stat ascunsă? a întrebat-o mama ei.

— Eram foarte obosită și înfierbântată așa că m-am gândit să fac o baie rece, a răspuns Claire evaziv, dar mama ei se întorsese deja spre Tom și nici n-a părut să fi auzit tot răspunsul ei. Dar cu mătușa Liz, care o privea critic de la câțiva metri, nu s-a întâmplat același lucru.

— Mai arăți încă obosită, fetițo, i-a spus ea în felul ei deschis. N-ar fi trebuit să-ți faci atâta bătaie de cap și să ne dai atâta mâncare într-o noapte atât de fierbinte. Am fi putut să ne multumim și cu ceva rece.

— Nu m-a deranjat să gătesc mătușă Liz. De fapt îmi place să gătesc și nu știam că va fi atât de cald când am stabilit meniul s-a grăbit Claire să explice.

— Te ai întrecut pe tine în seara asta, asta e sigur.

Chiar și sărmana Rosie nu ne-ar fi oferit o masă atât de deosebită. A fost cea mai bună mâncare, în ce mă privește, de când e ea la spital. Ar trebui să te iau cu mine în Yorkshire, pentru câteva săptămâni, să mă ajuti până când vine Rosie acasă. În situația de acum va trebui să subzist probabil numai cu pâine și brânză și mere din grădină!

Toată lumea a râs la imagihea sumbră descrisă de domnișoara Gordon, care realmente era la strâmtoare când se confrunta cu o cratiță și când era vorba de gătit. Curând discuția a alunecat înapoi, inevitabil, la cununia care acum se afla la numai douăsprezece ore distanță. Aranjamentele de ultimă oră au fost verificate încă o dată și apoi s-a convenit că dacă vroiau cu toții să arate cel mai bine în ziua cea mare ar fi bine să se odihnească puțin.

— Probabil că ești obosită, Liz, după lunga ta călătorie, i-a spus Charlotte Durham surorii sale. Ți mai aduci aminte care era camera ta?

— Merg cu mătușa Liz, s-a oferit Claire. Oricum sunt gata de culcare. Noapte bună tuturor!

Privirea ei s-a plimbat în jurul încăperii, cu un zâmbet forțat pentru mama ei și Tom, pentru Celia și John și unul chiar mai scurt pentru Cassandra care se-dea pe scaunul de la fereastră, foarte aproape de Chris. La Chris n-a putut să se uite deloc. În schimb a ieșit afară după mătușa Liz și sus până la palierul primului etaj.

— Am ajuns, a zis ea deschizînd ușa unei camere mai mici cu vederea spre grădină din spate. Fereastra era larg deschisă pentru a lăsa să intre puțină briză ce abia mișca perdeaua, dar care totuși le aducea parfumul de indrișaim pe care îl culesese mai devreme. În acea zi și îl pusese într-o cană mică de argint, pe masa de toaletă, pentru mătușa ei.

— Te-ai gândit bine Claire, să-mi aduci flori, sunt florile mele preferate. Întotdeauna ai fost o fată atentă. Ești ca Rosie, din cei ce sunt sensibili față de ceilalți.

Pomenirea numelui mătușii Rosie a adus la suprafață un gând care apăruse în mintea lui Claire din momentul în care mătușa Liz făcuse remarcă glumeată de a o duce cu ea în Yorkshire, să se ocupe de gătit în absența mătușii Rosie. Fusesse spusă ca o glumă, desigur, dar ce-ar fi dacă mătușa Liz ar fi determinată să o considere la modul serios? Nu ar fi acesta răspunsul la propria ei problemă? Nu ar fi o cale ideală de scăpare pentru ea? Ar putea da o mână de ajutor la școala de la Abbey Lodge, până ce mătușa Rosie se va înzdrăveni din nou și în același timp va fi scutită de agonia de a vedea cum înflorește dragostea lui Chris pentru Cassandra, dar asta numai dacă mătușa Liz va fi de acord!

— Îmi pare nespus de rău de mătușa Rosie, începu ea prudent.

— Și mie la fel! răspunse domnișoara Gordon cu tristețe. Nu mi-am dat seama ce mult depind de ea decât când n-a mai fost acasă și va fi și mai rău când se va termina vacanța și va începe din nou trimestrul.

— S-ar putea ca până atunci să vină acasă?

— Chiar dacă va veni nu va fi în stare să facă multe. Doctorul afirmă că vor trece poate luni până ce va fi din nou pe picioare. De altfel nu mai e nici tânără. Nici una dintre noi nu mai e!

Era o notă de tânguială neobișnuită în vocea mătușii Liz. Rar se întâmpla să fie confruntată cu o situație pe care să nu o poată rezolva cu ușurință, însă accidentul mătușii Rosie o zguduise. Nu-și manifesta deschis devotamentul față de sora ei, însă afecțiunea pentru ea era la fel de adâncă.

— Atunci vei avea nevoie de ajutor? Claire n-a prea putut să nu-și trădeze nota de ardoare din voce.

— Mă bazam pe doamna Clough să mă ajute, însă se pare că tatăl ei nu e prea bine, așa că nu poate deloc veni acum.

— Aș putea veni să te ajut?

Ulte, cuvintele au fost rostite! Părea că au luat-o prin surprindere pe mătușa Liz. Pentru o clipă n-a răspuns, astfel încât Claire aproape că dorea să nu-l fi făcut oferta. Mătușa ei se holba la ea cu o privire care părea a fi mai mult decât pătrunzătoare.

— Ai spus, când eram jos, că doreai să mă duci cu tine în Yorkshire, i-a reamintit Claire.

— Știu, copilă. Dar nu mi-a trecut niciodată serios prin cap că ai putea lua măcar în considerare un asemenea aranjament, oricât de mult aş avea nevoie de tine.

— Aș face mai mult decât să-l iau în considerare. Aș fi foarte bucuroasă să te ajut.

— De ce? a întrebat-o mătușa Liz direct. De ce vrei să vii și să te înmormântezi în târgușorul nostru liniștit când poți sta aici la Londra unde, așa cum spun ziarele, se întâmplă toate? De ce vrei să-l părăsești pe tânărul acesta drăguț al tău?

Sinceritatea mătușii Liz aproape că i-a tăiat avântul lui Claire. Într-o oarecare măsură se așteptase ca mătușa ei să accepte numaidecât oferta ei de ajutor. În schimb, iat-o punând acele întrebări directe incomode. Claire știa că trebuia să răspundă la unele întrebări. Însă câtuși de puțin la una din ele. Acea căreia nu-i putea face față.

— Londra nu este totul pentru mine, mătușă Liz, i-a răspuns ea. Aici nu-mi merge nimic. Nu pot găsi un serviciu. Se pare că nimeni nu are nevoie de o profesoară recent calificată în științe gospodărești.

— Știu că situația locurilor de muncă nu este ușoară în momentul de față, a fost de acord mătușa Liz. Te-ai gândit să cauți vreun post de administrator în domeniul planificării gospodărești, la una din centralele gazelor și electricității?

— Da, am încercat de asemenea și ca-menajeră, dar n-am avut noroc. Totdeauna sunt atât de mulți alții care caută aceste locuri și nu mă prea pricep la convorbirile preliminare. Mă apucă durerile de burtă și

ajung să spun ce nu trebuie când mi se pun întrebările, a spus Claire.

— Exact ca Rosie! A comentat mătușa Liz, destul de prietenoasă, gura ei de obicei cu o notă de asprime relaxându-se într-un zâmbet. Ne-am putea descurca cu ajutorul tău Claire, dar mă tem că nu ne putem permite să-ți plătim salariul pe care l-ai câștiga eventual ca profesoară.

— Nici nu mă aștept la așa ceva, s-a grăbit Claire s-o asigure.

— O să găsești că e foarte liniștit, chiar plictisitor, când școala e închisă. Însă nu e câtuși de puțin monotôn, bineînțeles, în timpul trimestrelor.

— Nu mă deranjează asta și îmi place în provincie. Veneam cu dragoste la Ramsley în vacanțe când eram mică.

— Dacă vii acum la Abbey Lodge nu vei fi în vacanță, a prevenit-o mătușa Liz. E multă muncă și chiar grea.

— Nu mă deranjează asta.

— Nici nu cred că te-ar deranja, o privi țință mătușa Liz reflectând. Înseamnă că dorești mult să pleci de aici.

— Doresc foarte mult să încep să muncesc, a insistat Claire.

— Ei bine, facem o încercare?

Mătușa Liz părea să se fi hotărât brusc.

— Mulțumesc, mătușă Liz. Mulțumesc mult, a spus ea recunoscătoare.

— Așteaptă mai întâi să auzi ce salariu urmează să-ți ofer și apoi să mă copleșești cu gratitudinea ta, i-a răspuns mătușa Liz caustic. Probabil că o să vrei să te mai gândești atunci.

— Nu, nu mă voi gândi! N-are importanță chiar dacă nu mă plătești deloc. Oricum nu voi avea nevoie de mult.

Mătușa Liz a râs, dar cu bunăvoință.

- Fac tot ce pot pentru tine, draga mea, i-a promis ea. O să ne gândim amândouă la asta peste noapte. Apoi mâine, după cununie, vorbim din nou și dacă gândești la fel vom face toate aranjamentele ca să vii o vreme la noi.

Claire a părăsit-o apoi și s-a urcat în camera ei de la etajul cel mai de sus al vechii case. Nu ca să doarmă, știa că nu are nici o șansă, ci ca să se gândească iarăși și iarăși la toate evenimentele acelei zile lungi, foarte lungi. Începuse ziua cu atita emoție, atâta anticipare, atâta speranță pentru viitor, și o termina cu o dezamăgire amarnică, cu atâta strângere de inimă.

Ce viață o aștepta pe ea în continuare? Cu siguranță nu una care-l includea și pe Chris. De ce a trebuit să fie Cassandra cea de care să se îndrăgostească Chris? Ar fi fost cu mult mai ușor dacă era vorba de altcineva. Acum va trebui să plece departe, foarte departe de Cassandra și Chris. Indiferent cât de mic va fi salariul pe care i-l va oferi mătușa Liz, se va duce în Yorkshire și va sta acolo până ce Cass se va reîntoarce în America. Mai departe de atât nu putea să se gândească. Gândurile ei nefericite îi reveneau continuu amestecate cu lacrimi, până ce prima lumină gălbuie a zorilor a adus o nouă și chiar mai caldă zi la Londra.

Pe la mijlocul zilei Londra sfârâia de-a dreptul, în timp ce temperatura se ridicase și mai mult. Claire simțea dogoarea pavajului arzând-o prin tălpile fine ale sandalelor cu toc înalt în timp ce străbătea distanța de la mașină și intra în răcoarea binevenită a bisericii. Se simțea deja dezagreabil de încălzită și era convinsă că florile din corsajul ei începuseră să se ofilească. Cât de recunoscătoare îi era mamei ei că nu o rugase să fie domnișoară de onoare la ceremonia de azi. Așa că nu va fi nevoită să stea în picioare în spatele ei, în timpul întregului serviciu religios, ci putea să șadă, în schimb, în rândul de bănci din față cu Celia și Cassandra și mătușa Liz. Însă era și mai

recunoscătoare că nu mai existau locuri pe bancă nici pentru John, nici pentru Chris. Inchipuie-ți să fi fost nevoită să stea aproape de Chris în timpul slujbei de cununie, în biserică în care sperase ca tocmai propria ei căsătorie să se celebreze într-o zi. Ar fi fost de neîndurat.

Sedea între Celia și Cassandra în timp ce mama ei venea agale pe intervalul central din biserică la brațul unui unchi mai vârstnic care radia de mândrie pentru că fusese solicitat să-și ducă nepoata la altar. Mama ei arăta calmă și exultând de fericire într-o rochie auriu-pal cu o tăietură zveltă și deasupra o haină vaporosă transparentă în aceeași nuanță. Ținuta ei era completată de orhidee bronz-aurii, împreună cu o pălărie spumoasă de culoarea crem-aurie. Lui Claire i s-a pus un nod în gât când a văzut tandrețea și mândria de pe fața lui Tom în momentul când îi făcea legăminte de dragoste și atașament mamei sale și a simțit o recunoștință profundă că i se acorda acesteia o a doua șansă de fericire în viață. Deși într-un fel scena din biserică întunecoasă o făcea mai mult decât oricând conștientă de propria ei singurătate, de propria nefericire. Abia aștepta ca ceremonia să se termine.

Aceasta s-a terminat în cele din urmă și au ieșit cu toții afară, în căldura apăsătoare, așteptând fotografiile și confetile și urările pentru perechea nou căsătorită. Atunci, în timp ce ea și Cassandra stăteau una lângă alta, iar Chris își concentra aparatul de fotografiat pe mireasă și mire, Cassandra a făcut singura ei referire la ce se întâmplase în noaptea trecută.

— Claire, regret năspus de mult, vreau să spun, chestia asta cu Chris și cu mine.

Peste o clipă știa că n-ar fi trebuit să rostească acele cuvinte. Că fusese o stângăcie din partea ei, iar cuvintele dureroase pentru Claire. Însă acum era prea târziu, le spusese și fața îndurerată a lui Claire îi reproșa acest lucru. Chris spusese că lui Claire nu-i pasă

dar se înșela în privința asta, Cassandra știa acest lucru sigur.

— N-are de ce să-ți pară rău, i-a spus Claire repede. Chris nu era decât o persoană cu care ieșeam în oraș. Poți să-l iei. Nu este deloc genul meu, să știi.

Mințea, bineînțeles, dar nu avea altceva de spus. Era nevoie de ele acum pentru fotografiile de familie, în grup, așa că momentul de încordare a fost înlăturat și repede uitat de Cassandra însă nu și de Claire, care era acum mai disperată ca oricând să scape, atât de petrecerea de nuntă, cât și de Londra. Mătușa Liz nu-i spusese încă nimic mai mult decât că o lăsa să meargă cu ea la Ramsley o vreme, dar cu siguranță o va face curând.

Claire nu știa că mătușa Liz auzise schimbul scurt de cuvinte între cele două surori și era acum copleșită de milă pentru cea mai mică dintre surori. Nu era de mirare că sărmana copilă vroia să evadeze în Yorkshire, reflecta domnișoara Gordon. Trebuie să fie umilitor pentru ea să-l piardă pe tânărul cu o înfățișare atât de frumoasă în favoarea surorii ei mai mari și mai fermecătoare. Probabil că pentru ce avea ea nevoie nu va ieși foarte bine cu o persoană atât de tânără cum era Claire — adică să se ocupe de problemele gospodărești de la Abbey Lodge — dar va face desigur o încercare. În timpul dejunului festiv care a urmat după cununie a informat-o pe Claire despre decizia ei și s-a simțit stânjenită de mulțumirile acesteia.

— Mulțumesc, mătușă Liz! Mulțumesc mult, ești o dragută.

— Nu te pripi cu mulțumirile, copilă! Probabil că după câteva zile de confruntare de una singură cu Abbey Lodge, vei regreta că te-ai oferit să vii să ne ajuți, a prevenit-o mătușa Liz tăios. Să nu te bazezi prea mult pe mine. Am destul de lucru de recuperat cu hărțile și cu grădina.

— Nu-i nici o problemă. Am să reușesc. La ce oră plecăm? a întrebat-o Claire cu nerăbdare.

Mătușa Liz a fost surprinsă de întrebarea ei. Nu-și dăduse seama că Claire va fi gata să meargă cu ea în Yorkshire atât de grabnic.

— Credeam că vei veni în câteva zile, a început ea.

— Aș prefera să vin astăzi, te rog! Nu-mi ia mult timp să-mi împachetez lucrurile, a spus Claire cu hotărâre. Nici așa, timpul nu va trece suficient de repede. Nu se va putea relaxa până ce între ea și Chris nu va fi o distanță de multe mile.

— Am crezut că cele câteva zile îți vor da timp să mai chibzuiești, dacă dorești, a subliniat mătușa Liz. Însă cum pari foarte hotărâtă să mergi până la capăt, vom pleca cu trenul de ora șase.

Nu i-a luat mult lui Claire să îngrămădească niște fuste și pantaloni, niște cămăși și jersee, precum și câteva rochii de vară într-o valiză și o geantă de voiaj și să-și schimbe compleul galben, elegant cu unul bleu, răcoros și comod cu pantaloni de drum. Mama și Tom plecaseră deja în prima etapă a lunii lor de miere. Tânărul doctor liniștit și încântător al Celiei aștepta să le ducă pe Claire și pe mătușa Liz la gară. Claire era bucuroasă că John și nu Chris se oferise să facă acest lucru.

— Îmi pare rău că nu pot să vă ajut la curățenie Cass, a spus ea deschizând ușa salonului.

Prea târziu însă, Cassandra și Chris tocmai se despărteau fără nici o tragere de inimă dintr-o îmbrățișare lungă, pasionată. Durerea o sfâșia pe Claire în timp ce s-a retras cu repeziciune din nou în hol.

— Nu-ți face probleme, ne ocupăm noi, nu Chris? a răspuns Cassandra cu sufletul la gură.

„Ne ocupăm noi, nu Chris?” Există deja supoziția clară că Chris va face orice ar fi dorit ea. O presupunere care nu i-a trecut niciodată prin minte lui Claire în toate lunile de prietenie cu Chris. Cel mai bine era să nu se mai gândească acum la asta, mai bine să spună repede la revedere tuturor de acolo și să plece.

— Nu cred că te voi mai vedea pînă la plecarea ta în America, dar îți urez drum bun și noroc!

— Noroc și ție, Claire. Vei avea nevoie de el cu mătușa Liz, i-a spus Cass cu un chicotit. Scrie-mi și spune-mi cum te descurci.

— Da, îți voi scrie.

O îmbrățișare rapidă, sălbatică între cele două surori și o strângere de mână ezitantă din partea lui Chris. Apoi Claire a luat-o la fugă pe scări și a ajuns la mașina în care o aștepta mătușa Liz și Celia cu al său John, când primul bubuit de tunete s-a auzit la distanță. Când au ajuns la gara Kings Cross ploaua deja puternic și ploaia le-a însoțit permanent de-a lungul kilometrilor monotoni parcurși cu viteză mare, șiroind pe ferestrele aburite ale compartimentului cu o intensitate care părea să oglindească lacrimile nevărsate pe care Claire și le reținea cu dificultate.

Mătușa Liz a rezolvat cuvintele încrucișate din ziarul ei, apoi a moțăit puțin și s-a trezit mai apoi pentru a purta o conversație ușoară cu nepoata ei despre nuntă. Însă gândurile lui Claire se îndreptau în întregime spre casă pe care o lăsase în urmă, unde bărbatul pe care îl iubea era acum singur cu sora ei.

Nu era drept nu-i așa, să simți această gelozie aprigă față de o soră pe care întotdeauna ai îndrăgit-o? Nu era drept să dorești din toată inima că ea să nu mai fi venit niciodată din America ca să distrugă sentimentul minunat ce se infiripase încet, încet între tine și băiatul pe care îl dorești acum, să fi rămas acasă după nuntă și să încerci să-l recâștigi pe Chris de la Cassandra, în loc să fugi să te ascunzi în Yorkshire. Era târziu acum pentru regrete. Bine sau rău se îndrepta spre o viață nouă în Yorkshire; această viață care promitea să fie dură și lipsită de satisfacții pentru a nu spune mai mult.

Ploaia curgea torențial, mai puternică ca oricând, iar roțile trenului rapid continuau să huruie, ducând-o tot mai aproape de o perspectivă incertă.

CAPITOLUL III

Se întunecase bine și ploaia încă turna când trenul, în care se transbordaseră la Leeds, a ajuns în fine la stația mică și foarte curată în care Claire și mătușa Liz urmau să fie întâmpinate de prietena mătușii Liz, doctorița Gayle. Domnișoara Gordon nu vroise să folosească mașina ei pentru o călătorie atât de lungă până la Londra, așa că prietena și vecina ei, doctorița Gayle, se oferise să facă cele douăsprezece mile sau cam așa ceva pentru a le întâmpina și a le conduce acasă la Ramsley.

Claire s-a îngrozit când cele câteva persoane care coborâseră din tren și celelalte care le veniseră în întâmpinare s-au mistuit în noapte și doctorița Gayle tot nu apărea.

Totuși mătușa Liz nu era cătuși de puțin tulburată.

— Trebuie să sosească din moment în moment, sunt sigură. Cabinetul ei medical a fost pesemne ceva mai aglomerat decât de obicei, i-a spus ea calm lui Claire.

Claire sperase ca mătușa Liz să aibă dreptate. Micuța-gară era tot atât de rece pe cât era de curată și răceala umedă a aerului nopții îi pătrundea neplăcut prin compleul cu pantaloni care fusese atât de comod până acum. În ciuda sfatului domnișoarei Gordon, că ar

putea fi o idee bună să-și scoată o jachetă calduroasă din valiză și s-o pună când vor ajunge la Yorkshire, Claire nu a vrut s-o asculte și acum regreta acest lucru. Însă nu va recunoaște că mătușa a avut dreptate, deschizând valiza și scoțând o jachetă. În schimb stătea acolo dărdăind și dorind nespuse de mult ca prietena mătușii Liz să vină repede să le ia.

— Ai înghețat, fetițo! a certat-o mătușa Liz. Ți-am spus că vei avea nevoie de o jachetă.

— Nu-ți face griji din cauza mea, sunt bine, i-a spus Claire în timp ce zgomotul unei mașini puternice venind spre gară lo-a acoperit cuvintele. A urmat trântitul rapid al unei portiere și apoi a intrat în stație cu pași mari un bărbat înalt cu părul negru care a privit impacientat în jur, o secundă sau așa ceva, înainte de a se îndrepta în grabă spre ele.

— David! Nu mă așteptam să te văd, l-a salutat mătușa Liz.

— Nici eu nu mă așteptam să fiu aici, însă doctorița Gayle a avut probleme cu mașina la întoarcerea de la un pacient izolat din High Moor. Mi-a telefonat să-mi spună că nu va putea să se întoarcă la timp ca să vină să te ia și m-a întrebat dacă pot să vin eu în loc.

— Foarte amabil din partea ta că ai venit David, i-a spus cu căldură mătușa Liz. Aceasta este nepoata mea Claire Darley. A venit să-mi dea o mână de ajutor cât timp Rosie nu e în stare de funcționare. Claire, trebuie să te prezint doctorului Richmond, care este vecinul nostru. Locuiește în partea de sus a casei doctoriței Gayle până ce va fi gata propria lui casă.

Claire a întins o mână înghețată și s-a trezit cu ea strânsă ferm în vreme ce bărbatul care era vecinul mătușii Liz se uita la ea cu o privire exprimând nemulțumirea pe fața lui puternică.

— N-ai o haină? a întrebat-o el răstit. Toarnă cu găleata și n-am putut să-mi aduc mașina mai aproape de ușă.

— Nu vă faceți griji din pricina mea, a răspuns Claire mai aspru decât și-a dat seama. N-o să mă ia apa. Nu mi-e frică de o ploică.

— N-o să-l mai fii de cine știe ce ajutor domnișoarei Gordon dacă răcești imediat ce ai ajuns aici, nu? a subliniat el.

Era mai mult decât o nuanță de dojană în vocea lui, așa că Claire s-a simțit ca un copil mic care fusese certat în mod nedrept. De unde să știe ea că va ploua torrențial când vor ajunge în Yorkshire de Nord și că va fi și rece ca gheața, se gândea ea supărată.

— Mai bine pui asta, a zis doctorul Richmond scoțându-și propria haină de velur și punându-i-o pe după umeri înainte de a deschide larg o ușă lată din sticlă care ducea în curtea din față a gării. Le băgase deja bagajele în portbagajul mașinii sale. Claire însă s-a înroșit de supărare din cauza ofertei lui.

— Nu e nevoie, a început ea, însă doctorul i-a tăiat-o scurt.

— N-am nici timpul, nici înclinația de a argumenta cu dumneata, i-a zis el cu asprime. Așa că ea nu a mai avut altceva de făcut decât să se așeze pe locul din spate al mașinii lui și să conchidă că nu-i plăcea; că era prea despot și cătuși de puțin cum trebuia să fie un doctor. Domnișoara Gordon nu a părut deloc tulburată de schimbul de cuvinte dintre ei doi. Și, de altfel, era de părere Claire, putea să se fi obișnuit cu temperamentul lui îngrozitor dacă locuiesc alături de ea.

A fost imposibil să mai vadă ceva în jur după ce luminile strălucitoare ale orașului au fost lăsate în urmă și înaintau în câmp deschis. Noaptea era plină de vâjâitul vântului și al ploii care biciuia mașina cu o furie implacabilă. Trecuseră câțiva ani de când Claire fusese ultima oară la Ramsley, astfel că nu-și mai amintea cât de mult dura călătoria până acolo, însă ei i se părea că durează o veșnicie în ciuda căldurii și confortului din mașina doctorului.

N-au vorbit mai deloc în timpul deplasării. Mătușa Liz părea că moșăie din nou și doctorul Richmond își concentra toată atenția asupra drumului. Acesta urca acum înspre dealuri, traversînd un sat în care ferestrele cu o lumină aurie străluceau învăluindu-i pentru moment, înainte de a fi părăsiți din nou în întunecimea unei nopți care amintea mai mult de decembrie decât de iulie. Brusc mașina s-a zmucit înainte și s-a oprit ca pentru o situație neprevăzută. Claire nu a putut vedea nimic care să justifice oprirea, până ce nu a auzit vocea doctorului Richmond exclamând:

— Fir-ar să fie de oaie! Sunt o năpastă mișunând pe șosea în felul acesta! Ne-ar fi putut băga în șanț!

Părea într-adevăr într-o dispoziție proastă, se gîndea Claire obosită în timp ce se deplasau din nou. Se comporta el întotdeauna astfel? Se purtase civilizat cu ea la gară și aproape necuviincios, când îi împrumutase haina. Acum era din nou tăcut dar trăsăturile feței sale care se profila deasupra umerilor zvelți, în costumul bine croit emanau o notă de răceală distantă.

În timp ce mintea lui Claire se frămînta cu aceste speculații despre doctor, mașina a încetinit puțin, apoi a întors cu grijă și a intrat pe o poartă largă și s-a oprit definitiv. Ajunseseră, în fine, la școala Abbey Lodge și doctorul Richmond deschidea deja portbagajul și le scotea bagajele în timp ce mătușa Liz urcase în grabă cele câteva trepte din piatră din fața casei și potrivea cheia în broască. Puternic conștientă că încă mai purta haina de velur a doctorului, Claire aștepta nesigură în fața intrării așteptând să i-o înapoieze.

— Ți mulțumesc că ai venit să ne iei, David. A fost frumos din partea ta. i-a spus mătușa Liz pe un ton aspru. Rămii să bei ceva?

— Mulțumesc, dar mă tem că nu pot, domnișoară Gordon. Fac în continuare pregătirile necesare pentru când vine Mark.

— Știi deja când vine? i-a întrebat mătușa Liz.

— Nu. Nu știu exact. Cei de la spital au fost foarte cumsecade acceptând să mai stea până va fi pregătit pentru călătorie, dar presupun că nu vor putea să-l țină prea mult. Totdeauna duc lipsă de paturi goale, a spus doctorul Richmond scurt.

— Bietul băiat. Tonul ei era atât de diferit de modul ei tăios de a vorbi încât Claire a uitat de propria amărăciune o vreme și se întreba care să fie motivul.

— Într-adevăr, bietul băiat! s-a auzit ecoul cuvintelor doctorului Richmond. Ce viitor va avea?

— Cel mai bun pe care i-l poți face, David! a auzit-o Claire pe mătușa ei spunând, reîntorcându-se la felul ei viguros obișnuit. Nu te mai are decât pe tine drept sprijin.

— Nu sunt un ajutor prea mare pentru el. Abia îl cunosc.

— Prostii. Se va liniști curând, după ce va trece peste... a început mătușa Liz. Însă doctorul nu se lăsa convins.

— Așa crezi? Eu știu? Tonul lui era destul de diferit acum față de bărbatul arogant de acum o jumătate de oră. Vocea lui trăda tulburarea și faptul că era destul de nesigur pe sine.

Pe ea parcă o uitaseră cu totul, reflecta Claire în timp ce stătea la intrarea întunecată a porticului lui Abbey Lodge strângând la piept căldura hainei doctorului peste umerii ei subțire îmbrăcați. Dorea nespuse să intre în casa călduroasă care îi aștepta, dar ceva o reținea să întrerupă această conversație. Nu știa despre ce era vorba, dar ea era evident importantă pentru doctorul Richmond. De unde stătea îi vedea clar chipul și liniile sumbre care îi brăzdau fața slabă. În timp ce privea și-a trecut impacientată o mână prin clăia deasă de păr negru în care scânteiau picături de ploaie și și-a îndreptat umerii încovoiați.

— Nu trebuie să vă mai rețin. Sunteți obosite după călătorie așa că vă zic la revedere, a spus el abrupt.

— Noapte bună David, a rostit mătușa Liz cu o gentilețe neobișnuită.

— Noapte bună, doctore Richmond și mulțumesc că mi-ai împrumutat haina, a spus Claire calmă în timp ce-i dădea haina înapoi.

Le-a părăsit și, cu pași mari, s-a îndreptat spre automobilul care-l aștepta, fără să arunce o privire în urmă, iar Claire care a urmat-o pe mătușa Liz în casă, era foarte curioasă să afle ceva despre el. Nu era un om plăcut; era cu mult prea repezit și intolerant pentru gustul ei, însă avea totuși ceva aparte, care nu putea fi ușor trecut cu vederea. În timp ce făcea sandviciuri pentru ele amândouă în bucătăria spațioasă de la Abbey Lodge, iar mătușa Liz găsisse lapte pentru cafeaua fierbinte de care aveau amândouă atâta nevoie, se aștepta ca domnișoara Gordon să spună ceva mai mult despre doctor și problemele lui. Dar mătușa Liz nu venea în întâmpinarea dorinței ei. Părea obosită și întrucâtva deprimată și nu a spus nimic care să facă lumină în subiectul doctorul Richmond și Mark. După ce au băut cafeaua și au mâncat sandviciurile în biroul micuț la căldura binevenită a focului electric, ea a spus că este gata de culcare.

Din cauza orei târzii nu a fost să pregătească și să aerisească un pat pentru Claire așa că s-a hotărât ca în această seară să folosească camera mătușii Rosie cu o mulțime de ornamente și creton înflorat. Claire se simțea teribil de obosită și abia aștepta să se culce. Fusese o zi plină de evenimente și extenuantă. Una pe care n-o va uita mult timp. Viitorul, care, cu câteva zile în urmă, părea luminos și promițător, era acum trist și nesigur în ceea ce o privea, în timp ce la multe mile depărtare Cassandra se bucura de compania afectuoasă și îmbietoare a lui Chris. Vai, Chris, cum să te scot din minte, din viața mea, se necăjea ea în timp ce se frământa și se zvârcolea în pat. Cum să concep viața mea decum acum înainte fără tine?

Și când în cele din urmă adormi, nu a fost pentru a-l visa pe Chris Durham, care îi provocase atâtea du-

rerii de inimă, ci pentru a-l visa pe David Richmond pe care îl întâlnise pentru prima oară în acea seară și care nici măcar nu-i plăcea. Când s-a trezit a doua zi și și-a reamintit visul s-a simțit vinovată de faptul că acest bărbat fusese acela care îi ocupase într-atât visele și s-a hotărât să-l îndepărteze atât pe el cât și pe Chris din gândurile sale.

Lumina crudă a începutului unei dimineți strălucitoare i-a confirmat lui Claire că prezența ei la Abbey Lodge era într-adevăr necesară, pentru că peste tot descoperi semne de neglijență. Mătușa Liz spusese adevărul când declarase că nu se domesticise și nu putea să facă față, în absența mătușii Rosie, acestei case atât de mari.

Numai dormitorul în care Claire își petrecuse noaptea, cel al mătușii Rosie, era ceva mai ordonat și curat. În alte părți, în cele mai multe locuri, domnea dezordine, în altele un haos absolut. Cel mai rău, înscriindu-se în a doua categorie, era bucătăria.

În această primă dimineață, uitându-se împrejur în timp ce aștepta ca ceainicul electric să fiarbă, ca să-și poată face cea dintâi ceașcă de ceai, lui Claire nu-i venea să creadă că mătușa Rosie era la spital de mai puțin de două săptămâni. Va avea nevoie de zile întregi ca să poată face o oarecare ordine acolo, reflecta ea cu tristețe după ce căutase fără succes ceaiul și zahărul în multele dulapuri din bucătărie. Ceainicul se stinsese singur înainte ca ea să dea în cele din urmă de cutia de tablă cu ceai, îngropată dedesubtul unui teanc de ziare vechi, lângă derivația de telefon, în întrândul unde servea micul dejun. Laptele l-a găsit fără probleme. Acesta rămăsese afară peste noapte și acum nu mai era deloc proaspăt, însă căutarea zahărului s-a dovedit a fi și ea de lungă durată și a luat sfârșit numai când Claire s-a dus să deschidă una din ferestrele bucătăriei și a descoperit castronul cu zahăr pe pervazul ferestrei, flancat de două mușcate ofilite. Zahărul prinsese umezeală și arăta neîmbietor, dar trebuia să se folosească

de el până ce va descoperi unde se află stocul de rezervă. Așa că a dus în oale din urmă tava cu ceai până sus în dormitorul mătușii Liz cu un sentiment de triumf.

— Aaa, ai reușit să le găsești pe toate, dragă, i-a spus mătușa Liz cu plăcere. Nu eram sigură dacă mi-am amintit să pun totul la locul potrivit înainte de a pleca la drum. Rosie este atât de ordonată, știi doar. Are o repulsie puternică față de harababură și dezordine.

Ce noroc că nu era aici în acel moment să-și vadă bucătăria, se gândi Claire, zâmbind în sinea ei, în timp ce își sorbea ceaiul. Era nerăbdătoare să înceapă cu bucătăria lăsată de izbeliște cât mai curând posibil, așa că a încercat s-o convingă pe mătușa Liz să-și ia micul dejun în pat. Mătușa ei a refuzat cu fermitate oferta spunând că avea mult prea multe de făcut ca să stea în pat și să piardă timpul.

Aiunsă din nou la parter, Claire a pus seturile de masă în nișa pentru micul dejun care dădea spre grădina însoțită, nefiind în stare să se uite direct la încăperea haotică. Era suficientă pâine rămasă de la sandviciurile de aseară din care să se poată face pâine prăjită, dar nicăieri nu putea să dea peste preparatele din cereale, deși găsisse lapte proaspăt pe scara de la ușa din spate. În timp ce o aștepta pe mătușa Liz să coboare s-a dus în grădină și a tăiat mai mulți trandafiri pentru a înfrumuseța masa pentru micul dejun.

Dacă condiția în care se găsea interiorul de la Abbey Lodge nu suporta o inspecție mai atentă, nu același lucru se putea spune despre grădină. Cu toată ploaia puternică de noaptea trecută, sau poate tocmai din cauza ei, sutele de trandafiri scânteiau ca niște pietre prețioase, revărsându-se pe verandele din fața și din spatele casei și ridicându-se din straturile care înconjurau clădirea. Claire simțind cum îi saltă inima la vederea lor. A rămas nemișcată o clipă îmbătându-se de frumusețea din jurul ei. Apoi o voce s-a intercalat în gândurile ei, o voce adâncă, masculină.

— Bună dimineața, domnișoară Darley!

Vocea venea de foarte aproape, deși nu putea să vadă cine vorbea, cu toate că recunoscuse vocea. Era vocea doctorului Richmond.

Privirea surprinsă cu care se uita în jurul ei, căutătura nedumerită și încruntată l-au făcut să râdă pe doctor. Evident o vedea mai clar el pe ea decât îl vedea ea pe el. Asta o făcea pe Claire să se simtă dezavantajată. S-a decis să ignore vocea și era pe punctul de a intra în casă cu buchetul de trandafiri când el a vorbit din nou, fiind imposibil ca ea să mai scape.

— Vrei să fii bună, te rog, să-i transmiți un mesaj domnișoarei Gordon din partea mea? a întrebat-o el.

Claire a făcut câțiva pași, șovăind. S-a întors pentru a privi mai îndeaproape spre locul de unde părea să vină vocea și atunci a văzut arcul de caprifoi care aproape că ascundea o poartă cu zăbrele năpădită de planta frumos mirositoare. Poarta se deschidea acum pentru a dezvălui statura înaltă a doctorului Richmond.

— Îmi pare rău că te-am luat prin surprindere, i-a spus el, citindu-i-se în ochi veselie. Eram pe punctul de a pleca pentru consultațiile de dimineață când te-am văzut culegând trandafiri și n-am vrut s-o deranjez pe domnișoara Gordon care poate că doarme mai târziu în această dimineață.

— Uitasem de poartă, i-a spus Claire sincer. Cred că stătea mereu închisă când veneam eu aici, în copilarie. Atunci locuia acolo bătrînul doctor.

— Cred că doctorița Gayle și mătușa ta au hotărît să o deschidă acum câtăva vreme pentru a nu mai ocoli dacă voiau să bea o cafea împreună, i-a explicat el.

— Vroiați să-i transmit un mesaj mătușii mele, i-a amintit Claire.

— Da, te rog. Vref să-i spui că Mark sosește în după-amiaza asta, ceva mai târziu în cursul după-amiezii.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Claire a observat că fața i se înăsprește iar și capătă liniile dure pe care le avea seara trecută. S-a întrebat din nou ce era cu acest băiat Mark și de ce simpla lui menționare îi aduce

acestui om un asemenea aer de neliniște. Se întreba, de asemenea, de ce știrea despre băiat nu o aducea soția lui pentru că desigur la vârsta lui ar fi trebuit să fie căsătorit și să aibă o familie. Era Mark membru al acestei familii?

— Trebuie să plec acum. La revedere, domnișoară Darley și mulțumesc.

Așa că a părăsit-o brusc. Mergând în casă cu trandafirii, Claire s-a gândit din nou ce bărbat straniu era; ce temperament imprevizibil. Avea. Părase destul de prietenos, aproape plăcut când a salutat-o la început prin gardul de caprifoi. Și totuși a revenit cu mult prea repede la bruschetea pe care i-o găsisese atât de insuportabilă în noaptea trecută. Punând trandafirii într-o cană frumoasă, albastră cu alb și așezându-i pe masă, Claire a nutrit speranța rapidă și irațională că doctorul Richmond nu-i va ieși prea des în cale cât va sta ea aici la Abbey Lodge.

Peste câteva clipe a coborât și mătușa Liz și Claire i-a transmis mesajul doctorului. L-a ascultat cu interes, apoi a ridicat din umeri și a luat loc la masă în partea opusă lui Claire.

— Bietul David! E atât de nervos pentru că băiatul va sta aici, deși s-ar putea să nu fie atât de dificil cum își imaginează el, a comentat ea în timp ce începuse să-și întindă unt pe pâinea prăjită. Problema e că a trăit mult prea mult de unul singur. Acum e nervos că trebuie să împartă ceva din nou cu cineva, chiar cu Mark.

— Atunci de ce o face? a întrebat-o Claire arătându-se interesată fără să vrea.

— Pentru că Mark este fiul lui și băiatul nu are unde să se ducă în altă parte, a lămurit-o mătușa Liz.

— De ce nu a locuit aici tot timpul?

— Soția lui David l-a părăsit când băiatul avea numai doi ani sau trei ani, înainte ca el să vină aici. Ea a luat copilul cu ea și s-au dus în Orientul Mijlociu. Acum câteva săptămâni s-a produs un accident

în care nevasta lui David a fost omorâtă, așa că David s-a dus și a adus copilul acasă. Mark a suferit totuși un șoc puternic, care a necesitat tratament de specialitate într-unul din marile spitale din Londra. Acum se pare că după opinia celor de acolo este destul de bine pentru a i se da drumul.

— Și te îndoiești de asta ?

— David se îndoiește. L-a vizitat regulat pe Mark, dar nu cred că se aștepta să fie trimis acasă deja și se pare că și-a pierdut încrederea în posibilitatea de a se descurca cu copilul, a continuat domnișoara Gordon.

— Ce fel de doctor e dacă nu poate să aibă grijă de propriul copil ? a întrebat indignată Claire atrăgându-și imediat o dojană din partea mătușii sale.

— Doctorul Richmond este un doctor foarte bun, și atât partenera lui, doctorița Gayle, cât și mătușa Rosie îți pot confirma acest lucru, ca și mulți dintre pacienții lui. Însă viața lui personală a fost marcată de o tragedie și acum se îndoiește de capacitatea sa de a realiza o relație fericită cu oricine, chiar cu propriul său fiu.

— Cum o să facă față dacă trăiește singur ? a întrebat curioasă Claire.

— Are o menajeră, pe doamna Bell, care locuiește în casa vecină. Deși nu știu dacă va dori sau nu să se mute cu el la Partridge Hill, când va sosi timpul să o facă. Este o femeie foarte capabilă care are familia ei. David a avut noroc cu ea. Tânărul Mark trebuie să vină mai întâi aici la școală. Pentru David va fi foarte convenabil, de fapt se gândește să-l aducă la școală înainte de începerea noului trimestru, astfel încât să mai recupereze în pregătirea lui școlară. Până acum se pare că nu a prea avut parte de ea.

Claire bănuia că mătușa ei abia aștepta să preia pregătirea școlară a acestui băiat. Era o profesoară bună și ar fi făcut totul pentru el ca și excelenta doamnă Bell și tatăl lui, fără îndoială, însă Claire simțea simpatie pentru acest copil necunoscut care suferise atâtea

vicisitudini în scurta lui viață. Sigur că își plângea mama și că se va simți pierdut și singur într-un loc și un mod de viață care vor fi noi și stranii pentru el. Nu-l invidia pe doctorul Richmond pentru că își luase sarcina de a-l aduce și a-l stabili pe băiat acolo. Nu-l va fi ușor, era ea de părere.

Nici sarcina ei nu era ușoară, a descoperit ea curînd. Nu se puneau doar probleme de a curăța și a restabili ordinea în camerele de la Abbey Lodge, ci și de a le menține în ordine față de folosirea lor aiurca de către mătușa Liz. Până la amiază, în această primă zi, pusese oarecum în ceea ce s-ar numi ordine bucătăria mare și pregătise o salată pentru prînz cu legume din grădină și din seră, s-o mănânce cu mătușa Liz înainte de a merge împreună la Cottage Hospital să o viziteze pe mătușa Rosie. Se înfierbântase și se simțea obosită acum și bucuroasă că putea amâna pentru moment orice altă treabă în casa asta neglijată. A făcut un duș care a înviorat-o și s-a îmbrăcat cu una din rochiile ei răcoroase din bumbac pentru vizita la spital.

Mătușii Rosie i-a făcut mare plăcere să le vadă și era evident ușurată că exista acum cineva să se ocupe de casa ei și a surorii sale în timpul absenței ei silite.

— Biata Liz ar face tot ce este posibil, dar pur și simplu nu are timp să gătească și să facă curățenie, i-a explicat ea cu toată convingerea lui Claire.

Claire a zâmbit. Mătușii Liz nu-i lipsea numai timpul, ci și înclinația. Însă acesta a fost norocul ei, altfel ar fi fost încă la Londra încercând să facă față situației imposibile determinate de dragostea lui Chris pentru Cassandra. După ce vizita la spital s-a încheiat s-a întors la Abbey Lodge, a făcut o ceașcă de ceai pentru ea și pentru mătușa ei, apoi a lăsat-o pe mătușa Liz să-și continue activitatea interminabilă, cu hârtiile ei în timp ce ea s-a apucat să facă ordine în harababura ce domnea suverană în salonul elegant din

față, cu vedere spre grădina îngrijită și plină de culoare.

Din acest salon se putea vedea bine și casa alăturată, Ford House, unde doctorul David Richmond ocupa etajele de sus ale acestei case mult prea mari a doctoriței Gayle, acum văduvă. Era o casă trainică, din piatră cenușie și întinsă pe o suprafață mare așa cum era și Abbey Lodge. În timp ce s-a apucat de ordine, strângând ziarele și revistele răvășite presărate peste tot, pe canapea, fotolii, măsuțe de cafea și rafturi de bibliotecă, se întreba dacă micuțul Mark sosise deja în casa de alături. Apoi, chiar în timp ce se întreba, a văzut mașina doctorului Richmond intrând pe alee și oprindu-se.

Pe când se uita, portiera din dreapta șoferului s-a deschis și doctorul Richmond a coborât. Arăta răvășit, s-a gândit ea în timp ce acesta deschidea ușa din spate pentru ca pasagerul său să se poată da jos. Claire și-a dat seama că pasagerul era un copil. Ar fi trebuit să fie Mark, bineînțeles.

A așteptat, cu brațele încărcate de ziare, să apară băiatul, întrebându-se într-o doară dacă seamănă cu tatăl său. Însă curînd a devenit clar că Mark se decisese să nu părăsească bancheta din spate a mașinii tatălui său. Doctorul Richmond părea că-l îndeamnă să se grăbească, încercând probabil să discute cu el. Fără nici un rezultat însă, băiatul rămânând acolo unde era, părul lui negru putând fi văzut și de fata care urmărea scena cu fascinație crescândă.

Claire știa că ar fi trebuit să nu se uite astfel; că doctorul Richmond se va simți jenat, sau s-ar putea chiar supăra pe ea, dacă ar vedea-o, însă ei îi era imposibil să se mai smulgă de la fereastră și de la confruntarea voințelor dintre doctor și micul lui fiu.

În cele din urmă alitudinea rațională, calmă a tatălui dădu semne că se evaporază rapid. Ieși din partea din spate a mașinii unde, se pare că îi vorbise între patru ochi copilului. Își îndreptă spatele și din această

poziție dominantă păru să-i ordone copilului să se grăbească, dar din nou fără succes.

Ce va face acum? se întreba Claire. Va pune capăt acestui conflict rușinos intrând în mașină și clintindu-l din loc cu forța pe Mark? O clipă a lăsat impresia că așa va face apoi, pe neașteptate, a ridicat din umeri și a plecat în goană urcând șirul lung de trepte care pornea din partea laterală a casei și dispăru în partea locuită de el.

Probabil că tocmai de asta avea nevoie băiatul, a decis Claire. Dintr-un moment în altul se va duce fără îndoială după tatăl său în casă. Nu putea face altceva. Într-adevăr, numai după câteva secunde o făptură pîrpirie ieși de pe locurile din spate ale automobilului și acum stătea nesigur pe alee uitându-se la ferestrele de la Ford House. Privindu-l, așteptându-l să urce treptele și să-l urmeze pe tatăl său, Claire a simțit o milă acută pentru el. Era atât de pricâjit; arăta atât de slab, de vulnerabil în costumașul lui gri curat, prea pretențios pentru a fi purtat de un băiețel într-o după-amiază caldă de august.

Mila s-a risipit și a fost într-o fracțiune de secundă înlocuită de alarmă când micuțul a intrat în acțiune și a luat-o la fugă pe alee și mai departe spre șosea. Claire a ezitat numai un moment. Apoi a ieșit urgent în fugă din Abbey Lodge și a luat-o pe alee în urmărirea înfrigurată a lui Mark Richmond.

Acesta era destul de departe de ea, picioarele lui slăbănogoase mișcându-se incredibil de rapid pe asfaltul fierbinte, fugind și iar fugind, departe de ultima dintre casele spațioase de piatră cenușie din grădinile izolate și spre cărarea care ducea spre vad.

Claire auzea deja zgomotul apei. Aceasta, de regulă nu mai mult decât un pârâu micuț, era încă umflată de ploile torențiale din noaptea trecută și pentru că știa asta picioarele ei se mișcau cu și mai mare iuteală. Nu putea ghici ce era în mintea băiatului când a luat-o la goană spre libertate, cuprins de panică. Știa

numai că apă umflată ce curgea năvalnic putea să fie un pericol pentru el.

Acolo unde cărarea bolovănoasă se lătea și ducea spre podul îngust și arcuit băiatul a ezitat un moment ea și când nu ar fi fost sigur ce să facă, apoi a luat-o iar la fugă și după o secundă și-a prins piciorul sub un bolovan ieșit în afară din apropierea podului și s-a prăbușit la pământ. Cuprinsă de un val mare de ușurare, Claire l-a ajuns din urmă și s-a aplecat asupra lui să-i inspecteze rana de la genunchi, plină de noroi și de sânge, așteptând ivirea inevitabilă a lacrimilor.

N-a fost însă nici urmă de lacrimi. Băiatul s-a scuturat de mâna pe care Claire o ținea pe el, cu o ferocitate surprinzătoare pentru cineva atât de mic, încât ea s-a împiedicat și era aproape să cadă.

— Lasă-mă în pace! Lasă-mă în pace! a strigat el supărat.

S-a ridicat din nou în picioare fiind gata să o ia iarăși la goană, cu tot sângele care-i udase ciorapul și pantoful. Claire a întins o mână și l-a prins de guler, hotărâtă să nu-i scape, dar a fost răsplătită de un atac violent de lovituri de pumni în figură care au trimis-o învărtindu-se spre pod. Instinctiv i-a dat drumul de jachetă nemaifiind conștientă de nimic altceva decât de durerea pe care o simțea la față.

În timp ce ea a luat mâna de pe el o alta a înlocuit-o. O mână mai mare și mai puternică și de această dată băiatul n-a mai avut scăpare.

— Drac obraznic ce ești! i-a asaltat o voce pe Claire și pe Mark și în același timp băiatul a și fost răsucit pentru a da ochii cu tatăl său. Așteaptă numai până ce te duc acasă!

— Nu merg acasă cu tine! a declarat copilul, aparent cătușl de puțin stingherit de mânia tatălui său. Nu mă poți face să merg!

— O să vedem noi imediat! a declarat doctorul

Richmond și i-a cerut cu fermitate să treacă înapoi podul și să vină unde încă mai stătea Claire.

Claire își dădea seama cu neplăcere de jena pe care prezența ei acolo o provoca doctorului, dar mai era încă puțin buimăcită de durerea ce o simțea la față, unde o loviseră pumnii băiatului. Și-ar fi dorit să se miște dar se simțea încă incapabilă să facă acest lucru.

— Mai întâi să-i ceri scuze domnișoarei Darley, l-a sfătuit doctorul cu asprime pe fiul său. Hai, vino; te așteaptă!

Claire nu aștepta asta. Ceea ce aștepta era ca durerea ce-i încetșoșea vederea să scadă și atunci le-ar întoarce cu recunoștință spatele, atât doctorului Richmond, cât și fiului său prost crescut. Curând și-a dat seama că încă nu exista o asemenea scăpare pentru ea.

— Hai Mark! Te aștept și la fel și domnișoara Darley.

Cuvintele sunau amenințătoare însă ele nu au determinat efectul dorit. Buzele băiatului au rămas închise a răzvrătire.

— Nu are importanță. Nu sunt rănită cine știe ce, a murmurat Claire trecând-o căldurile acum din cauza unei îngrozitoare stingereli.

— Dă-mi voie să judec eu cel mai bine în situația asta, a făcut doctorul pe arbitrul, privind-o intens în ochi. Hai, te conduc înapoi acasă. Apoi o să mă ocup de acest mic huligan.

Claire se trezi sprijinită de un braț ferm petrecut peste umeri în timp ce doctorul Richmond o împingea înapoi pe panta lungă spre Abbey Lodge și în același timp îl ținea și pe agresor care se tot răsucea și se întorcea dând toate semnele că nu ar scăpa nici cea mai mică șansă de a se smulge și de a se elibera.

Alcătuiau un grup dezolant care se îndrepta spre casă și Claire a fost cuprinsă de panică când și-a dat seama că își dorea din toată inima să stea jos și să plângă.

De ce forțe fusese posedată ca să se complice cu acest bărbat sever, dur și cu fiul său brutal? Dorea să nu se fi uitat pe fereastra salonului în acel moment critic și să nu-l fi văzut pe Mark în încercarea sa de a se elibera; să fi rămas în continuare în casă lup-tându-se pașnic cu nimic mai supărător decât dezordinea îngrozitoare a mătușii Liz, decât să se potic-nească pe aleea spre casă cu o durere orbitoare de cap și probabil cu un ochi în curs de învinetire. Toată sim-patia ei anterioară pentru băiat se evaporase. Ar fi fost bucurioasă să-i vadă plecați pe amândoi, și pe bă-iat și pe tatăl lui.

— Acum sunt bine, vă mulțumesc, doctore Richmond, i-a spus ea dându-i brațul care o sprijinea la o parte. Cred că ar fi mai bine să vă ocupați de piciorul ră-nit al fiului dumneavoastră.

— Sigur că mă voi ocupa, dar voi trece mai târziu să mă mai uit la ochiul dumatăle, a promis el. Îți mul-țumesc pentru ajutor, domnișoară Darley, dar ar fi fost mai bine să te ocupi de treburile dumatăle și să-l fi lăsat pe băiat pe mâna mea.

— Exact acestea sunt și propriile mele sentimente! i-a replicat Claire și a intrat în Abbey Lodge cloco-tind de indignare.

Odată ajunsă în casă s-a prăbușit tremurând pe un scrin sculptat din vestibul. Cine ar fi crezut că doc-torul Richmond putea fi atât de lipsit de tact? Desi-gur, acum știa că fusese o prostie din partea ei să în-cerce să-l oprească pe băiat din fuga sa, dar când a alergat afară după el nu a mai avut nici un alt gând decât că băiatului ar putea să i se întâmple ceva rău în timp ce fugea de tatăl său. În schimb ea fusese cea vătămată de pumnii gata pregătiți ai lui Mark Richmond, precum și de remarca umilitoare pe care o făcuse doc-torul. Acum, pe lângă că o durcea fața, mai era și ră-nită în propria-i mândrie. Începutul carierei ei la Ab-bey Lodge era de rău augur.

Domnișoara Gordon, închisă în biroul din spatele casei cu un munte de hârtii care îi absorbeau atenția, nu știa nimic din ce i se întâmplase nepoatei sale, așa că Claire a avut destul timp să conceapă o poveste, potrivită pe care s-o relateze când mătușa ei va observa vânătaia dureroasă apărută acum sub ochiul ei stâng.

Între timp reuși să-și înfrângă indispoziția și se întoarse la operația de aranjare a lucrurilor din salon hotărâtă să nu se mai gândească deloc la doctorul ingrat și la fiul său necivilizat. De altfel, venise la Abbey Lodge pentru a scăpa de probleme nu să se implice în altele noi.

Orice speranță ar fi nutrit Claire că mătușa nu-i va observa fața învinețită s-a risipit curând. Domnișoara Gordon o remarcă imediat și se grăbi să ceară o explicație.

— Draga mea, ce ți s-a întâmplat la față? a întrebat-o ea profund îngrijorată.

— Te referi la vânătaie? N-am fost atentă când am mutat scaunele din salon. Am răsturnat unul din ele și m-am lovit. De ce invoca o asemenea scuză se întrebă Claire? De ce să nu spună adevărul? Nu știa.

— Înțeleg, i-a zis mătușa ei gînditoare. Deci fii mai cu grijă draga mea, nu vreau să ajungi să pătești ceva ca biata Rosie.

Cu aceasta domnișoara Gordon trecu la alt subiect expunându-i lui Claire planurile privind extinderea Școlii Abbey Lodge. Aceasta avea o grădiniță și cursuri pentru preșcolari și era frecventată în principal de copiii funcționarilor și ai oamenilor de afaceri din zonă și din cauza bunei reputații pe care o căpătase de-a lungul anilor viitorii elevi erau acum înscriși pe o listă de așteptare.

— Dar dacă mai construiești în spatele casei nu-ți vei strica grădina asta minunată? i-a atras atenția Claire.

— Nu-i nevoie de așa ceva, i-a spus mătușa Liz. Dacă toate merg bine, voi folosi în câteva luni casa

alăturată pentru clase suplimentare.

— Ford House?

Claire nu-și putu reține surpriza din glas.

— Da.

— Și ce se va întâmpla cu doctorul Richmond și cu doctorița Gayle?

— Doctorița Gayle se va pensiona curând și se va duce să-și vadă fiul în Noua Zeelandă, iar David își construiește o casă în zona mlaștinilor. Așa că vom cumpăra Ford House și o vom lipi la Abbey Lodge. Nu va fi dificil pentru că toate camerele de la parter și de la etajul întâi sunt destul de mari pentru a fi folosite drept clase a spus mătușa Liz cu satisfacție.

Curând după aceasta, în timp ce Claire era ocupată în bucătărie cu spălatul vaselor și mătușa Liz se re-întoarse la hârtiile sale, s-a auzit soneria de la intrarea din față. Claire a așteptat câteva momente să vadă dacă mătușa ei se va duce să deschidă apoi, când văzu că mătușa nu se duce, abandonă spălatul și se duse ea însăși să deschidă. Era conștientă că nu arăta câtuși de puțin bine în blugii ei vechi, cu o cămașă ponosită și cu vînătaia dizgrațioasă pe obraz, însă presupunea că cel care suna nu era o persoană importantă. Mătușa Liz nu spusese că ar aștepta pe cineva. A fost surprinsă, ca atare, când a deschis ușa și s-a trezit față în față cu doctorul Richmond și cu băiețuțul său dincolo de prag.

— Bună seara, domnișoară Darley; i-a zis doctorul oficial.

— Bună seara, doctore, i-a răspuns Claire rece, extrem de conștientă că privirea lui era îndreptată spre ochiul ei învinețit. Am să-i spun mătușii mele că ați venit s-o vedeți.

Și a dat să plece din hol în timp ce doctorul și fiul său au pășit în răcoarea din casă. Înainte de a fi făcut trei pași în direcția biroului a simțit o mână fermă pe bratul ei.

— Nu am venit s-o văd pe domnișoara Gordon, a spus doctorul Richmond. Am venit să te văd pe dumneata. Și Mark la fel. Are ceva să-ți spună.

Băiețelul care avea un bandaj în jurul genunchiului și care fusese bine pus la punct de când îl văzuse Claire ultima oară se uita în jos la picioare.

— Hai Mark, i-a zis tatăl său incurajându-l. Domnișoara Darley așteaptă, și eu la fel!

— Vă rog să mă iertați, a bolborosit băiatul. Vorbea fără să se uite în sus la Claire și ea știa că vorbele pe care le rostea erau pentru el un mare efort. Era alb la față, avea chipul încordat și își mișca neastâmpărat picioarele pe podeaua de gresie.

— Acum dă mâna cu domnișoara Darley și spune-i bună seara, i-a ordonat tatăl pe un ton sever încât băiatul s-a înfiorat.

A întins încet mâna și Claire nu s-a mirat. Era probabil descurajat de supărarea din vocea tatălui său. Începu să-l compătimească în ciuda durerii pe care o simțea la față. I-a întins mâna.

— Bună seara, Mark, i-a spus ea cu gentilețe.

— Bună seara, domnișoară Darley, i-a răspuns el cu vocea întretăiată, lăsându-și mâna să se odihnească câteva secunde în mâna ei.

În timp ce pronunța aceste puține cuvinte și-a ridicat ochii câteva secunde spre fața lui Claire. Îi simțea fixați pe porțiunea inflamată pe care i-o provocaseră pumnii lui mai devreme și bănuia că avea acum mari remușcări pentru ceea ce făcuse.

Așa că a fost total nepregătită pentru expresia pe care a văzut-o în ochii negri cu sprâncene arcuite. Întocmai ca cele ale tatălui său. Era o expresie amestecată de triumf și de ură absolută față de ea. Era o privire care a șocat-o profund și în același timp a lăsat-o cu un sentiment de totală consternare asupra cauzei ei.

Ce făcuse ea ca acest copil să o urască într-atât?

CAPITOLUL IV

Cu o infiorare lăuntrică, Claire a făcut un pas sau doi înapoi de lângă Mark Richmond.

— Sunt sigură că mătușa Liz vrea să vă vadă, ca și pe fiul-dumneavoastră i-a spus ea din nou doctorului Richmond. Mă duc să-i spun că sunteți aici.

S-a întors pe călcăie, recunoscătoare că scapă de cercetarea intensă a celor două perechi de ochi negri. Dar nu mai era nevoie să o convoace pe domnișoara Gordon. Auzise vocile în hol și venise să vadă ce se întâmpla.

— David! M-am gândit că s-ar putea să fii dumneata, a trâmbițat ea, privind în jos de la înălțimea ei impunătoare spre băiatul care îi întorcea privirea cu mândrie. Și el trebuie să fie Mark. Ce faci Mark?

Domnișoara Gordon i-a întins mîna ei mare care pentru moment acoperi cu totul mîna subțire a băiatului.

— Mulțumesc, bine, a spus Mark cu o pedanterie de modă veche în timp ce se uita cu franchețe la profesoară ca și cum ar fi apreciat-o cât valorează. Claire se întreba ce va scoate mătușa Liz din el. Va fi interesant de văzut, deși nimeni din cei ce vor avea de

a face cu copilul nu era de invidiat. Avea în el niște abisuri, se gândea ea, care erau potențial explozibile. În ceea ce o privea nu dorea să se găsească în compania lui sau cea a tatălui său.

— Vă rog să mă scuzați, însă nu mi-am terminat încă treaba la bucătărie, a bolborosit ea și a dat să plece de lângă micul grup din hol.

— Numai puțin! Am ceva să-ți pui pe vânătaia aceea, domnișoară Darley, a intervenit doctorul Richmond. Dă-mi voie să mă mai uit o dată.

— Nu e nevoie, a început să spună Claire, însă doctorul nu putea fi evitat. A înaintat hotărât spre Claire și după un moment îi ridică bărbia cu un deget în timp ce examina cu gravitate locul cu vânătaia.

— Mm. Arată urât, însă pielea nu a crăpat. O să treacă repede, cred, dacă dai cu crema asta.

Îi mai ținea încă bărbia cu degetul. Claire ar fi dorit să scape atât de degetul lui, cât și de privirea sa pătrunzătoare. Numai prezența mătusei ei o făcea să nu-l împingă înlături pe doctor. Simți cum se îmbujorează la față.

— Se pare că în ultimul timp ne pasc tot felul de accidente în casa asta, i-a remarcat mătușa Liz doctorului. Întâi a căzut Rosie pe scară, iar acum Claire a reușit să se lovească la față cu unul din scaunele din salon. Va trebui să fii atentă pe unde calc. N-ai vrea să fii a treia care pățește ceva.

— Deci așa ai ajuns să capeți un asemenea „felinar”, domnișoară Darley, a spus doctorul cu gravitate în voce dar cu un licăr de amuzament în ochi.

Pe Claire a cuprins-o mânia când a constatat această urmă de răs din ochii doctorului. Cum își permitea să o ridiculizeze. Mai ales după ce încercase să-l acopere pe fiul lui odios! Gândindu-se la băiat s-a surprins uitându-se în jos să vadă reacția acestuia față de afirmația ei. A fost mirată de ceea ce a văzut. Mark Richmond era indignat pentru că nu i se trecea

În cont cinstea de a-i fi învinețit ochiul. A deschis gura să zică ceva, însă Claire a intervenit mai prompt.

— Da, e greșeala mea, a spus ea. N-am fost atentă și m-am lovit.

Pe fața lui Mark Richmond a apărut o expresie de frustrare și una de satisfacție deplină... pe figura tatălui său.

— Trebuia să fii deja în pat, Mark, a zis doctorul cu fermitate. Spune noapte bună domnișoarei Gordon și domnișoarei Darley.

Cu aceasta cei doi au părăsit casa.

— Ce impresia ți-a făcut? n-a putut Claire să mai reziste și să n-o întrebe când ușa de la intrare s-a închis după ei.

— Nu știu încă, a răspuns fără să se grăbească domnișoara Gordon. Voi fi în măsură să-ți spun mai precis după ce va fi în sarcina mea câteva zile.

— Asta nu se va întâmpla curând, nu? a spus Claire gândindu-se că trimestrul nu va începe decât peste trei săptămâni. Poate că în acest interval Mark Richmond se va acomoda puțin, începând să se comporte mai rațional, deși se îndoia de acest lucru.

— Mark nu va aștepta noul trimestru ca să se apuce de lecții. De mâine, va veni aici în fiecare dimineață câte trei ore, în timp ce tatăl său e ocupat cu consultațiile. Formal a făcut puțină școală și până acum, ceea ce este păcat, dar pare destul de inteligent, așa că mă aștept să recupereze curând.

Claire nu credea că se punea vreo problemă în ce privește inteligența băiatului. Celelalte trăsături ale lui o îngrijorau. Avea un fel de a fi prea bătrînicios pentru vârsta sa. S-a surprins gândindu-se din nou la trecutul lui. Se mira mai ales de ce oare căpătase o asemenea repulsie față de ea. Era poate din cauză că-l oprise să fugă? Dacă nu l-ar fi oprit ea, tatăl lui l-ar fi ajuns oricum din urmă.

Mai reflecta încă la aceste lucruri când s-a dus înapoi pentru a-și termina treaba în bucătărie, întrebându-se, de asemenea, de ce îi ascunsese mătușii Liz adevărul despre rănila de pe față și de la ochi. Nu știa de ce făcuse asta, dacă nu era cumva din cauza dorinței născăbuite de a-l proteja pe băiat de consecințele purtării lui rele. Dacă era așa n-ar fi trebuit să-și bată atâta capul pentru că Mark era desigur capabil să stea pe picioarele lui. Într-adevăr el a fost puțin derutat când, sub impulsul momentului, ea a făcut afirmația că se lovisese la față de unul din scaunele salonului. De ce oare? Pentru că nu vroise ca Mark să înceapă rău cu noua sa profesoară trebuind să recunoască că o lovisese atât de dușmănos pe nepoata ei? Nu avea sens. Și la fel, de fapt, nici veselia care se ivise pe fața doctorului Richmond când afirmase că n-a fost atentă cu un scaun.

Ce oameni stranii erau, acest doctor și micul lui fiu. Claire nu mai întâlnise oameni ca ei. A încercat, fără succes în general, să și-i scoată din minte. Pentru că era ceva profund tulburător la Mark Richmond și ceva și mai tulburător la tatăl lui.

În zilele care au urmat Claire a găsit multe lucruri care să o țină ocupată la Abbey Lodge pe măsură ce se străduia să pună ordine în harababura pe care mătușa Liz reușise să o creeze aproape în fiecare cameră a casei. Era nerăbdătoare să termine treaba cât mai curând posibil astfel încât totul să fie imaculat când mătușa Rosie se va întoarce acasă.

Deja aceasta învăța să meargă în cărje pe lângă spital. Fractura nu fusese gravă și doctorul era mulțumit de progresele ei. Desigur, nu va fi în stare să urce scările de la Abbey Lodge însă mătușa Liz hotărâse să transforme camera de zi, plăcută și însorită, de la parter, într-un dormitor pentru ea. O va ajuta pe Claire să o pregătească, spunea ea, îndată ce va fi în măsură să se rupă câteva ceasuri de lângă hârtiile

ei. Avea o mulțime de rezolvat în legătură cu propunerea de extindere a școlii.

În prezent mătușa Liz era plăcut absorbită de lecțiile pe care i le predă lui Mark Richmond, care se prezenta la ușa din față în fiecare dimineață, la nouă și jumătate, și rămânea acolo până la ora unu când lua masa de prânz cu tatăl său.

În cele mai multe dimineți, Claire era aceea care îi deschidea în timp ce mătușa ei era de obicei ocupată cu pregătirea lecțiilor care aveau loc într-una din clasele mai mici ale „școlii” din clădirea cenușie cu multe încăperi și coridoare. Claire nu-i spunea decât „bună dimineața” când îi dădea drumul să intre. Nu din cauză că nu-i plăceau copiii, s-ar fi pregătit pentru o altă carieră dacă așa ar fi fost situația, însă era circumspectă cu acest băiat. Durerea și vânătaia dispăruseră de mult de pe fața ei, dar amintirea celui incident mai era încă proaspătă în mintea ei, ca de altfel și amintirea privirii ciudate pe care copilul i-o aruncase când tatăl îi ceruse să-și ceară scuze pentru ceea ce făcuse.

Așa că îl trata cu precauție extremă. Uneori, când îi dădea drumul în casă, știa că ochii lui se îndreptau spre fața ei ca și cum și el nu putea să uite prima sa zi intempestivă la Ford House. Cunoașterea acestui lucru se interpunea între ei ca un gard insurmontabil de sârmă ghimpată și Claire îl vedea dispărând, totdeauna cu un sentiment de ușurare, în clasa rezervată lui și în mâinile capabile ale mătușii Liz.

Mătușa Liz se declarase încântată de progresele făcute de copil ca elev.

— S-ar putea să fie unul dintre cei care încep mai greu însă în mod cert recuperează rapid, i-a spus lui Claire cu satisfacție.

— Din cauza lui ți-ai stricat totuși vacanța, a reflectat Claire cu voce tare, în timp ce-și sorbeau cafeaua după prânz, înainte de a merge s-o viziteze pe mătușa Rosie la Cottage Hospital.

— Nu mă deranjează. E o plăcere să predai unui copil care are un creier bun și o inteligență ascuțită. Mătușa Liz a trecut astfel cu eleganță peste compătimirea ei. În plus, nu m-aș fi putut duce nicăieri în timp ce sărmana Rosie este la spital. Nu mi-a venit să plec nici când a fost vorba de cele două zile pentru căsătoria mamei tale.

— Mătușa Rosie va veni curând acasă. E absolut necesar să-i pregătesc camera, i-a reamintit Claire mătușii ei.

— Da, cred că trebuie, a admis domnișoara Gordon. Am fost atât de ocupată cu tânărul Mark că nu mi-am dat seama cât de repede a trecut timpul.

În aceeași după-amiază, când au vizitat-o pe mătușa Rosie, aflară că trebuia neapărat să-i pregătească deja camera. Trei accidente grave de circulație, târziu într-o noapte cețoasă, puseseră micul spital la grea încercare. Sora le-a explicat că rămăseseră fără paturi de urgență. I-ar ajuta dacă puteau s-o ia acasă pe mătușa Rosie a doua zi.

— Bineînțeles, a asigurat-o pe soră domnișoara Gordon. O să avem totul pregătit pentru ea.

Vorbise cu atâta nonșalanță încât Claire a simțit că se supără pe ea. Camera ar fi trebuit să fie gata demult, însă mătușa Liz o tot amânase și Claire nu putea să mute mobila singură. Acum vor trebui să facă asta imediat.

— N-am să mai vin la orele de vizită de astă-seară, dragă Rosie. O s-o ajut pe Claire să-ți pregătească camera, dar vin să te iau mâine la ora zece dimineața, a informat-o mătușa Liz pe mătușa Rosie.

— Ce bine că voi fi iar acasă! Nici nu știți cât de mult aștept asta! le-a spus mătușa Rosie în extaz.

Obrazii i se înbușoraseră de emoție și ochii ei albaștri deschis aveau o anumită strălucire pe care Claire a găsit-o înduioșătoare. S-a decis să dea un raid prin grădină și să facă niște aranjamente florale cu adevărat spectaculoase pentru a saluta revenirea

ei la Abbey Lodge. Asta însemna că se va scula foarte devreme, însă merita derânjul. Mătușa Rosie era o persoană atât de drăguță și atât de ușor de mulțumit.

Îndată ce Claire și mătușa ei au terminat ceaiul pregătit de Claire când s-au întors de la spital, s-a hotărât să se înceapă treaba în camera mătușii Rosie înainte ca mătușa Liz să se retragă în biroul ei și a se îngropa și mai mult în hârtii.

— Îmi pun niște haine mai vechi pe mine și sunt gata, a zis Claire.

— Foarte bine, dragă, a murmurat mătușa Liz fără să ridice capul din lectura atentă a ziarului.

Era de-a dreptul exasperantă, fumea Claire, stând acolo ca și când ar fi avut tot timpul de pe lume la dispoziția lor când trebuiau să facă atât de multe înainte ca mătușa Rosie să vină acasă! Ei bine, spera ca măcar atunci când se va ajunge la mutatul mobilei mătușa Liz să coboare cu picioarele pe pământ și să-i dea o mână de ajutor.

Sus și-a pus blugii vechi și o cămașă uzată în carouri căreia îi lipseau doi nasturi din față. Nu avea importanță ce purta, nimeni nu o va vedea cu excepția mătușii Liz și probabil că aceasta nu va observa ce purta nepoata ei. Cu niște teniși vechi în picioare și un batic pe cap s-a dus din nou repede jos și de acolo în grabă în camera de zi.

Așa după cum aproape se așteptase, mătușa Liz s-a strecurat în biroul ei o clipă pentru a se uita la ceva, așa că trebuia să înceapă să muncească singură, deși nu știa cum va reuși să miște unele piese mai grele de mobilă. Poate că până atunci mătușa Liz va ieși din harababura ei să o ajute.

O să înceapă prin a scoate obiectele mai mici care nu vor mai fi necesare atunci când camera va deveni dormitor și le va depozita în una din debaralele goale, s-a hotărât ea ridicând unul dintre superbe scaune vechi Chippendale și traversând holul cu el.

Înainte de a reuși să ajungă cu acesta la debara soneria de la ușa din față a început să sune. Luată prin surprindere, Claire a pus scaunul jos. Știa că nu așteptau nici un fel de musafir în seara aceea. Probabil că era doctorița Gayle în trecere s-o vadă pe mătușa ei. Dacă era așa, Claire spera că nu va sta mult, simpatică cum era, altfel nu va termina de pregătit camera. Cu un oftat de resemnare și-a dat seama că mătușa Liz nu avea de gând să răspundă la ușă, așa că trebuia să se ducă tot ea.

I-a luat numai o clipă să deschidă ușa grea și mai puțin decât atât să realizeze că nu doctorița Gayle era aceea care stătea pe podeaua de gresie din vestibul așteptând să fie invitată în casă ci partenerul ei, doctorul Richmond.

— Bună, i-a zis el jovial. Am venit să ajut.

— Să ajutați? abia s-a auzit ecoul vocii lui Claire.

— La mutatul mobilei, i-a explicat el.

Claire a observat atunci că nu era îmbrăcat într-unul dintre costumele sale bine croite și că în schimb purta o cămașă deschisă la guler și pantaloni simpli. Abia în acel moment și-a dat seama cu ce era și ea îmbrăcată și atunci un val de sânge i s-a ridicat în obraji. Blugii ei erau vechi și jerpeliți, însă asta nu o îngrijora defel. Toți purtau blugi vechi. Starea cămășii ei o stânjenia. Îi mai rămăseseră numai doi nasturi din cei patru câți fuseseră la origine. Acest lucru nu părea să prezinte importanță atâta vreme cât era sigură că nimeni, cu excepția mătușii Liz, n-ar fi văzut-o. Acum însă avea o mare importanță.

— Nu vrei să mă inviți să intru? a răs cu poftă doctorul. N-ai fi de mare ajutor dacă ai sta aici în picioare, nu?

Stânjenită de modul lui direct de a fi, Claire s-a dat iute înapoi făcându-i loc să intre în casă și în același timp a încercat cu repeziciune să își acopere partea din față a bluzei unde lipsea unul dintre nasturii plasați strategic. N-a avut cine știe ce succes. Se gân-

dea că văzuse o notă de amuzament în ochii doctorului dar nu era sigură. În acel moment mătușa Liz a ieșit din biroul ei.

— Frumos din partea ta că ai venit atât de repede, l-a salutat ea cu căldură. Aproape că am rămas uluite când ne-au întrebat dacă o putem lua pe Rosie acasă mâine. Nu ne-au lăsat mult timp pentru a-i pregăti camera.

Ascultând-o lui Claire i-a venit să zâmbească de viclenia ei. În realitate avuseseră o mulțime de timp să pregătească camera dacă mătușa sa ar fi avut aceasă intenție.

Acum venise cu o scuză pentru a-l implica și pe doctorul Richmond în pregătirile de ultimă oră pentru revenirea acasă a mătușii Rosie. Era urât din partea ei!

— Mă bucur că pot ajuta, după toate pe care le faci pentru Mark, a încredințat-o doctorul Richmond pe domnișoara Gordon. Apoi, îndreptându-și atenția spre Claire, a continuat. Și în plus, nu dorim ca nepoata dumitale să mai sufere vreun contact dureros cu mobila. Abia și-a revenit din ultima ciocnire dezastruoasă cu ea, nu-i așa?

Din nou, a simțit cum îi ard obrajii. Era odios din partea lui să-i reamintească de recenta ei rănire și modul cum a denaturat adevărul în legătură cu cauza acestei răniri. Ar fi trebuit ca el să fie mai circumspect; să nu se grăbească să ridiculizeze oamenii. Ar fi trebuit să fie mai mult ca doctorul Mellor de la Londra și serios ca tânărul doctor John, prietenul surorii ei Celia.

Și totuși de cele mai multe ori nu era astfel. În cea mai mare parte a timpului încrunta sprâncenele negre și avea înfățișarea severă și arăta ca un om care se îndrepta spre un ev mediu timpuriu și tulbure. Dar acum, când râdea de ea, părea copilăros și fără griji. Asta o dezorienta.

— Mă duc până sus să-mi iau jerseyul. Mi-e puțin rece, a spus ea îndreptându-se spre scară.

— O să te încălzești destul după ce începem să miș-

căm mobilă. Iși va fi poate chiar prea cald, i-a spus răsând doctorul Richmond. În timp ce rostea aceste cuvinte Claire știa că el se amuza pe seama zăpăcelii ei.

Fără să amâne s-a dus repede pe scări până în camera ei, a înhățat un jersey subțire și și l-a tras pe cap să-și acopere bluza ofensatoare și s-a întors din nou jos în câteva secunde pentru a da o mână de ajutor la ridicarea mesei frumoase cu picioare masive. Destul de repede și-a dat seama că doctorul avusese dreptate: după ce a scos conținutul bufetului de stejar, a pus lucrurile pe un cărucior și le-a dus în debara, iar apoi a ajutat la scoaterea bufetului și a scaunelor din cameră, a simțit că se încinge și că nu se simte deloc bine dar mândria ei încăpățanată o făcea să păstreze jerseyul pe ea.

Supraveghind operația cu autoritatea ei obișnuită, mătușa Liz era calmă și reținută. Și doctorul Richmond a rămas calm și indiferent. Nu vorbea des, însă fluiera vesel în surdina în timp ce ridica partea cea mai grea a mobilelor. Acum scosese toate obiectele din cameră cu excepția covorului și a perdelelor, așa că erau gata să coboare mobilă de dormitor din camera mătușii Rosie. Totul, în afară de șifonier trebuia mutat; pur și simplu nu mai avea loc și el în camera aceasta mai mică.

Nu era o sarcină ușoară să cobori patul mare de mahon pe scara de la Abbey Lodge. Era destul de largă și cu scări mici însă o cotea abrupt chiar de la primele trepte, ceea ce s-a dovedit a fi un handicap. Chiar și mătușa Liz a fost obligată să dea o mână de ajutor mai mult decât în calitatea ei de sfătuitoare, acum când toți trei se luptau să introducă patul greu de manevrat în noul lui loc.

Lui Claire i se jupuiseră nodurile de la mâini, fluierile picioarelor i se învinețiseră și băluciseră, iar bluza și jerseyul i se lipeau de spate din cauza transpirației când patul a fost în fine așezat în noul dormitor.

— Dacă dorești să faci o pauză mă descurc singur cu celelalte lucruri, a spus doctorul Richmond, cerce-tându-i cu privirea fața roșie.

— Mulțumesc, prefer să continui. Mă simt bine, a răspuns ea imediat, ștergându-și transpirația de pe frunte cu dosul palmei înfierbântate.

— Cum vrei, a spus el grav. Deși credeam că...

Cuvintele lui erau de prisos, Claire se afla deja pe scară grăbindu-se să scoată sertarele masive ale mesei de toaletă din lemn de mahon ca să fie mai ușor de mutat. Din nou curba din capul scării aproape că i-a înfrânt, încât Claire se întreba cum fusese adusă inițial până acolo sus.

Și-a făcut și mai multe vânătăi și jupuituri înainte ca încăperea să fie gata și ca mătușa Liz să o trimită la bucătărie să pregătească niște băuturi răcoritoare pentru ei toți.

Pe când ducea tava cu o cană mare cu limonadă și gheață în salon a auzit-o pe mătușa Liz declarând că era extenuată, însă doctorul Richmond nu arăta mai rău decât de obicei față de eforturile sale cu mobila grea. Părea deosebit de indiferent și degajat în timp ce se relaxa pe canapeaua acoperită cu creton așteptând să fie servit cu o băutură rece.

Traversând camera spre el Claire a văzut că ochii lui se opriseră pe nodurile degetelor de la mâinile ei care erau roșii și care o dureau după contactul lor cu scara. Știa că erau dizgrațioase dar spera că el nu va face vreun comentariu cu privire la ele. Parcă tocmai se pregătea să vorbească numai că în acel moment mătușa sa Liz a intervenit și l-a invitat să rămână la masă cu ele.

Claire își ținea răsuflarea în timp ce îl aștepta să răspundă deși nu știa de ce reacționează astfel. Era destulă carne în cratiță tocmai atunci pusă la cuptor ca să le ajungă la toți dacă mai adăuga ceva legume, așa că de ce să conteze dacă doctorul accepta sau nu invitația mătușii ei.

— Îmi pare rău, spuse el acum cu regret, însă trebuie să mă duc acasă la mine. Doamna Bell stă cu Mark și știu că vrea să iasă în seara asta.

— Cum se împacă cu doamna Bell? a întrebat mătușa Liz lăsându-se pe speteaza scaunului și sorbindu-și băutura cu plăcere.

— Se pare că-i face greutate, a admis doctorul Richmond oftând. Încerc să nu-l las singur cu ea prea des. Știu că nu e un copil cu care să te descurei ușor.

— Trebuie să fim îngăduitori cu el. A suferit un șoc îngrozitor și va trece un timp până se va obișnui. Se ocupă serios de lecții, a arătat domnișoara Gordon.

— Chiar și așa, în rest nu cooperează deloc. Nu știu ce să mă fac cu el. Nu pot să comunic deloc cu el. Dacă ar fi fost mai mare, răspunsul ar fi putut fi internatul, însă deocamdată este prea mic.

— Mai acordă-i timp. Nu trebuie să uiți că a avut o viață foarte aparte, îl sfătuia acum domnișoara Gordon.

— Da, și aș dori să nu mă simt atât de vinovat din cauza asta!

Unde se duseseră acum amuzamentul și veselia, doctorului? se întreba Claire. Figura lui David Richmond era din nou împietrită și severă, ochii mohorâți. Umerii îi erau prăbușiți și arăta demoralizat. De ce se simtea atât de vinovat în legătură cu modul de a fi al fiului său? De ce se purta băiatul atât de ciudat cu tatăl său. De ce erau cei doi atât de circumspecti unul cu altul?

— Hai David! E timpul să încetezi de a te mai blama pentru ceva ce n-ai putut să previi. Nu trebuie să te mai gândești la trecut ci să privești în schimb spre viitor. Viitorul tău și al lui Mark.

— Nu viitorul meu mă îngrijorează. Am munca mea drept compensație, a răspuns el abrupt. Băiatul mă îngrijorează. Trebuie să-l ajut să ducă o viață mai fericită. E dreptul lui. Fiecare copil are dreptul de a fi fericit.

Vocea lui avea timbrul unei încrederi pasionate în cuvintele pe care le rostea. Părea să fi uitat că Claire se afla acolo în cameră cu ei, așa cum făcuse și în prima ei seară aici. Brusc ea s-a simțit o intrusă, ascultând

această conversație foarte personală. Și totuși, aproape împotriva voinței ei, i s-a trezit interesul și simpatia pentru acest bărbat. Trecutul acestui copil-problemă, Mark Richmond, era învăluit în mister și îi provocase multă durere tatălui său. Era cu siguranță un episod mistuitor dacă îi lăsase lui David Richmond sentimentul că viața merita să fie trăită numai pentru satisfacțiile muncii de doctor.

— Trebuie să plec! Am stat mult prea mult, a spus el și din câțiva pași mari și rapizi a traversat camera ca să ajungă la ușă, unde se întoarse să-i vorbească lui Claire.

— Te rog să mă ierți pentru că te-am copleșit și pe tine cu problemele mele. Nu a fost politicos din partea mea. Sunt convins că și dumneata ai suficiente probleme fără să mai trebuiască să le ascuți și pe ale mele. Noapte bună!

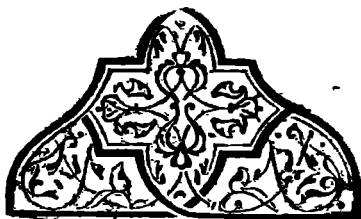
— Noapte bună, doctore, a murmurat Claire. Apoi a plecat, condus la ușă de mătușa Liz în timp ce Claire stătea în camera care se întunecase din cauza amurgului. Auzea vocea doctorului și cea a mătușii sale afară în hol, lângă ușa din față deschisă, deși nu putea desluși ce vorbeau.

Atunci și-a dat seama că David Richmond nu era, cum își imaginase la început, o persoană rece și austeră. Aceasta nu era decât o fațadă, o acoperire protectoare cu care se hotărâse să înfrunte lumea. În spatele feței sale subțiri, încordate, atitudinii reci, era un alt om, un gen de om foarte deosebit. Un om care fusese atât de profund rănit în viața lui trecută încât nu mai putea vedea nici o bucurie în nimic în afară de activitatea lui de doctor. Un om a cărui singură țință în viață era de a restaura fericirea unui copil care nu-l iubea ca pe un tată și care nu vroia să trăiască cu el. Un copil care nu părea capabil să răspundă bunății și afecțiunii, un copil agresiv și care nu vroia să coopereze cu nimeni cu excepția mătușii Liz a cărei prezență inspira venerație celor mai mulți oameni.

DOCTORUL DE LA PARTRIDGE HILL

La ce fel de viață se putea aștepta David cu un asemenea copil? Nu se vor bucura împreună de dragoste și veselie, așa cum se întâmplase cu Claire și tatăl ei. Nu vor fi decât fricțiuni între ei, pe măsură ce David va încerca să-i creeze copilului o nouă viață, în timp ce băiatul vroia numai să se întorcă la o viață ce nu mai era posibilă pentru el.

Pentru prima oară, de multe zile, lui Claire a început să-i mai pară rău de ea în necazul ei determinat de pierderea lui Chris. Întreaga ei simpatie, în acel moment, se îndrepta spre David Richmond.

CAPITOLUL V

Claire s-a trezit foarte devreme a doua zi după o noapte în care dormise doar cu intermitențe. Fusese extrem de obosită când s-a dus la culcare, își spunea ea, așa că era normal să fie mai preocupată de problemele doctorului Richmond și ale fiului său, decât de acelea dintre Chris și ea. Mai ales că înainte chiar de a pleca să se culce, mătușa Liz o informase că în timp ce ea se ducea cu mașina s-o ia pe mătușa Rosie, ar dori ca Claire să-l supravegheze pe Mark la lecții.

— Încep eu cu el și îi las multe de făcut, a declarat ea. Așa că nu trebuie decât să stai în clasă cu el și să ai grijă să lucreze. Sper să nu-ți dea de furcă, mi se pare bine crescut.

Oricum Claire nu putea să scape de un sentiment de opresiune la gândul de a fi închisă într-o clasă poate pentru aproximativ două ore cu băiatul. Bineînțeles că era de-a dreptul ridicol, să fie atât de nervoasă din cauza lui. Fusese suficient de politicoasă cu ea în întîlnirile cotidiene în hol, când venea la lecții. Însă trebuia să recunoască că el nu o simpatiza, sau mai curând nu simpatiza pe nimeni, deși tolera autoritatea exercitată de mătușa Liz.

Nu avea nici un rost să stea în pat și să-și facă astfel de probleme, a decis ea, îndeosebi când mai erau unele lucruri de făcut înainte ca mătușa Rosie să sosească acasă, cum ar fi pregătirea unui desert mai special pentru prânz și câteva aranjamente cu flori pentru camera nou pregătită. S-a îmbrăcat repede și a coborât în grabă la parter pentru a se apuca de treburile ce și le fixase. Curând o spumă de căpșuni ușoară ca pana a fost pusă la frigider să se așeze și apoi s-a dus în grădină să strângă flori.

Simțea deja soarele încălzindu-i spatele în timp ce se apleca să taie garofite și garoafe cu miros de cuișoare. Vederea și mirosul lor au purtat-o înapoi în timp la cununia mamei sale, când biserica fusese împodobită cu aceleași flori și la acea ultimă întâlnire dureroasă cu Chris. Brusc a cuprins-o un val de dor pentru Chris o dorință urgentă, irațională de a se duce înapoi în timp câteva săptămâni pe când Cass era în America și Chris încă îi aparținea ei. În timp ce-și reamintea, lacrimi prostești au început să i înțepe ochii, și degeaba încerca să scape de ele.

Chris îi aparținea acum Cassandrei și deși Cass pleca înapoi în America mâine, era totuna. El o va aștepta și când ea se va reîntoarce se vor căsători, pentru că desigur Cass renunțase la ideile ei anterioare de a nu crede în căsătorie. Claire spera din toată inima că nu se vor aștepta ca ea să participe la nuntă. Știa că nu putea suporta așa ceva.

Se ridică amorțită din locul unde se aplecase pentru a tăia florile și le strânse într-un mănunchi. În ciuda efortului de a se abține, i-a scăpat o lacrimă care a început să se prelingă pe obraz în timp ce se îndrepta spre intrarea din spate a acasei. A dus mâna la ochi pentru a se șterge și astfel nu a observat că portița din gardul de caprifoi s-a deschis, până ce doctorul Richmond i-a vorbit.

— Claire! Ce s-a întâmplat, dragă?

Se simțea în vocea lui o preocupare profundă și gentilețe, însă Claire era prea supărată pentru a remarca asta și prea stingherită. Știa numai că David Richmond a surprins-o într-o situație care nu era în avantajul ei, o văzuse pradă unei emoții de care se rușina.

— Nu știu ce vrei să spunei, i-a zis ea repede. Întorcându-și fața de la el și poticnindu-se spre ușa bucătăriei.

— Te-a supărat ceva, nu-i așa? Nu poți să-mi spui și mie despre ce e vorba? S-ar putea să fiu în stare să te ajut.

— Nu puteți! a bolborosit ea. Nimeni nu poate să mă ajute. Nimeni!

Spre groaza ei absolută lacrimile au început să-i curgă abundant pe obraji. Nu mai putea vedea încotro merge și astfel s-a împiedicat în pietroiul mare de pe alee și a căzut cu fața-n jos, dând drumul florilor și întinzând mâinile într-un efort zadarnic de a evita cădere.

Într-o fracțiune de secundă David Richmond a sărit și a prins-o, punând brațele lui ferme și puternice în jurul umerilor ei care tremurau.

— M-am împiedicat, a reușit ea să spună în cele din urmă... Cred că mi-am pierdut o clipă echilibrul.

— Oricui i se poate întâmpla, Claire, i-a spus el cu blândețe.

Atunci și-a dat seama că brațul lui se mai afla încă în jurul umerilor ei, nesprijinind-o acum, așa cum o făcuse cu o clipă mai înainte, dar dându-i o senzație de alinare, de căldură și grijă. Instinctiv a plecat de lângă el dar apoi dori deja să nu fi făcut acest lucru.

— Dacă pot vreodată să te ajut în vreun fel, chiar și numai să ascult problemele care te frământă, voi fi bucuros să o fac, i-a zis el calm. Uneori e bine să discuți cu cineva. O să-ți aduci aminte de asta, Claire?

Ochii lui îi priveau acum chipul cu atâta intensitate încât a simțit nevoia să scape imediat de căutătura lor

pătrunzătoare. A privit în altă parte și apoi la florile care se împrăștiaseră pe jos când s-a împiedicat.

— Florile mele, a murmurat ea și s-a aplecat să le ridice.

Și el, la rândul lui, a ingenuncheat și a început să culeagă florile delicat parfumate și colorate roz deschis, carmin aprins și roșu foarte închis. După ce toate au fost culese i le-a întins și ea le-a luat de la el atingându-i pentru o clipă mâna.

— Mulțumesc, a șoptit ea cunoscând un moment trecător de neașteptată căldură și bucurie.

— Trebuie să plec acum, să pregătesc micul dejun, s-a grăbit ea să spună cu sufletul la gură și a dispărut în casă.

La nouă și jumătate casa strălucea de curățenie cu florile aranjate artistic într-un ceainic vechi de porțelan și într-un vas asortat de frișcă de culoare crem, umplând aerul în dormitorul cel nou cu mireasma lor, pe când Claire tocmai se ducea să răspundă la chemările soneriei de la ușa principală. Sosise Mark pentru lecții. I-a deschis ușa și el a urmat-o în casă.

Era, ca de obicei, imaculat îmbrăcat într-un costum gri de stofă fină, o cămașă albă și o cravată cu dungi. În mână purta o geantă diplomat mică maronie și pe față avea o expresie combinată de precauție și un fel de emoție stăpânită. Stânjenită, Claire se întreba dacă băiatul știa că urma să rămână în sarcina ei în acea dimineață. Senzația ei anterioară de premoniție i-a revenit și s-a adâncit. I l-a predat imediat mătușii ei dorindu-și ca mătușa să fi acceptat oferta ei de a se duce cu mașina la Cottage Hospital și a o aduce pe mătușa Rosie acasă. Mătușa ei i-a refuzat oferta spunând că sora ei va fi dezamăgită dacă nu se va duce ea s-o ia, așa cum îi promisese.

După câteva momente soneria clasei a sunat și Claire a știut că prezența ei era solicitată acum pentru a-l supraveghea pe Mark. Când a deschis ușa clasei și a intrat, Mark ședea la un pupitru mic de stejar în rân-

dul din fața cu capul acoperit de un păr negru intens aplecat cu siguranță peste o carte de exerciții deschisă. Nu și-a ridicat privirea când ea a intrat în cameră deși știa că el era la fel de conștient de prezența ei cum și ea era de a lui.

— Mark are o mulțime de rezolvat în timp ce lipesc, i-a spus directoarea. Va face pauza obișnuită la zece și patruzeci și cinci și va continua cu desene după aceea, dacă nu mă întorc până atunci.

Cu aceste cuvinte de despărțire a ieșit în grabă din cameră și curând după aceea Claire a auzit mașina cum pornește pe alee. Acum era singură.

Odată cu plecarea automobilului a devenit foarte conștientă de liniștea din jurul casei, de absența completă a zgomotului. Nu se auzea nimic nici din casa alăturată, unde doamna Bell probabil că lucra chiar dacă ambii doctori erau plecați de acasă. Zona era întotdeauna liniștită fiind situată dincolo de perimetrul târgușorului aglomerat. Puținele case erau toate mari și impunătoare, cu mult teren în jur. Liniștea a devenit brusc apăsătoare, tulburând-o vag pe Claire. Nu se putea concentra asupra cărții ce o avea deschisă în față deși păruse că o absoarbe suficient când citise din ea mai înainte. Și-a ridicat privirile de pe pagina tipărită și și le-a îndreptat spre băiat, care ședea în fața sa. Acesta o privea intens cu o privire luminoasă, cercetătoare iar mâna care îl ținea stiloul nu se mișca.

— Fă-ți mai departe temele Mark, te rog, i-a spus ea cu fermitate.

— M-am plictisit de ele, i-a zis el cu candoare. Am copiat o pagină întreagă. Nu mai vreau să scriu.

Claire și-a părăsit scaunul și s-a dus să se uite la ce lucra el. Băiatul împinsese cartea într-o parte dar ceea ce făcuse până acum era suficient de bine.

— Mai continuă câteva minute după care vom avea pauză. I-a îndemnat ea sperând că aceasta îl va determina să continue. Dar n-a fost așa. Fără să mai încerce

să pună mâna pe stilou el a privit-o cu acei ochi mari, tulburători și a spus ce îl preocupa.

— O să te căsătorești cu tatăl meu? a întrebat el cu vocea lui tânără precisă.

Claire, care fusese pe punctul de a pleca de lângă el și de a se duce înapoi la cartea ei, a fost cuprinsă de amețeală sub impactul cuvintelor sale neașteptate. Le spusese cu adevărat? Sigur nu!

— Ai spus ceva, Mark? l-a chestionat ea privindu-l în față.

— Am spus, o să te căsătorești cu tatăl meu?

Claire a simțit cum i se colorează fața de o roșeață arzătoare și un val de mânie împotriva acestui copil precoce.

— Sigur că nu! a exclamat ea. Nu pot să-mi închipui de unde ți-a venit o asemenea idee.

— V-am văzut în grădină azi dimineață, de la fereastra dormitorului meu, a informat-o băiatul. Tatăl meu avea brațele în jurul tău.

— Dar asta nu înseamnă, a început Claire înfierbântată.

— Și Paul avea obiceiul să o cuprindă pe mămica în brațe, a continuat băiatul, ca și când asta explica totul.

Cine era Paul? se întreba Claire. De ce compara băiatul relația dintre acest bărbat și mama lui cu aceea dintre doctorul Richmond și ea?

— Am căzut în grădină de dimineață, s-a simțit ea obligată să explice. Tatăl tău a sărit să mă ajute. Nu urmează să mă căsătoresc cu el și nici cu altcineva.

— De ce nu?

Incapabilă să mai suporte franchețea vorbelor lui sau privirea prea scrutătoare a tatălui său, Claire s-a hotărât să pună capăt rapid conversației.

— Închide cartea și vino în bucătărie, Mark, i-a spus ea pe un ton aspru. Luăm pauză acum.

Cu un mic zâmbet de triumf, Mark s-a conformat sugestiei lui Claire. Știa că era o slăbiciune din partea ei să adopte o asemenea cale însă nu se simțea capabilă să

se confrunte cu el. Erau oricum numai câteva minute până la pauza obișnuită și ce importanță aveau câteva minute?

Mark a urmat-o în bucătărie fluierând în surdină așa cum făcuse și tatăl lui cu o seară în urmă. Apoi, rapid ca un fulger a zbughit-o înapoi în clasă. După câteva secunde a ieșit ducând geanta mică din piele cu care venise în ziua aceea.

— N-ai nevoie de ea Mark, i-a spus Claire fără să se gândească la nimic.

— Totdeauna o iau cu mine, i-a spus el strângând geanta spre el ca și când ar fi fost hotărât să nu se despartă de ea.

Avea ceva special înăuntru, se întreba Claire, ceva primit de la doamna Bell pentru pauza de dimineață? Nu era nevoie să aducă biscuiți întrucât aceștia i se puneau întotdeauna pe tavă împreună cu paharul de lapte. A îndepărtat această idee din minte și s-a apucat să-și facă o ceașcă de cafea în timp ce el ședea foarte corect pe scaunul lui obișnuit la masa din bucătărie. N-a mai vorbit cu ea, motiv pentru care îi era recunoscătoare. De regulă nu avea dificultăți în conversațiile cu copiii, însă acest copil era diferit de cei pe care-i întâlnește mai înainte.

Părea atât de înțelept în ciuda staturii mici și a anilor puțini pe care-i avea și era ceva insondabil în caracterul său, ceva care ei i se părea alarmant.

Se mai gândea încă la asta și în același timp își amesteca cafeaua când s-a auzit zgomotul soneriei de la ușa din față. Trebuie să fie poștaşul, a presupus ea în timp ce se grăbea să răspundă. I-a luat numai câteva minute să deschidă ușa și să primească pachetul de cărți pe care i-l adusese mașina poștei, de a-i ura poștaşului bună dimineața și pentru a se reîntoarce în bucătărie. Astfel că a fost surprinsă, ținând seama că lipsise atât de puțin din încăpere, să descopere că farfuria cu biscuiți era acum goală. S-a uitat la ea îngrozită.

Oricare i-ar fi fost defectele, ea n-ar fi spus că Mark Richmond era lacom. De fapt observase în alte dimineți că refuza deseori biscuiții, spunând că nu-i e foame. Acum lichidase mai bine de zece biscuiți într-un interval incredibil de scurt. Știa că nu putea să lase acest lucru să treacă neobservat. Profita evident de absența mătușii Liz pentru a crea cât mai multe probleme posibil. S-a uitat la el, gata de a-i cere o explicație și a văzut că nici măcar nu mesteca și că laptele lui era tot așa cum îl lăsase, adică neatins.

— Ce ai făcut cu toți biscuiții, Mark? I-a întrebat ea cu asprime.

S-a uitat la ea sfidător cu ochii lui mari negri, care semănau atât de mult cu cei ai tatălui său și n-a rostit nici un cuvânt.

— Hai Mark, aștept o explicație, a repetat ea.

A rezistat privirii ei fără să clipească, cu buzele lui tinere și cu umerii rigizi și a continuat să tacă.

Claire s-a supărat. Era sigură că nu era nevoie ca băiatul să șterpelească biscuiții de la Abbey Lodge. Cu certitudine ar fi primit mulți la Ford House. Privirile i-au căzut pe geanta de piele uzată pe care o adusese cu el în acea dimineață și pe care o strângea încă la piept. Bănuiala că biscuiții ce lipseau se găseau înăuntrul acelei genți a crescut.

— Pune geanta pe masă Mark, i-a ordonat ea.

Ar fi putut la fel de bine să nu rostească acele cuvinte. Fără să se miște a ignorat-o, în timp ce aproape imperceptibil își ținea geanta și mai strâns. N-avea câtuși de puțin intenția să facă ceea ce îi ceruse ea. Fără îndoială era un băiat încăpățânat, dar putea și ea să se încăpățâneze, a decis ea. A traversat camera și a întins mâna către el.

— Dă-mi-o în secunda asta, i-a ordonat ea. Vreau să văd ce ascunzi acolo.

Pentru o clipă s-a gândit că el avea de gând să se lupte pentru a rămâne în posesia genții lui ponosite, apoi, ca și când ar fi recunoscut că Claire era mai pu-

ternică și mai în vârstă decât el și că autoritatea era de partea ei, a dat drumul mânerului de metal și a lăsat-o să i ia geanta și s-o pună pe masă.

A observat atunci că ochii lui erau plini de lacrimi și vederea lor aproape că îi submina hotărîrea de a duce lucrurile până la capăt. Și-a întors repede privirea de la el și a deschis încuietoarea de metal. Ceea ce a văzut înăuntru a făcut-o să se tragă înapoi de la masă extrem de uimită.

Când a apucat geanta a fost surprinsă de cât de ușoară era și bănuia că nu conținea mai nimic, poate numai biscuiții care lipseau. Însă a fost destul de nepregătită pentru ce conținea geanta. Sigur că biscuiții erau acolo, precum și o cantitate mică de iarbă uscată. Prin iarbă se afla un șoricel de câmp care tremura din tot corpul lui minuscul de frică.

— Oh! a exclamat Claire și a închis geanta rapid, astfel încât mica creatură să nu scape. Avea oroare de șoareci, însă acesta era atât de mic și atât de evident înspăimântat încât nu putea să se teamă de el.

— Deci pentru asta vroiai biscuiții? Cu o nouă înțelegere s-a uitat la băiatul din fața ei. Îi curgeau lacrimile și se prelingeau pe obrajii delicați, deși nu făcea nici un zgomot sau nici o mișcare, ignorând pur și simplu lacrimile și strângând puternic brațele scaunului cu nodurile degetelor devenite albe.

— De când ai șoarecele? l-a întrebat ea calmă.

— De noaptea trecută, a răspuns el în cele din urmă. Însă eram prieteni de câteva zile.

Claire a zâmbit de originalitatea remarcei sale. Apoi după ce-a trecut veselia i-a venit o altă senzație, o milă profundă pentru băiat. „Eram prieteni de câteva zile”, spusese Mark. A știut atunci că micuța creatură era primul prieten, unicul prieten pe care îl avea Mark de când venise aici să locuiască cu tatăl său. Era un copil nesociabil, un copil dificil în multe privințe. Probabil că mai tânjea încă după mama sa. Cât trebuie să-și fi

dorit pe cineva sau ceva care să fie mic și tânăr ca și el!

— Unde l-ai găsit? l-a întrebat ea stând pe scaunul din fața lui și uitând cu totul și de cafeaua care i se răcea rapid și de supărarea sa pe el.

— Rodea lăptucile din grădina doctoriței Gayle, însă a fugit când m-a văzut. Cred că i-a fost puțin frică de mine, a spus Mark.

— Dar l-ai văzut din nou în altă zi? i-a sugerat ea.

— Da. Il căutam, știți. Vroiam să mă joc cu el.

— Tatăl tău știe de existența lui?

Claire era aproape sigură că nu știa, că de fapt nimeni ci numai ea știa de micul locuitor al genții diplomat a lui Mark. După cum se aștepta, Mark a scuturat viguros din cap și și-a șters cu nodurile degetelor lacrimile care începuseră din nou să-i curgă pe obraji.

— Nu! Nu l-am lăsat pe tata să-l vadă pe Freddie ca să nu mă facă să-i dau drumul în grădină din nou.

— Ar putea fi mai fericit acolo afară, a afirmat Claire. S-ar juca în aer liber și proaspăt și sub razele soarelui.

Pe când rostea aceste cuvinte a văzut panica apărută în ochii băiatului și modul în care s-a mișcat repede pentru a reintra în posesia genții sale. A bănuț că geanta venise o dată cu el din acea țară îndepărtată care cândva fusese casa lui. Și totuși nu geanta era prețioasă pentru el acum ci micuța creatură care se afla înăuntru.

— Pisica doctoriței Gayle l-ar prinde! a strigat Mark într-un acces de emoție. A prins-o pe mama lui, sau poate că era tatăl lui și chiar când am alergat după el motanul nu i-a dat drumul. Așa că, știți, trebuie să am grijă de Freddie. N-are pe nimeni altcineva să-i poarte de grijă acum.

Claire știa și încă prea bine. Motanul Thomas al doctoriței Gayle era o pisică splendidă, enormă și cu blana lucioasă, strălucitoare, portocaliu aprins. Cu o autoritate malestuoasă patrula amândouă grădinile, a doctoriței Gayle și a domnișoarei Gordon și Claire știa că

temerile lui Mark erau mai mult decât justificate. Acel minuscul ghemotoc cu blană cenușiu-maronie constituia o pradă ușoară pentru ferocele Thomas. Însă cum va reacționa doctorul Richmond în legătură cu păstrarea lui Freddie? Nu-l cunoștea suficient de bine pentru a fi în măsură să prezică, însă, bănuia că doamna Bell va obiecta curând.

— Cred că trebuie să-i spui tatălui tău despre Freddie, i-a spus ea în cele din urmă meditativ.

Era clar că sfatul ei nu era pe placul lui Mark. Ochiul i-au devenit din nou ostili și buza de jos îi ieșea în afară amenințătoare.

— Știam că vei fi de partea lui, i-a zis el cu amărăciune.

Claire a tresărit, însă era hotărâtă să nu-l lase pe băiat s-o îmbrobodească. În cursul ultimelor minute își dăduse seama că problema șoricelui salvat avea o importanță majoră pentru băiat. Nutrea un sentiment puternic că dacă ar fi fost în stare să-i câștige încrederea lui Mark în privința asta și să-l ajute într-un fel, atunci ar putea în cele din urmă să pătrundă prin bariera formată de repulsia lui față de ea și neîncrederea ei în el. Așa că trebuia să procedeze cu mult tact.

— Nu sunt de partea nimănui Mark, i-a explicat ea cu răbdare. Am simțit numai că dacă l-ai explica tatălui tău despre șoricel el te-ar putea ajuta să-i faci eventual o cușcă cum se cuvine. Un loc în care șoricelul tău să poată avea aer proaspăt și în același timp să fie la adăpost de Thomas.

Acum îi captase atenția. Speranța îndepărtase supărarea din privirea sa deși când a vorbit ea a văzut că nu era în întregime convins că ea are dreptate.

— Tăticul meu este întotdeauna foarte ocupat, a obiectat el. Dacă nu e la vizite sau la cabinet se închide în birou și citește. Mămica mi-a zis că întotdeauna a fost prea ocupat ca să aibă timp de noi. Acesta e motivul pentru care ne-am dus să stăm cu Paul.

Cuvintele fuseseră rostite într-o manieră atât de indiferentă ca și când băiatul accepta ca viața să fie astfel și ca atare nu o pune sub semnul întrebării, și totuși Claire a simțit o strângere de inimă.

— Nu cred că tatăl tău va fi atât de ocupat încât să nu te ajute cu șoricelul, i-a spus ea cu blândețe. De ce nu-l întrebi să vezi ce-ți spune.

A constatat imediat, chiar din momentul în care vorbele îi ieșeau pe gură, că nu era convins. Ce¹sciziune mare, ce prăpastie adâncă de neînțelegere exista între cei doi, care ar fi trebuit să fie atât de apropiați și ce pierdere tragică reprezenta ea. Ce amărăciune din trecut determina această situație tristă?

În timp ce își puneă asemenea întrebări, reveria ei a fost risipită de zgomotul unei mașini care sosise și venea pe aleea de la Abbey Lodge, oprindu-se scrâșnind pe pietriș înaintea ușii din față. Mătușa Liz se întorsese de la spital cu mătușa Rosie. Aruncând o privire rapidă la ceasul de la mână Claire și-a dat seama că pauza obișnuită de zece minute fusese extinsă la mai bine de o jumătate de oră în timp ce ea și Mark se cufundaseră în discuție despre șoricelul lui. Trebuiau să se întoarcă fără întârziere în clasă!

— Vino, Mark! Adu și geanta și continuă cu desena-tul în timp ce eu mă duc să vorbesc ceva cu domnișoara Gordon, i-a spus ea în grabă.

Până ce domnișoara Gordon a ajutat-o pe sora ei să intre în casă și a văzut-o instalată confortabil în salon băiatul se afla din nou la pupitrul său cu capul aplecat silitor peste desenul înfățișând avionul care îl adusese înapoi în Anglia. Claire l-a părăsit atunci pentru a se duce și a-i ura bun venit acasă mătușii Rosie.

Mătușa Rosie clocotea de emoție, fața i se înroșise de bucuria de a fi din nou acasă și eliberată de restric-țiile spitalului. A salutat-o pe Claire cu căldură și a remarcat imediat cât de mult s-a îngrijit de casă și cât de frumoase erau aranjamentele florale. Nu peste mult timp mătușa Liz le-a părăsit și s-a dus în casă la Mark.

Va fi supărată pe Mark pentru că lucrase atât de puțin în acea dimineață sau va fi îngăduitoare cu el, se întreba Claire. Spera ca Mark să nu aibă alte frământări. Avusese destule pentru o singură zi. În mod inexplicabil simpatia ei era cu totul de partea băiatului.

Imediat după prânz casa s-a liniștit din nou, cu mătușa Liz care lucra în biroul ei în timp ce mătușa Rosie se odihnea în noul ei dormitor de la parter. Nu mai erau de această dată treburi presante care s-o aștepte pe Claire așa că s-a dus să profite de soarele strălucitor și să facă o plimbare mai lungă. De când venise la Abbey Lodge fusese atât de ocupată să pună casa la punct, să gătească, să facă cumpărături și s-o viziteze pe mătușa Rosie încât nu avusese timp să vadă mlaștinile din apropiere pe care le iubise într-atât când venea în vacanțe la Abbey Lodge fiind copil. Acum se hotărâse să meargă la mlaștini chiar astăzi, înainte ca mătușa Liz să-l găsească alte treburi de făcut pe lângă casă.

După câteva minute, îmbrăcată într-o cămașă răcoasă, în pantaloni și cu pantofi comozi în picioare, a ieșit din casă și a luat-o pe cărarea care ducea în jos, pe lângă Ford House, spre pârau și spre podul arcuit. În timp ce traversa podul și-a odihnit mâinile o clipă pe piatra cenușie, caldă a parapetului și s-a uitat în jos la apa scânteietoare ce curgea susurând pe sub pod.

Și-a reamintit atunci acea primă zi când îl ajunsese din urmă pe tânărul Mark care fugise de tatăl său devenit un străin pentru el și de loviturile furioase pe care i le administrase chiar acolo. Cât de supărată și nefericită fusese! Abia acum începea să înțeleagă de ce pe Mark nu-l trăgea inima să stea împreună cu tatăl său. Această înțelegere devenise posibilă grație micuțului șoricel, și-a dat ea seama cu un surâs crispat.

În timp ce mergea, gândurile ei erau tot la băiat și la șoricelul lui, astfel încât pe când o parte a ei admira vilele pitorești vechi de secole, presărate într-o perfecțiune plăcută, întâmplătoare, de-a lungul pârauului, o

altă parte mai profundă a minții ei se mai frământa în jurul scenei care avusese loc la Abbey Lodge în acea dimineață. Îi va urma Mark sfatul să-i spună tatălui său despre șoricelul pe care îl luase sub aripa lui protectoare? Nu credea că îi va spune. Băiatul i se părea prea înstrăinat de tatăl său pentru a face așa ceva.

Și totuși, dacă nu i-ar spune, exista posibilitatea să piardă oricum micuța creatură. Șoricelul era mic, însă va fi auzit cu siguranță că se mișcă în geantă și odată descoperit se vor descotorosi de el, fie doamna Bell, fie doctorul Richmond, nici unul dintre ei neavând nici o idee despre cât de important devenise el pentru băiat.

Așa că ce trebuia ea să facă? se trezi Claire că se întreabă în sinea ei. Să ia legătura cu doctorul Richmond și să-i spună ce se întâmplase în această dimineață? Sau să-și scoată totul din cap, să uite de băiat și de șoricel și să lase lucrurile să-și urmeze cursul normal? Oricum nu era treaba ei. Băiatul revenea în sarcina mătușii Liz când se afla la Abbey Lodge și Claire era sigură că mătușa ei nu va încuraja păstrarea șoricelului chiar dacă s-ar pune problema să-l salveze de prădalnicul Thomas. Va considera că e chiar ridicol din partea lui Claire să-și facă astfel de griji. Totuși, oricât încerca, Claire nu putea să uite imaginea acelui chip mic de copil, încordat, cu lacrimile stând să-i curgă pe neașteptate din ochii lui mari și negri sau modul în care mâinile arse de soare ale băiatului apucaseră geanta cu prețiosul ei conținut pentru a-l proteja de cei care nu puteau înțelege cât de mare era nevoia acelei mici creaturi de protecția lui și cât de infinit mai mare era nevoia băiatului de șoricel.

Aceste gânduri tulburătoare o însoțeau în timp ce urca sus, tot mai sus, departe de pâraul care se lăcea la locul unde începeau mlaștinile, împrejmuite la început de ziduri puternice din piatră, apoi, pe măsură ce drumul era și mai abrupt, zidurile rămăneau în urmă și mlaștinile deveneau sălbatic și neîmblânzite, acri înțregi de turbă purpurie acoperiți de ierburi și locuiți de

mii de oi ce pășteau, precum și de nenumărați fazani și potârniți.

Acolo sus bătea o briză ușoară, pătrunzătoare și fortifiantă. Chiar ședea pe una din multele roci închise la culoare cu care era presărată mlaștina și se uita în jurul ei cu o bucurie intensă. Trecuse atâta timp de când fusese în acel loc încât uitase ce experiență unică reprezintă. Un loc unde încercai un sentiment de totală libertate și pace. Un loc unde singurul sunet ce se auzea era țipătul vreunei păsări sau behăitul plângăreț al unei oi rătăcite; unde cerul era imens și incredibil de albastru; unde florile de grozamă formau valuri mari aurii printre ierburi. Era ca și cum te-ai afla în vârful lumii, și-a zis ea, ridicându-se și îndreptându-și corpul triumfătoare; o lume care îi aparținea numai ei.

A pornit mai departe, mergând cât mai aproape de drum să nu se rălăcească pe una din nenumăratele cărări care brăzdau mlaștina. Drumul era singuratic, puțin frecventat, în cele mai multe zile, întrucât ducea numai la satul Lingley și nu atrăgea turiștii care veneau în vâlcea să viziteze ruinele mănăstirii din Ramsley. Atât de puține mașini treceau încât nu a fost surprinzător faptul că a recunoscut-o pe cea a doctorului Richmond. Alături de el în mașină era Mark.

Unde se duceau, s-a întrebat ea, în sat ca să consulte un pacient sau la una din fermele izolate ce puteau fi văzute printre dealurile îndepărtate? În timp ce se întreba, mașina s-a oprit puțin mai în față de unde se afla ea, pe drumul îngust. Apoi a văzut că băiatul îi făcea cu mâna și și-a dat seama că o așteptau. Câțiva pași mari repezi au adus-o destul de aproape ca să audă vocea doctorului Richmond salutând-o.

— Bună, Claire. Ai ajuns foarte departe de casă, nu?

— Da. Vocea ei era puțin inegală. Își pierduse poate suflul după avântul pe care și-l luase să ajungă din urmă mașina. Este o zi splendidă și m-am gândit să văd dacă îmi mai amintesc drumul până sus. Sunt ani de când am fost ultima oară aici.

— Când erai copil poate ?

— Da, cred că aveam zece sau unsprezece ani.

— A meritat plimbarea ? E la fel de plăcută cum ți-o aminteai ?

— Mai plăcută ! a declarat ea. Mult mai plăcută.

— Nu ai văzut însă partea cea mai frumoasă, i-a zis el. Când ajungi în vârful dealului următor priveliștea este superbă. Într-o zi luminoasă ca aceasta se poate vedea până jos în vale și realmente merită să privești. Nu trebuie să pierzi ocazia.

Claire s-a uitat la ceasul de la mână apoi fără voia ei s-a hotărât.

— Nu pot să merg azi, i-a zis ea. Dacă nu mă întorc până la patru și jumătate s-ar putea ca mătușa Rosie să rămână fără ceai. Mătușa Liz e atât de ocupată cu hârtiile ei încât uită destul de des cât e ceasul.

— Dacă te-am lua cu noi în mașină, a început doctorul.

— Da, ar fi o idee bună, a intervenit cu înflăcărare vocea tânără a lui Mark.

Claire s-a uilat surprinsă la el. Ședea bine pe bancheta încăpătoare din spate și în brațe avea geanta diplomat. Fără ca doctorul Richmond să știe, mai era un pasager care călătorea în elegantul automobil Rover, micuțul șoricel cenușiu-marونیu pe care Mark îl botezase Freddie ! Claire și-a reținut un surâs în timp ce se întreba care ar fi fost reacția doctorului Richmond dacă ar fi descoperit șoricelul.

— Vezi, în majoritatea zdrobitoare, suntem pentru a ne onora cu prezența, a asigurat-o doctorul cu voioșie, astfel încât cuvintele politicoase de refuz pe care ea ar fi urmat să le exprime i s-au oprit în gât. În același timp i-a trecut prin minte că ar putea fi o ocazie de-a aborda problema atașamentului lui Mark față de șoricel.

— Mulțumesc. Dacă sunteți siguri că nu vă veți abate din drum, din cauza mea, a murmurat ea.

— Suntem oricum în drum spre Partridge Hill. Urcă-te ! i-a ordonat doctorul Richmond deschizându-i ușa pentru a se putea urca alături de el.

Apoi a pornit în mașina mare luând-o pe drumul ce ducea prin zona mlaștinilor. Stând acum alături de el Claire a simțit brusc și irațional că n-ar fi trebuit să accepte invitația, că ar fi trebuit să meargă singură pe jos peste mlaștina largă, luminată de soare. Nu știa ce să-i spună doctorului Richmond sau fiului său și în timp ce se așternea liniștea în mașină părea că și ei la rândul lor nu știau ce să-i spună ei. Cu ușurare a descoperit că se opreau acum, că doctorul Richmond scotea mașina în afara drumului și că a oprit-o cu îndemănare pe un platou larg acoperit cu pietriș care părea să constituie începutul altui drum care traversa mlaștina.

A întins mâna prin fața lui Claire pentru a-i deschide ușa și ea era foarte conștientă de aura masculină, care domnea în jurul său : un miros de stofă de tweed, amestecat cu tutun și o mireasmă îmbătătoare de condimente care îi excitau simțurile. S-a îndepărtat instinctiv de el, apoi când i-a surprins un surâs și-a dat seama că este o prostie. Desigur, că el o considera foarte stângace pentru o fată de douăzeci și unu de ani ! S-a dat repede jos și a pășit pe pietriș, ridicându-și în același timp capul să respire adânc aerul tare de mlaștină, ca și când dacă proceda astfel ar fi anulat celălalt moment mult mai senzual.

De aici drumul șerpuia domol la vale pe distanță de o milă sau așa ceva, până ajungea în fundul văii. De-a lungul lui pe o porțiune curgea o apă în cascade, o serie de cascade înspumate, care se întâlneau jos de tot pentru a forma iezerul Lingley, strălucind în depărtare, dincolo de satul cu case cenușii din piatră. Așa cum spusese David Richmond priveliștea era superbă din acest loc și merita cu prisosință să vii s-o vezi.

— Am avut dreptate, nu ? i-a zis el de aproape, din spate.

— Da! E minunată, i-a răspuns ea. Totul e atât de liniștit, atât de pur. E ca și cum te-ai afla într-o altă lume.

— Exact la fel simt și eu, i-a spus el. E un refugiu, un rai, un loc la care simți nevoia să te întorci.

Claire și-a ridicat capul și a lăsat briza, acel cântecel înviorător al mlaștinii venind din vest și mirosind a ierburi, să-i ridice părul și să-i mângâie trupul zvelt, încordat. Aici sus simțea că este o altă persoană. Nu mai era fata care fugise din cauza unei idile esuate, de lângă un bărbat care a preferat-o pe sora ei. Nu mai era fata care nu putea să-și facă o carieră și să utilizeze aptitudinile pentru care consumase ani mulți ca să le învețe. Aici sus, din acest loc înalt, înconjurat de mlaștini, eșecurile și amărăciunea, deznădejdea și deziluzia erau spulberate de vânticelul purificator care venea din depărtări. În locul lor intervenea o mare înălțare a spiritului, un sentiment de putere și încredere, un sentiment că era frumoasă și dorită ca și Cassandra. Abia pe când exulta din cauza acestor sentimente a devenit conștientă de bărbatul care se afla atât de aproape de ea, încât îi simțea respirația caldă în ceafă.

— Este un loc de care să te bucuri împreună cu cei care înseamnă ceva pentru tine, i-a murmurat el cu o voce atât de slabă că nu era sigură că l-a auzit bine.

— Lui Mark o să-i placă aici, a spus ea privindu-l acum pe băiatul care înclinase lângă pârâu și își băgase mâinile în apa maronie amestecată cu turbă.

— Nu mă gândeam la Mark, a spus David Richmond oflând, și Claire știa că într-un fel îl privase de un moment de aur, un lucru suficient de rar în viața lui activă și plină de necazuri.

Ce lipsită de tact fusese, se gândea ea copleșită de remuscări, să-i spună un asemenea lucru tocmai când acesta era evident pe deplin mulțumit. Nu la fiul său se gândea doctorul când rostise remarca aceea neașteptată, ci la altcineva. Cineva care avea o importanță profundă pentru el. Poate că cineva cu care ar fi pre-

ferat să se bucure împreună de acest loc frumos în aceeași după-amiază minunată, decât cu un fiu de care se înstrăinase și cu o fată pe care abia o cunoștea.

Claire tremura, simțind că buna ei dispoziție de până atunci o părăsește ca o haină călduroasă protectoare care cade. S-a întors cu hotărîre să vadă și restul văii. În stînga iezерului sclipitor se afla un sat. Gase cenușii din piatră îngrămădite în jurul unei biserici vechi cu turnuri în colțuri, totul întrepesut într-o tapiserie de câmpuri de aur cu grâne păruite și copaci înalți a căror culoare trecea acum din verde în bronz-auriu de toamnă timpurie.

— Satul arată minunat, a spus ea. Un loc plăcut în care să trăiești.

— Prefer aici sus, i-a replicat David Richmond, cam răstit, a apreciat ea, astfel încât să știe că îl rănise cu remarcă ei nechibzuită.

Acum privirea ei s-a deplasat de la sat întorcându-se înapoi la mlaștină, la povârnișurile acoperite de ierburi din spatele ei și ceea ce a văzut acolo a făcut-o să-și piardă involuntar respirația.

— Și alții tot aici preferă să trăiască, a murmurat ea. Ce casă perfectă!

Cu adevărat perfectă. O construcție joasă din aceeași piatră cenușie moale ca și casele din satul de jos. O casă care părea că aparține mlaștinii și dealurilor abrupte tot atât de mult ca și zidurile numai din piatră, și nenmăratele oi. O casă care se sprijinea satisfăcută de coasta dealului așteptând ultimele retușuri; o grădină, un bărbat, o femeie, copii și câini.

— Mă bucur că îți place noua mea casă.

Claire l-a privit pe David Richmond îndelung în timp ce începea să înțeleagă.

— Vrei să spui, a început ea, dar n-a mai putut să rostească și restul cuvintelor.

— Da. Mă mut în ea foarte curând. Îndată ce va fi mobilată.

Claire n-a mai știut ce să adauge. Nu putea rosti remarcile obișnuite pe care le spune toată lumea cum ar fi cât de norocos ești să ai un asemenea cămin. Și-a adus aminte că mătușa Liz spunea că doctorul își construia o casă și că se va muta acolo când se va pensiona doctorița Gayle și Ford House va deveni o parte a școlii Abbey Lodge. Deci asta era casa! Nu și-o închipuise atât de mare sau de frumoasă. Ca să construiești asemenea casă ayeai nevoie de mijloace materiale considerabile. Totuși doctorul Richmond era numai medic internist și avea un cabinet mic de provincie. Viața lui era îndesulată, dar ea nu credea că este o viață avută, așa cum sugera acea casă splendidă.

— Ai vrea să vezi și interiorul casei? a întrebat-o el acum, aducându-i gândurile hoinare înapoi în centrul atenției.

— Da! Da, aș vrea! l-a asigurat ea, urmându-l pe drumul pietruit ce urca spre casă. Doctorul l-a chemat și pe Mark să meargă cu ei.

Claire bănuia că lui Mark nu-i va plăcea să părăsească pârâul magic, însă a venit liniștit în spatele lor, strângând la piept geanta uzată. La capătul drumului în curbă se afla un zid din piatră locală ce închidea aleea semicirculară din fața casei. De acolo trei trepte joase duceau la o ușă sculptată din brad natur frumos. În timp ce-l aștepta pe doctorul Richmond să bage cheia în broască și să descuie ușa noii sale case, Claire s-a uitat mai atent la încrustațiile de pe ușa masivă. Excelent realizate, ele înfățișau două păsări, una care ciugulea cu capul aplecat, cealaltă păzindu-și protector perechea. Era mai mult decât o lucrare fină de o execuție deosebită, creată de un maestru artizan. Sculptura conținea ceva simbolic, ceva care te misca. Claire se mai uita încă la ea în transă în timp ce David Richmond și fiul său se aflau deja în casă.

— Ți place? a întrebat-o David întorcându-se la ea. A fost realizată de un artizan bătrân din satul de jos, Joss Carter.

— N-am mai văzut ceva similar până acum, i-a spus ea. E ceva care într-un fel se potrivește casei. Ce fel de păsări sunt? Sunt păsări de mlaștină?

— Da, sunt potârniche, de care o să vezi o mulțime pe aici, i-a zis el. Casa se va numi Partridge Hill.

— Și asta îmi place, a declarat ea. O parte din piatră pare veche. A mai existat o casă pe acest loc înainte a acesteia?

— Ai un spirit de observație foarte bun, Claire. A fost o casă cu ani în urmă, o fermă care se numea Ferma Partridge Hill. Părinții mamei mele trăiau aici ca fermieri și mi-au lăsat pământul și casa mie. Nu puteam desigur să lucrez ca fermier așa că i-am arendat pământul unui fermier ca pășune pentru oi. Totuși, întotdeauna mi-a plăcut acest loc. Tatăl meu avea o fabrică de lână și locuiam aproape de oraș însă cele mai fericite zile le-am petrecut aici în timpul vacanțelor, când eram copil.

Au trecut apoi în hol. Un hol pătrat și luminos cu lambriuri din lemn natur lucios și care da într-o cameră de zi cu o fereastră enormă de la care se vedeau priveliștile magnifice ale mlaștinei. Camera era încă goală, fără mobile, însă plină de lumina aurie a soarelui de după-amiază. Claire a încercat să și-o imagineze cum ar fi cu un covor moale, în care te adânceai, pe podea, cu draperii grele de catifea la ferestre, cu un foc de bușteni în căminul imens din piatră, flancat în ambele părți de rafturi lungi și joase cu cărți. Nu poate să arate decât minunat, a reflectat ea.

A mers după el în continuare într-o altă cameră mai mică dar totuși proporționată cu grație, despre care el i-a spus că era sufrageriea. De aici se vedea pârâul și cascadele și la distanță satul. A oftat puțin de plăcere în timp ce continua să se deplaseze prin restul casei. Mai departe într-un birou mic, într-o bucătărie mare și luminoasă și care avea instalate toate ustensilele de natură să-ți ușureze munca, până la o scară lată de lemn natur care ducea la dormitoare și băi și care aveau ace-

le-ași priveliști care îți tăiau răsuflarea ca și încăperile de la parter.

— Care va fi camera lui Mark? a întrebat Claire. Băiatul părea să-și fi pierdut interesul în acest tur al noii case și rămăsese în urmă. Îl auzea vorbind încet și ea bănuia că vorbea cu șoricelul.

— M-am gândit la camera de alături de mine. E în-sorită dimineța, a spus doctorul Richmond.

Încăperea mare din față era cea pe care o alesese pentru el, aceea în care fereastra dădea direct spre mlaștină; spre sat și spre iezer. Cu cine va împărți el camera respectivă? s-a trezit Claire întrebându-se. Mătușa Liz nu menționase dacă se afla cineva în viața lui, dar fără îndoială că cineva era, întrucât era atrăgător, cu părul negru și cu o mină gânditoare, meditativă. Trebuia că se apropia și el de patruzeci de ani, așa că era puțin probabil să nu existe nici o femeie care să împartă această cameră încântătoare și restul casei cu doctorul Richmond. Ce spusese el pe când se aflau în mlaștină? „Un loc de care te bucuri împreună cu cei ce înseamnă ceva pentru tine”.

Totuși David Richmond nu lăsa impresia că este un bărbat mistuit de căldura dragostei și a pasiunii. Avea o notă de austeritate, o asprime și o tristețe a spiritului în anumite momente care n-ar fi existat. Claire era sigură; dacă s-ar fi găsit o femeie care prezenta importanță în viața lui.

— Unde e? Pare să fi dispărut!

— Poftim?

Pentru nimic în lume, Claire nu-și putea aminti ce spusese doctorul Richmond. Fusese la depărtare de milioane de mile când vorbise, cufundată în gânduri și bănuieli despre lucruri care sigur n-o priveau.

— Am spus că mă întrebam unde e Mark, însă erai într-o asemenea reverie încât nu m-ai auzit. La ce te gândeai, Claire?

Claire n-a fost în stare să oprească valul fierbinte de roșeață care s-a așternut pe fața ei la cuvintele lui.

Pentru nimic în lume nu-i va dezvălui lui gândurile sale. Erau mult prea personale!

— Mă gândeam că a sosit timpul să mă îndrept spre casă, s-a eschivat ea aruncând o privire la ceas.

— Bineînțeles, te duc imediat acasă cu mașina.

Lăsa impresia că îl afectaseră cuvintele ei... S-a întors rapid pe călcâie și a ieșit din dormitorul principal și mai departe pe palier strigându-l din mers pe Mark. Claire l-a urmat.

Amândoi au rămas surprinși când o ușă pe care nu o observaseră înainte s-a deschis brusc dezvăluindu-l pe Mark.

— Vreau să dorm aici, a declarat el.

— Nu poți să faci așa ceva, i-a spus tatăl lui imediat, ținând ușa larg deschisă astfel încât Claire să poată vedea interiorul camerei.

Nu era deloc o cameră, și-a dat seama, ci un dulap mare cu aerisire. Se găsea acolo un rezervor de apă caldă și mai multe stînghii de lemn pentru întins rufole. Acolo înăuntru era cald și întuneric și a observat că Mark își scosesc jacheta și o pusese pe una din stînghii ca și cum și-ar fi făcut o pernă și că alături de ea se afla geanta uzată. Bănuia că geanta fusese totmai închisă din nou și că, în vreme ce ea și tatăl lui inspectau casa, Mark se jucase cu șoricelul nestingherit, în dulapul încăpător.

— Îmi place aici. E cald, a zis el acum.

— Totuși nu e suficient de mare să poți pune un pat acolo, i-a explicat tatăl său. E făcut numai pentru haine.

— Dar dacă mie îmi place. Vreau să fie numai al meu, a iusistat băiatul.

— Hai, acum, trebuie s-o ducem pe domnișoara Darley înapoi acasă, i-a zis tatăl destul de răstit. Vezi să nu-ți uiți haina!

Într-o clipă au ajuns înapoi în mașină și au pornit să traverseze mlaștina în drum spre Ramșev.

— E un drum destul de lung și va fi greu să-l faci în fiecare zi, a remarcat Claire.

— Nu va fi nevoie să-l fac în fiecare zi, i-a răspuns doctorul. Avem un cabinet cu atribuții foarte largi, suntem chemați destul de des pe aici și ne gândim să organizăm un cabinet la Lingley pentru două-trei zile pe săptămână, să-i scutim pe pacienții mai vârstnici să vină până la Ramsley.

— Cum vă veți descurca cu menajul? Vine și doamna Bell cu dumneata? l-a întrebat ea, gândindu-se la cât de izolat era Partridge Hill.

— Sper s-o coving să locuiască în apartamentul de deasupra garajului. N-am avut timp să ți-l arăt, dar e foarte plăcut și complet separat

— Aproape că ajunseseră acasă, au traversat vechiul pod de piatră de lângă vad și au început să urce drumul în pantă care se termina la poarta reședinței Abbey Lodge.

— Ți mulțumesc că mi-ai arătat acea priveliște minunată și splendida duminică casă, i-a spus Claire când s-a dat jos din mașină.

— Și eu ți mulțumesc că ai fost cu noi, i-a zis el politicos. Prezența ta a făcut ca locuința să fie ca un adevărat cămin. Pentru moment mâna lui a părăsit volanul pentru a o atinge pe a ei.

Claire era atât de uimită de cuvinte și de atingerea mâinii lui încât a uitat cu totul de băiatul de pe banca din spate a mașinii. Abia mai târziu, mult mai târziu și-a dat seama că nu-i spusese nici măcar la revedere lui Mark. Și de asemenea că nu abordase subiectul referitor la șoricel cu doctorul Richmond. Asta o făcea să simtă că într-un fel îl dezamăgise pe băiat.

Totuși băiatul și șoricelul nu constituiau responsabilitatea ei, nu-i așa, și dacă i-ar fi menționat problema doctorului Richmond s-ar fi putut să-l supere că se amesteca.

Trebuie să și scoată din cap familia Richmond, tată și fiu. Nu dorea câtuși de puțin să se implice în viața lor, dar nu putea face nimic să și curme sentimentul de adâncă milă pe care o simțea acum față de amândoi.

CAPITOLUL VI

În zilele care au urmat vizitei la Partridge Hill Claire a fost extrem de ocupată dându-și silința să facă față menajului la Abbey Lodge, pregătind feluri speciale de mâncare pentru a tenta apetitul mătușii Rosie, care mai arăta încă slăbită după accident și dereticând încontinuu după mătușa Liz, astfel încât mătușa Rosie să nu se frământa că saloanele erau nearanjate. Pe de altă parte, având în vedere că se apropia noul trimestru, trebuiau pregătite clasele și sălile de masă.

Toate presupuneau multă muncă și uneori lui Claire i se părea că nu mai termină niciodată, că în momentul în care îndeplinea o sarcină gospodărească majoră o aștepta alta. Mătușa Liz avusese cu adevărat dreptate când o prevenise pe nepoata ei că nu va avea o viață ușoară la Abbey Lodge și că va merita fiecare bănuț din salariul mic pe care îl va câștiga.

Totuși, în ciuda muncii grele și a oboselii de la sfârșitul zilei, Claire se simțea rezonabil satisfăcută, dacă nu chiar fericită. Munca fizică grea, plus neliniștea ei în legătură cu sănătatea mătușii Rosie și preocuparea ei pentru băiețașul nefericit care locuia în casa de alături,

au reușit împreună să împingă pe un plan secundar deznădejdea și durerea ei.

Cassandra îi telefonase să-și ia rămas bun înainte de a pleca în America dar nu amintise nimic de Chris. Nu era surprinzător. Putea să găsească subiectul Chris Durham stânjenitor, a bănuț sora ei. Și Celia îi telefona din când în când, întrebând-o când avea de gând să se întoarcă acasă și erau de asemenea scrisori de la mama ei și de la Tom expediate din Noua Zeelandă care îi puneau aceeași întrebare.

Claire nu se grăbea să se întoarcă la Londra. La Ramsley reușise să-și îngroape amărăciunea și resentimentele față de Chris și Cassandra sub un munte de activități grele și aici va rămâne atâta timp cât va fi nevoie de ea. Și se părea că este nevoie atâta timp cât progresele înregistrate de mătușa Rosie erau lente și doamna Clough nu dădea semne să se reîntoarcă și să preia treburile casei.

Așa că zilele pline de activitate s-au scurs mai departe, cu Mark care venea în fiecare dimineață la lecții, aducând mereu cu el geanta uzată. În fiecare dimineață când Claire se ducea la intrarea principală ca să-i deschidă o saluta cu un surâs nesigur care nu i se citea însă și în ochi și cu o privire care o implora să-i păstreze secretul.

Reușise să facă acest lucru până acum însă știa că o asemenea situație nu putea să continue la infinit. Mai devreme sau mai târziu șoricelul va fi descoperit de doctorul Richmond sau de doamna Bell, poate chiar de mătușa Liz. Claire era sigură că atunci mica creatură va fi interzisă. Cum va reacționa Mark? Rău, era sigură, pentru că atașamentul lui față de șoricel nu părea să fi scăzut.

Claire știa acum că Mark simțea o dragoste intensă pentru șoricel, care ar fi fost ridicolă dacă n-ar fi fost atât de patetică. Pentru el acest ghemotoc cu o blană indescrivibilă reprezenta unicul prieten pe care și-l făcuse de când venise să locuiască la Ramsley. Față de

domnișoara Gordon avea un sentiment de venerație. Pe mătușa Rosie o vedea rar. Pe tatăl său părea că încă nu-l poate suferi. Ce simțea pentru ea acum? O trata întotdeauna corect, fără ostilitatea pe care o manifestase față de ea la început. Însă bineînțeles ea deținea secretul despre ce se afla ascuns în geanta diplomat zdrențuită așa că era în interesul lui să n-o supere. Poate că viața lui Mark va fi mai ușoară după începerea semestrului și va fi împreună cu alți copii la Abbey Lodge. Claire spera că atunci își va face cu siguranță prieteni.

În cele din urmă se părea că toate erau pregătite pentru noul trimestru. Fiecare clasă mirosea a ceară de parchet și aer proaspăt, nu a amestecul nedefinit de praf, cretă și gumă pe care l-a găsit Claire când a sosit la Abbey Lodge. Vestiarele erau complet goale acum; mai rămăseseră, numai chiuvetele și cuierele pentru haine. Fiecare fereastră strălucea, fiecare tablă aștepta curată să fie folosită. Perdelele proaspăt spălate atârnavă la ferestrele sălii de mese a școlii și o grămadă de seturi de masă așteptau lângă tacânnuri pentru a fi așternute luni la primul prânz din noul trimestru. Un prânz ce urma să fie gătit de Claire.

Lui Claire i se părea că mica școală aștepta cu un fel de tăcere încărcată de speranță ca chipurile, trupurile și vocile tinere să o aducă din nou la viață. Mătușa Liz era în elementul ei, comandând provizii de ultimă oră, verificând liste, răspunzând întrebărilor unor părinți îngrijorați, astfel încât Claire avea impresia că uita de toate cu excepția nevoilor școlii. Cu toate acestea Claire descoperi în acea seară că ea nu era atât de nepăsătoare sau neatentă cu ce se petrecea în jurul ei cum presupunea ea. Pe când terminau masa și ea fusese de acord cu mătușa Rosie că fusese o masă excelentă, mulțumită lui Claire, i-a aruncat nepoatei sale o privire lungă și pătrunzătoare. Claire se entuziasmase la auzul cuvintelor de apreciere din partea celor două mătuși ale ei însă acea privire o pusese în încurcătură.

-- Ce noroc pe noi că ai putut să vii să ne ajuti, copilă dragă, i-a spus ea. Însă mă întreb dacă nu te-ai pus la lucruri foarte grele, arăți cam trasă, nu-ți așa Rosie?

— Mă simt bine, a zis Claire repede.

— Nu arăți bine, și nu vreau să nu mai fi bună de nimic tocmai acum când începe trimestrul, i-a spus pe un ton aspru mătușa Liz. Trebuie să-ți iei câteva zile libere să mergi afară și să respiri aer proaspăt și să te bucuri de razele soarelui cât îl mai avem. Rosie și cu mine vom reuși să avem grijă de noi, sunt sigură.

— Arăți cam palidă, dragă Claire, i-a spus mătușa Rosie venind în sprijinul surorii sale. Ai stat prea mult în casă.

Era adevărat. Cu excepția a una-două ieșiri scurte în Ramsley pentru cumpărături sau să o însoțească pe mătușa Rosie la spital, Claire nu plecase de acasă zile întregi. Nu tinuse seama de nimic și abia dacă își dăduse seama de acest fapt, atât de ocupată fusese. Acum constata brusc că se simțea într-adevăr obosită și indispusă. Ar fi minunat să uite de muncă și să iasă afară la soare, după cum sugerau mătușile ei!

Se va duce din nou sus la mlaștină

Va îngrumuta poate mașina și va merge și mai departe de acasă. Erau gânduri încântătoare care au făcut-o să se culce fericită în acea noapte.

Cu toate acestea n-a luat mașina deoarece mătușa Liz s-a sculat cu o durere violentă de dinți și avea nevoie de mașină să se ducă la dentist. În schimb a pornit-o spre mlaștină pe la mijlocul dimineții cu prânzul la pachet și cu inima ușoară.

A luat-o peste podul arcuit, pe lângă cătunul adormit cu căsuțe construite din piatră și pe drumul îngust care urca și ducea la mlaștină. Era o zi însorită, caldă și liniștită în plină perioadă a culesului recoltei. În timp ce mergea vedea combina de recoltat cereale la lucru pe pașistile joase care flancau pâraul și auzea zgomotul ritmic continuu al motorului. Apoi a lăsat în urmă pri-

veliștea și zgomotul acesteia înaintând tot mai sus spre locul unde zidurile de piatră nu mai erau în măsură să țină în șah mlaștina și unde oile mișunau în libertate printre ierburî. Va merge până la Lingley, s-a decis ea, să vadă dacă satul era la fel de frumos de aproape după cum arăta de la distanță.

Era întru totul la fel de atrăgător, a descoperit ea. Avea case cenușii din piatră, grupate în jurul unei biserici vechi și o păjiste triunghiulară. Un har cu ferestre arcuite, dichisit cu vopsea albă și ghivece cu mușcate suspendate la ferestrele cu vedere spre păjiste, precum și unul dintre cele mai mici oficii poștale pe care le văzuse vreodată Claire. Dincolo de cimitir se afla o cărare unde un indicator arăta că aceasta ducea la iezorul din Lingley. Un loc perfect pentru a mânca la prânz.

Curând a ajuns aproape de întinderea strălucitoare a apei care reflecta albastrul intens al cerului, precum și verdele și auriul dealurilor. Părea că este singură pe malul apei și nu i-a luat mult timp să găsească unde să se așeze și să-și despacheteze mâncarea pentru picnic. Plimbarea îi întărise apetitul, astfel încât pâinea și brânza, prăjitura și fructele pe care le adusese cu ea s-au terminat repede în timp ce privea lumina de pe apa sclipitoare ale cărei tonuri se schimbau și zâmbea uitându-se la pozele unei familii de rațe care venise aproape de mal sperând să i se arunce ceva de mâncare.

Era încântător de cald și liniște și a simțit cuprinzînd-o o slăbiciune delicioasă și neobișnuită, un dor de a se întinde pe jos și a se culca. Piatra mare pe care se odihnea era plată și suficient de confortabilă pentru a-i asigura un pat bun, jacheta ei de lână servindu-i drept pernă. În câteva secunde a adormit bușean.

Dormise poate ore sau câteva minute când ceva a deranjat-o. O atingea ceva? Sau îi vorbea cineva? Sau simțise pe cineva în apropiere? A deschis ochii și s-a ridicat lent în cot și apoi a devenit conștientă de bărbatul care se afla la câțiva metri.

— Îmi pare rău dacă te-am deranjat, i-a spus el. A-
rătai ca și cum aveai nevoie de acest somn. Te pun prea
mult la treabă la Abbey Lodge, sau tu ești cea care
muncești prea mult?

David Richmond se uita în jos la ea în timp ce vor-
bea, cu privirea gravă și preocupată. Claire se întreba
de cât timp era el acolo și dacă o atinsese în vreme ce
dormea sau dacă numai visase acest lucru...

— Ce faci aici? l-a întrebat ea.

— Mă întorc de la un pacient de la o fermă izolată
ce se află în partea cealaltă a văii. Deseori mă opresc
aici câteva minute când trec. Acest loc are ceva care
ți restaurează simțul proporției și aveam nevoie de așa
ceva astăzi.

— De ce astăzi? Ai avut o zi proastă? nu a putut
Claire să reziste să nu-l întrebe.

— Am făcut o deplasare inutilă, i-a spus el și ea a
simțit cum își reprima mânia.

— A fost cineva care ți-a irosit timpul? și-a dat
ea cu părerea. Presupun că întâlnești întotdeauna
asemenea oameni, când ești doctor.

— Cineva care m-a chemat prea târziu, a corectat-o
el. Și mereu există asemenea oameni.

S-a întors cu spatele la ea și a început să meargă
energic pe malul acoperit de prundiș ca și cum dacă
făcea asta putea să se elibereze de disperarea care îl
cuprinsese.

— Îmi pare rău, i-a spus Claire simțind cuvintele ca
fiind foarte nepotrivite. Presupun că niciodată nu te
obișnuiești cu așa ceva.

— Nu. Îndeosebi când se pierde un copil, a spus el
cu amărăciune. E atât de al naibii de inutil! O asemenea
pierdere!

— Îmi pare rău, i-a zis ea din nou.

— Și mie îmi pare rău că te împovărez cu proble-
mele mele. S-a îndreptat repede spre ea în timp ce se
ridica în picioare. Nu am dreptul să fac asta. Sunt si-

gur că și dumneata ai suficiente probleme proprii fără să fie nevoie să te inoportunez și eu cu ale mele.

— N-am nici una atât de gravă ca a dumitale, i-a spus ea cu onestitate. Problemele mele vor trece pe când ale dumitale vor rămâne mereu. Oamenii nu se schimbă atât de mult, nu-i așa?

— Nu, a fost el de acord. Totdeauna vor fi zile proaste, ca astăzi, dar în ciuda acestui fapt nu mi-ai schimba profesia.

— Mă surprinde că nu te-ai făcut fermier având Partridge Hill în familie, a remarcat ea gândindu-se cât de mult iubea el mlaștina.

— Am avut și de una și de alta în familie, i-a spus el. Mama mea a fost infirmieră, iar alții s-au ocupat cu agricultura.

— Da, înțeleg, a răs ea. Și în familia mea e la fel. Sora mea este fizioterapeut și urmează să se căsătorească cu un doctor.

— Atunci înseamnă că știe exact pe cine ia. Toate dezavantajele care decurg din căsătoria cu un doctor, vreau să spun.

— Se pare că n-o deranjează.

— Nu este modul ideal de viață pentru toată lumea. Soția mea nu a reușit să se acomodeze i-a spus el direct, privind peste apă, în timp ce vorbea.

— Asta trebuie să fi fost o mare dezamăgire pentru dumneata, i-a spus ea calmă.

— A fost mai mult decât atât. Nu se uita la ea, ci avea privirea ațintită spre cercul care se lărgea în jurul a două lebede care pluteau spre ei. A fost dezastru, distrugerea căminului și a familiei mele. Locuiam în Scoția în acea vreme. Eu lucram la un spital mic, cochet, și într-o zonă frumoasă. Mark avea un an sau cam așa ceva. Apoi Ann s-a împrieténit cu unul dintre petroliștii care erau în acel loc. Presupun că se simțea părăsită, trebuia să o las singură prea des când lucram până la ore târzii. Când petrolistul a fost trimis în Orientul Mijlociu s-a dus și ea cu el și l-a luat și pe Mark.

— N-ai putut s-o oprești ?

Expresia gurii sale era severă când i-a răspuns, încât Claire dorea să nu fi pus întrebarea, însă fusese o reacție involuntară.

— Poate că așa fi putut, dar ce rost ar fi avut ? Nu m-aș fi putut ocupa de Mark de unul singur în acel timp și nu era nimeni care ar fi putut să mă ajute. Părinții mei erau în America și încă mai sunt. Presupun că băiatul avea mai mult nevoie să stea cu mama lui decât cu mine. Însă a crescut departe de mine. Nu mă mai acceptă acum ca tatăl lui.

— O va face dacă îi acorzi timp, a spus ea îndreptându-se către el în dorința puternică de a-l convinge că ceea ce spusese era adevărat. A suferit atâta. Și-a pierdut mama și a fost obligat să vină într-un loc care trebuie că i se pare straniu. Nu și-a făcut nici un prieten încă și nici n-a început să se acomodeze !

Atunci și-a adus Claire aminte de șoricel și de hotărârea ei de a-i spune doctorului Richmond despre cât s-a atașat Mark de el. Oare acum era momentul potrivit ?

— Cel puțin și-a făcut un prieten, i-a zis ea cu un zâmbet.

— Da ? Vovea doctorului exprima surprindere. Nu știam. Nu mi-a spus nimic.

— Poate pentru că se gândește că nu-i vei aproba prietenul.

— De ce să nu-l aprob ? Aș fi bucuros să aibă un alt băiat sau o fată cu care să se joace. E ceea ce îi trebuie cel mai mult, în momentul de față.

— Prietenul lui nu e un băiat sau o fată, a spus ea încet, uitându-se la chipul lui. E un șoricel de câmp.

— Un șoricel ! Vai, Doamne !

— Mi-era teamă că s-ar putea să nu înțelegi și așa fi era și lui, i-a spus ea cu tristețe. Mark s-a atașat foarte mult de el. L-a salvat de la atenția nedorită a cotoiului Thomas, al doctoriței Gayle.

David Richmond a dat drumul pe neașteptate unui hohot de răs al cărui ecou s-a auzit în jurul malului liniștit. Umerii i se zguduiau într-atât încât Claire a început să zâmbească și ea odată cu el. A trecut cel puțin un minut întreg înainte ca râsul său să se domolească și s-a întors din nou cu fața spre ea.

— Un șoarece! Un șoarece de câmp drept animal de casă! Doamne Dumnezeule, cât trebuie să fie de singur!

Spre groaza ei Claire a văzut că la fel de brusc cum i-a apărut râsul pe față, tot așa a și dispărut lăsându-i chipul prelung, subțire, frumoșii ochi negri înfiorați de durere.

— Am eșuat cu Mark cum am eșuat și cu mama lui, a zis el categoric.

Claire era înspăimântată. Nu se așteptase la o asemenea reacție, simțea cum lacrimile îi înțepă ochii.

— Nu! a strigat ea. Te rog nu te învinovăți! Ai făcut tot ce-ai putut și Mark îl iubește într-adevăr pe șoricel.

Se simțea ridicolă stând acolo cu lacrimi pe obraji în timp ce pleda pentru băiat și șoricel. David Richmond nu părea să considere că ea era ridicolă. I-a luat fața în mâini și spre uimirea ei i-a șters lacrimile cu sărutări într-un mod care a făcut-o să se înfioare.

— Te rog nu plânge Claire, murmură el. Am destule pe conștiință și-fără asta.

— Înșă îl vei lăsa pe Mark să păstreze șoricelul? I-a implorat ea. Înseamnă atât de mult pentru el, chiar dacă este numai un șoarece de câmp. E ceva al lui, îți dai seama. Ceva la care să țină. Îl păstrează în geanta aceea mică pe care o poartă cu el peste tot.

— Deci din cauza asta nu vrea să se despartă de geantă! Am avut chiar o scenă despre asta mai deunăzi când am vrut să o lase acasă când ne-am dus să-l vedem pe șeful de lucrări de la Partridge Hill. A fost

aproape isteric; așa că am cedat în cele din urmă și l-am lăsat să se ducă s-o ia.

— E atât de singur, l-a apărât ea pe băiat.

— Singurătatea lui nici nu se compară cu a mea. Probabil acesta este motivul că am fost atât de orb la nevoile lui, a spus David Richmond sumbru.

— Dar ai munca ta, pacienții tăi!

— Sunt și alte lucruri de care un bărbat are nevoie, în afara muncii sale, cât și în cadrul muncii sale.

Măinile lui mai erau încă în jurul feței ei. Vroia și nu vroia să le îndepărteze. Atingerea lor i-a provocat sentimente nefamiliare și tulburătoare. S-a îndepărtat cu un pas de lângă el și a văzut că el tresărea, la fel ca și ea. Atunci și-a luat mâinile de pe ea.

— Vai Claire, a șoptit el. Dacă am putea să ne întoarcem în timp, să distrugem greșelile trecutului. Însă nu există drum de întoarcere. Voi fi nevoit să trăiesc cu greșeala mea încă mulți ani. Poate pentru totdeauna.

Claire a simțit agonia disperării lui și dorea să-l ajute. Însă ce putea ea să facă? Moartea fi eliberase de căsătoria eșuată, însă rămânea un copil nefericit din acea căsătorie, ceva care-i amintea continuu de anii amarnici, iroșiți. Acesta constituia poate un impediment constant pentru el de a stabili o relație nouă și durabilă cu o altă femeie.

— De ce trebuie să faci asta? a spus ea cu violență. Oare nu ești îndreptățit să mai încerci o dată?

— Nu pot să cer nimănui să-l ia și pe Mark și pe mine. Ar însemna să ceri prea mult de la cineva.

— Deci vei locui singur la Partridge Hill?

Claire a așteptat ca el să-i răspundă dar părea că întârzie. S-a trezit că își ținea răsuflarea în timp ce aștepta și se întreba de ce răspunsul său era atât de important.

— Cu excepția lui Mark și a doamnei Bell, dacă va fi de acord să vină cu noi.

— Și dacă nu?

— Atunci va trebui să cauți pe altcineva potrivit, și presupun că ar putea fi dificil să găsești persoana indicată.

Claire s-a gândit la casa cea frumoasă de pe mlaștina minunată și solitară și a simțit o invidie neașteptată pentru femeia care va locui acolo.

— Este genul de serviciu care nu m-ar deranja să-l accept și eu când mătușa Rosie va fi mai bine, i-a spus ea cu un aer meditativ.

— Tu! Părea șocat de cuvintele ei și ea s-a înroșit la reproșul din vocea lui. Nu m-am gândit la tine în această postură.

— Sunt perfect capabilă, a început ea înfierbântată.

A râs cu blândețe de vehemența ei și, după părerea ei, în batjocură.

— Draga mea, i-a spus ei, nu e vorba de a pune la îndoială competența ta. Ai dovedit de ce ești capabilă mătușilor tale, lucru pe care îl știu foarte bine.

— Și? Când mătușa Rosie va fi mai bine și nu voi mai fi necesară la Abbey Lodge voi avea nevoie de un serviciu. Nu m-ar deranja să locuiesc aici sus. Nu doresc să mă mai întorc la Londra.

— Nu e nimeni acolo care așteaptă să te reîntorci?

Ochii lui îi cercetau chipul în timp ce aștepta răspunsul. A observat umbra care i-a traversat pentru o clipă fața.

— Nu există nimeni acum, i-a spus ea. Nimeni care să fie important.

— Nici chiar bărbatul din cauza căruia ai fugit?

— Ce vrei să spui? Era uimită de interogatoriul lui. De unde știi că am fugit?

— După suferința pe care o arătai în noaptea când ai sosit; după dispoziția ta tăfnoasă. Nu prea te bucurai că trăiești, nu-i așa?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat Claire? Ce te-a făcut să-ți dorești atât de mult să-ți faci bagajele și să vii în

Yorkshire și să te îngropi în muncă? Trebuie să fi fost un motiv serios.

S-a trezit atunci că îi spune despre Chris și Cassandra, despre câtă încredere avusese în Chris, care reprezentase ceva special pentru ea pentru cea mai mare parte a vieții, că se aștepta să o ceară în căsătorie. Nu era ușor să admiți că unele dintre întâlnirile lor au avut loc la sugestia ei după ce s-au revăzut din nou ca adulți.

— N-a mai fost nimeni ca el în viața mea, a zis ea pierdută, și nici nu părea s-o placă pe Cass. prea mult când erau copii. Totdeauna se certau. Apoi când a venit acasă la cununia mamei s-a îndrăgostit de ea subit. Dintr-odată și fără nici un avertisment.

În timp ce-i povestea și-a reamintit de durerea pe care a simțit-o atunci; agonia de a o vedea pe sora ei și bărbatul pe care-l iubise îmbrățișându-se atât de strâns încât putea să simtă intensitatea pasiunii lor.

— N-ar fi fost atât de rău dacă n-ar fi fost Cass de care să se îndrăgostească, a terminat ea tristă. Ce voi face dacă Cass îmi va cere să-i fiu domnișoară de onoare? N-aș putea suporta așa ceva. N-aș avea curajul să merg la nuntă.

— Cred că l-ai avea dacă ai ști că sora ta va fi afectată de absența ta, a muștrat-o el cu blândețe. Apoi, destul de abrupt a schimbat subiectul.

— Cât de plini de necazuri suntem și ce ȳrosire de timp să le evocăm pe o vreme atât de minunată! Spune-mi. Claire și mâine ești în vacanță?

— Da. Mătușa Liz e de părere că m-a pus prea mult la treabă. Mi-a spus că voi avea câteva zile de odihnă înainte începerii noului trimestru.

— Ți-ai făcut vreun program?

— Nu, doar că aș putea împrumuta mașina dacă mătușa Liz nu are nevoie de ea și aș explora și alte văi.

— Am o idee mai bună decât asta și una care nu depinde de posibilitatea de a împrumuta mașina. Am

și eu o zi liberă mâine și intenționez să-l iau pe Mark la plimbare cu o zi înainte de a începe școala. Vii cu noi, Claire?

O clipă a fost prea surprinsă pentru a-i răspunde. El a interpretat-o ca o ezitare din partea ei de a pătrecce atât de mult din timpul ei liber prețios cu un copil care putea fi atât de incomod.

— Știu că Mark este dificil, a spus el, însă promit să se poartă frumos. Nu vor mai fi ochi învinețiți în ceea ce te privește. Ultima propoziție a fost rostită cu un zâmbet sarcastic.

— Aș dori să merg cu voi, a zis ea atunci. Îți mulțumesc că m-ai invitat.

— Ora zece e prea devreme?

— Nu, e bine, i-a răspuns ea.

— Bun. Ne vedem atunci, acum trebuie să plec, altfel voi întârzia la consultațiile de după-amiază. La revedere, Claire.

— La revedere, doctore Richmond.

— Numele meu e David, i-a amintit el, apoi mânat de un gând neașteptat s-a întors râzând din ochi spre ea.

— Consideri că trebuie să luăm și șoricelul cu noi în excursia noastră? a întrebat-o el.

Râsul a cuprins-o și pe Claire și cu aceasta a dispărut și sficiunea provocată de invitația lui.

— De ce nu? a spus ea. Însă nu trebuie să vă faceți griji, doctore... David. E un șoarece disciplinat.

— Cred că așa sunt toți șoricelii de câmp cei buni, a răspuns el grav.

Claire mai râdea încă atunci când el a plecat din nou spre sat și l-a pierdut din vedere.

CAPITOLUL VII

Ziua pe care Claire a petrecut-o în compania lui David și a fiului său s-a dovedit o zi de care merita să-ți amintești din mai multe privințe. La ora zece Claire a fost gata cu un coș de mâncare bine garnisit pe care mătușa Rosie a insistat să-l ia. La așezat pe bancheta din spate a Rover-ului, alături de Mark care, după cum se așteptase Claire, ținea strâns la piept geanta diplomat în interiorul căreia se afla șoricelul. Părea emoționat și cel puțin de data aceasta era îmbrăcat ca un copil, în pantaloni scurți de dril și un tricou colorat.

Și doctorul Richmond era îmbrăcat neprotocolar în pantaloni ușori și o cămașă deschisă la gât. Arăta mai tânăr și mai fără griji, când i-a deschis lui Claire portiera ca să se așeze lângă el.

— Arăți ca primăvara însăși, i-a spus el cercetându-i apreciativ fusta verde cu albastru și bluza bleu cu decolteu și fără mâneci. Ziua era deja foarte călduroasă și promitea să fie și mai călduroasă așa că și ea purta sandale fără ciorapi.

— M-am gândit să mergem la Molham, i-a zis apoi

David. Au trecut mulți ani de când n-am mai fost pe acolo și ar fi minunat într-o zi ca asta.

În timp ce se îndreptau cu mașina spre satul acela pitoresc, printr-o zonă rurală împânzită cu ziduri de calcar și de stâncă, Claire a observat că Mark nu prea avea nimic de spus. Se întreba dacă era cumva supărat că trebuie să-și petreacă această zi împreună cu ea sau era atât de interesat de această călătorie încât nu avea timp să vorbească? Când și-a întors capul să se uite la el a văzut că mai ținea încă geanta strânsă la piept.

David a intrat în parcul de mașini de unde se desfășurau priveliști splendide ale dealurilor cu striuri de calcar, apoi au scos coșul cu merinde și au luat-o prin sat spre defileul spectaculos. S-au oprit în satul acela frumos să cumpere înghețată și să privească mișcările caraghioase ale rațelor care se bălăceau în apa ce clipea pe sub copacii înalți și pe lângă căsuțele atrăgătoare din piatră. Pe Claire a amuzat-o în mod special o rață de familie căreia s-a apropiat un boboc din altă familie. Rața tăfhoasă îl tot îndepărta pe intrus iar bobocul revenea cu obrăznicie ca să se ataseze la coadă pentru a fi iarăși îndepărtat de încă o lovitură cu ciocul pe penele de la coadă și un alt măcăit supărat.

Claire a întors capul să vadă și Mark privea și se amuza la acest incident tot atât de mult ca și ea și a văzut că și el se uita și se distra. Stătea pe călcîie vrăjit, aproape de apă, atât de aproape încât aceasta îi uda vârfurile sandalelor. Geanta se afla la picioarele lui și, în timp ce îl privea, Claire l-a văzut că a deschis-o și a băgat mâna înăuntru. A scos șoricelul afară astfel încât și el să participe la acest moment de bucurie! Buzele i se mișcău și ea știa că îi spunea ceva în șoaptă micii creaturi.

— Uite, i-a șoptit ea lui David atingându-i mâna fără să vrea. Îi arată șoricelului ce se petrece!

O umbră întunecată a traversat fața lui David și a făcut un pas spre băiat. Claire a înfîns mâna să-l rețină.

— Nu-i strica bucuria, l-a implorat ea. După cum ți-am spus, șoricelul este prietenul lui special, singurul lui prieten.

David s-a întors atunci înapoi lângă ea și s-a uitat la ea cu o privire care a făcut-o să i se pună un nod în gât.

— Aș dori și eu să fiu tot atât de apropiat de el, i-a spus David. E fiul meu și încă nici măcar n-am început să-l înțeleg. Probabil că niciodată nu-l voi înțelege.

— Ba da, i-a spus ea repede. Acordă-i timp și acordă-ți și ție.

— E cu mine deja de câteva săptămâni și se pare că nu suntem mai apropiați decât am fost la început, a subliniat David. M-am gândit că ar fi bine dacă l-aș lua cu mine uneori la Partridge Hill, însă se pare că nu-l interesează deloc casa, cu excepția dulapului din perete cu aerisire. De fiecare dată când mergem se închide acolo sus până se face timpul să plecăm.

— Pare destul de fericit în momentul de față, a murmurat Claire aplecându-se peste pod și privind-l.

— Da, a fost de acord și David punându-și mâinile mari și bine făcute pe balustrada de piatră alături de mâinile ei mici și lăsându-și umărul peste umărul lui Claire.

Ca și mai înainte, găsea apropierea lui tulburătoare. Era conștientă de prezența lui de bărbat într-un mod în care nu se mai simțise cu nici un alt bărbat. Când l-a întâlnit prima oară a crezut că e sever și rece, rigid și autocrat. Acum știa că nu era câtuși de puțin așa. Că era un bărbat de o sensibilitate intensă, vulnerabil, care mai suferea încă din cauza unei greșeli din trecut, temător de a se mai expune la alte dureri. Și totuși nu era un bărbat care să înfrunte viața singur. Există multă căldură sufletească în el, o compasiune profundă, un simț inteligent al umorului. Acestea erau calități care trebuiau

împărtășite de cineva. Cineva căruia i-ar plăcea aceste calități și le-ar prețui.

— Da, a spus el. E mulțumit cum sunt și eu mulțumit în acest moment. Mult mai mulțumit decât sunt în stare să exprim:

Îi murmurase cuvintele în păr. Ea știa că nu-i venea ușor să le rostească. Nu era omul care să spună nimicuri, nesincerități. Dacă le rostea însemna că așa simțea.

Acum rămăseseră singuri pe pod, grupul de vilegiaturiști veniți să vadă mlaștina, care fusese prin preajma lor mai devreme, plecase și o luase pe drumul șerpuit, spre culmea dealului, care ducea la defileu. Lui Claire îi se părea că momentul era imens de important pentru amândoi, o oază mică de bucurie în viețile lor chinuite. Nu va dura; nu putea să dureze. Însă în acest moment scurt s-a simțit minunat, incapabilă să meargă, incapabilă să vorbească ca nu cumva momentul prețios să nu dispară prea repede.

Când celălalt grup de turiști s-a apropiat, ei au plecat și momentul a rămas în urmă dar i-a ajuns iarăși când David a ajutat-o să treacă peste un pârleaz înalt cam la o milă și ceva depărtare de sat, în drum spre defileu. A trebuit să-i dea mâna în timp ce sărea jos pe gazonul moale. Chiar și așa, s-ar fi poticnit și ar fi căzut dacă brațele lui n-ar fi sprijinit-o, ținând-o ferm pentru o fracțiune de secundă.

Era o senzație agreabilă ametoitoare să fii atât de aproape de acest trup zvelt, subțire îmbrăcat, care i-a făcut inima să bată puternic și din brațele căruia s-a desprins cu dificultate și a fugit în jos pe panta acoperită de iarbă și presărată pe alocuri cu pietre mari pentru a-l ajunge din urmă pe Mark.

Au luat prânzul la iarbă verde în valea cu trecătoare foarte înaltă, cu versanții albi de piatră uitându-se în jos la ei. După plimbare abia așteptau toți trei să mănânce mâncarea delicioasă gătită acasă, pe care o adusese Claire. David intenționase să mănânce la

unul din hanurile din jur dar așa a spus că măcar ceaiul îi vor bea acolo. Până și șoricelul se pare că cerea multă hrană judecând după cât de des Mark a deschis și a închis geanta în timpul mesei.

După aceea David și Claire s-au întins pe iarba uscată de căldura soarelui și au privit norii de vată alergând pe cerul albastru închis, în timp ce băiatul a luat ceștile și farfuriile la spălat, în apa rece curgătoare a pârâului și le-a pus la uscat pe o piatră plată.

— Fericită? a întrebat-o David pe Claire întorcându-și capul pentru a o privi cu o expresie în ochi care a readus imediat magia specială ce părea să aparțină acelei zile.

Claire a dat din cap că da, simțind că într-adevăr era fericită, dar întrebându-se de ce era astfel. Probabil din cauza acestei zile, o zi de repaus, o zi cu soare auriu de septembrie? Avea poate vreo legătură cu locul; un loc de o frumusețe spectaculoasă, sălbatică, cu siguranță unul dintre cele mai impresionante locuri pe care le văzuse vreodată.

Sau poate era din cauza bărbatului? Acest bărbat la care nu se mai gândea ca la un doctor sau un vecin, ci pur și simplu ca la un bărbat. Un bărbat ai cărui ochi negri o mișcau în mod straniu, a cărui față uscățivă își dorea să o atingă cu mâna, a cărui apropiere îi provoca senzații extrem de tulburătoare.

— Este cea mai fericită zi pe care am avut-o de ani de zile, a spus simplu. Nu știam că viața mai poate fi atât de dulce, că mai poate avea atât de mult de oferit.

Fața lui era atât de aproape încât putea să-i simtă răsuflarea pe obraji, să vadă pulsul care-l zvâcnea lângă gură, să simtă dorința arzătoare și pasiunea pe care le emana. Instinctiv a ridicat fața să fie sărutată și și-a ținut răsuflarea în timp ce lumca se învârtea amețitor în jurul ei. Apoi, în timp ce buzele lui le-au întâlnit pe ale ei cu o patimă arzătoare, s-au auzit strigătele băiatului care se juca în apă mai departe de ei,

un țipăt ascuțit, involuntar, de durere.

În câteva secunde s-au ridicat amândoi în picioare și au luat-o la fugă la vale spre el. În timp ce fugeau Claire a văzut că Mark ședea în apa care curgea peste el și în jurul lui, fără să încerce să se ridice în picioare. A știut atunci că probabil se rănise. Când au ajuns la el avea fața albă și îi tremurau buzele în timp ce se lupta cu lacrimile care amenințau să i se reverse pe obraji.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat David scurt.

— Am alunecat de pe una din pietrele pe care mă sprijineam. Mă doare glezna. Mă doare rău, a spus Mark printre dinții care-i clănțăneau din cauza șocului căderii și a răcelii apei.

— Ia să văd!

David l-a ridicat în brațe pe fiul său și a ieșit din apă așezându-l pe un loc uscat lângă mal. l-a examinat glezna lovită și a spus că deși nu credea că este ruptă îi va face oricum o radiografie cât de curând posibil, ca să fie sigur. Între timp și-a udat batista în apă și a legat-o în jurul gleznei umflate, până vor găsi un bandaj adecvat în trusa de prim-ajutor a mașinii.

— Acum te ducem înapoi la mașină, i-a spus el luându-l din nou în brațe și pornind cu el la deal, în timp ce Claire mergea în urma lor.

— Unde-i geanta mea? a strigat Mark făcându-i să tresară pe amândoi. Vreau geanta! l-am dat drumul în apă!

Vocea lui exprima panică, o disperare imperioasă. Numai Claire a înțeles de fapt cât de mult însemnau geanta și conținutul ei pentru băiat. Pe fața tatălui său se citea iritarea.

— Nu te îngrijora Mark, îți aduc eu geanta, i-a spus Claire băiatului și a alergat din nou la râu.

Mica geantă se afla acolo, la pietre, unde căzuse când Mark a alunecat în apă.

În cădere s-a deschis sau poate fusese deja deschisă când băiatul traversase râul sărind din piatră în piatră cu ea în mână. Apa trecea peste ea și prin ea,

împrăștiind paiele care se găseau înăuntru pentru a fi duse mai departe de cursul de apă care se îndrepta în grabă spre o cascadă mică. Claire s-a aplecat peste ce mai rămăsese din paiele strânse la un loc de apă și a început să caute șoricelul de câmp, deși știa că nu prea erau șanse să-l găsească.

După cum aproape se așteptase mica creatură nu dădea nici un semn de viață. Fie că fusese luată de apă, fie că sărise la loc sigur pe mal și se grăbise să-si găsească un adăpost. Oricum ar fi fost, evenimentul va însemna o tragedie pentru Mark. Ce putea să-i facă ea ca să înțeleagă că un asemenea accident fusese aproape inevitabil?

Orice ar spune știa că Mark nu va găsi nici o consolare în vorbele ei. Va fi adânc mâhnit și va plânge după șoricel și pentru o vreme necazul lui va fi mistuitor. Ce sfârșit dezastruos al unei zile ce păruse la un moment dat să fie cea mai fericită zi a lui de când venise să locuiască cu tatăl său!

Cu inima îndurerată, Claire a dat drumul în apă la resturile de paie ude și a dus geanta goală la locul unde aștepta David cu Mark șezând pe iarbă la picioarele lui. Când a ajuns, Mark i-a înșfăcat geanta și a deschis-o cu toată puterea.

O tăcere îngrozitoare a domnit o clipă în timp ce s-a uitat înăuntru și a constatat că e goală, după care i-a aruncat o privire acuzatoare lui Claire.

— L-ai aruncat pe Freddie în apă, nu-i așa? Ai vrut să scapi de șoricelul meu!

— Nu! Nu Mark! Știi că n-aș face așa ceva!

Acuzația lui a dezlănțuit un val de proteste vehemente din partea lui Claire.

— Geanta s-a deschis mai mult ca sigur când ai căzut, a încercat ea să-i explice. Multe paie au fost luate de apă însă șoricelul se poate să fi sărit pe mal și să fi fugit prin iarbă pentru a se ascunde.

A văzut imediat că Mark nu era convins. Făcea deja eforturi ca să se ridice în picioare și să se deplaseze

șchiopătând până la râu.

— Mi-ai aruncat șoricelul în apă, te-am văzut ! a strigat el în timp ce mergea. N-ai vrut să-l păstrez ! N-ai vrut să stea și el la Partridge Hill împreună cu noi !

— Mark ! Vocea lui David tuna de supărare, dar nu l-a oprit pe băiat să coboare șonticăind panta abruptă a dealului. Acesta pur și simplu l-a ignorat. În timp ce se uitau după el, Mark a ajuns la locul unde se mai aflau paie ude și a început să caute prin ele cu înfrigurare strigând șoarecele.

— Îmi pare rău Claire, ochii lui David erau tulburi când i-a întâlnit pe ai ei.

— Da, întâmplarea asta i-a stricat ziua.

— Și pe a noastră, dar nu are dreptul să te acuze pe tine.

— E atât de supărat încât nu știe ce spune, l-a apărât Claire pe Mark. Așa cum îți spuneam mai devreme această mică ființă a însemnat mai mult pentru el decât îți închipui ; poate mai mult decât și-ar da seama fiecare dintre noi.

— Băiatul este încă destul de indisciplinat, a spus David posomorât. Mă întreb ce fel de viață a dus acolo cu Ann ? Presupun că e greșeala mea că este așa cum este. Când va fi mai mare am să-l trimit la un internat bun, dar în prezent trebuie să mă ocup de el și uneori mă gândesc că nu voi găsi niciodată răspunsul la cum să mă descurc cu el.

În timp ce vorbea David se întorcea înapoi la râu, hotărât să pună capăt acelui interludiu furtunos. Când a ajuns la băiat l-a ridicat în brațe, nu cu prea multă blândețe și i-a zis tăios :

— Acum gata, Mark ! Termină cu gălăgia și cu moșia față de Claire ! Și așa i-ai stricat ziua.

— Nu-mi pasă. O urăsc ! Și pe tine te urăsc. În timp ce vorbea Mark îl lovea pe tatăl lui cu pumnii lui de copil furios. N-am vrut să vin la tine. Vroiam să stau cu Paul.

Acum îl pusesé la grea încercare pe tatăl lui. So-
sise momentul crudei realități, s-a gândit David, înșe-
lându-se probabil. Momentul adevărului, oricât de bru-
tal ar fi fost acest adevăr.

— Paul nu te-a vrut, i-a zis el. Nu te-a vrut fără
mapa ta.

Auzind cuvintele acestea cu totul neașteptate, Claire
a tresărit. O privire rapidă spre fața lui Mark o con-
vinse că avuseseră același efect și asupra lui. Fața l
s-a întunecat într-o secundă. Murdară, pătată de la-
crimi, trasă de durere, aceasta înfățișa totuși un fel de
demnitate copilărească care a mișcat-o adânc pe Claire.
Mark a mai vorbit numai o dată după asta, apoi a tăcut
tot restul zilei.

— Nu-mi pasă, a spus el. Nu vreau pe nimeni. Sin-
gur mă simt cel mai bine.

N-a tresărit de durere când la mașină, David i-a
pus un alt bandaj la gleznă, deși acum era forate um-
flată. A strâns doar din dinți și a privit afară pe fe-
reastră. Geanta uzată pe care Claire o salvase zăcea
la picioarele lui, dar acum nu-l mai interesa. Fără șo-
ricelul mult iubit înăuntru nu mai era pentru el decât
o cutie maronie îmbibată de apă.

Călătoria înapoi la Ramsley a fost tăcută. Nici Da-
vid, nici Claire nu mai găseau aceeași ușurință a con-
versației pe care o avuseseră mai devreme în acea zi.
O dată sau de două ori Claire s-a uitat la profilul lui
David și a văzut că figura îi era încețoșată și ochii
furlunoși. În mod straniu fața lui semăna foarte bine
cu cea a fiului său.

Privind peisajul prin ferestrele deschise ale mașinii
— grandoarea dealurilor stâncoase și a râurilor, poe-
zia calmă a vechilor case din piatră grupate la întâm-
plare în jurul bisericilor străvechi — s-a simțit cuprinsă
de o tristețe dureroasă. Ce se întâmplase cu această
zi minunată? Această zi care îi dăduse din când în
când licărirea unui mod de viață nouă și captivantă,
sugestia unei relații care ar putea fi mult mai prețioasă

decât oricare alta pe care o cunoscuse sau visase. Acum se năruise totul. Și la fel se întâmplase și cu acumularea încrederii între ea și băiat și poate chiar între băiat și tată. Distrusă încrederea ei firavă de început, de un incident minor, amplificat dincolo de orice proporție într-o criză care nu numai că a distrus încrederea care era sigură că Mark începuse să o simtă pentru ea, dar de fapt o transformase în ură împotriva amândurora.

Totuși pentru băiat, după cum știa Claire, incidentul nu era câtuși de puțin minor. Îndurerarea lui la pierderea șoricelului de câmp constituia încă o lovitură a sorții care deja îi răscolise viața. Aceste gânduri nefericite îi umblau astfel prin cap în timp ce milele se consumau una după alta aducându-i tot mai aproape de casă. David s-a oferit să o lase la Abbey Lodge înainte de a-l duce pe Mark la Cottage Hospital dar ea n-a fost de acord. Prefera să stea cu ei, i-a spus ea cu fermitate.

La micul spital, plasat imediat în afara orașului Ramsley, era liniște. În sala rece de așteptare, decorată cu mobilă de mahon victoriană și marmură, mirosind a lavandă de la ceara de parchet și a antiseptic puternic, nu aștepta nici un pacient. Era după-amiaza târziu și vizitele cu studenții se terminaseră, personalul fiind plecat în pauza de masă iar de serviciu era o recepționeră de vârstă medie.

— Doctorul Richmond! a exclamat femeia când David a intrat grăbit cu Mark în brațe și cu Claire venind în tăcere după ei.

— Băiatul meu a căzut, i-a explicat David. Cred că e mai bine să-i facem o radiografie.

Claire a rămas să aștepte în sală în timp ce David a dispărut cu Mark pe un coridor lung cu pereții de marmură și, în timp ce aștepta, Claire era conștientă de curiozitatea femeii de la recepție. Probabil că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi dus acasă la Abbey Lodge, se gândea ea acum. Speculații în legătură cu prietenia ei

cu doctorul Richmond ar fi putut fi stânjenitoare pentru el. Însă acum era prea târziu, era aici și aici va trebui să stea până ce lui Mark îi va fi administrat tratamentul necesar. A luat o revistă din setul de exemplare îngrijit aranjate pe o masă laterală masivă din mahon și a început să o răsfoiască cu gândurile în altă parte.

I s-a părut că a trecut mult timp până ce a reapărut David să spună că, așa cum presupusese și el, nimic nu era rupt și accidentul lui Mark era o entorsă serioasă. I-a spus recepționerei curtenitor la revedere apoi a condus-o pe Claire afară în curtea spitalului unde avea mașina.

— Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, i-a zis el solemn. Intenționam să mergem într-un loc mai special să mâncăm, însă mă tem că acum e prea târziu.

Privirea îi era rece, fața inexpressivă. Devenise din nou doctorul, străinul, nu bărbatul care împărtășise cu ea mai devreme acele momente mișcătoare. A oftat și s-a urcat în mașină alături de el.

— Nu are importanță, i-a răspuns ea calmă. N-avem ce să facem.

Apoi a dus-o cu mașina acasă pe bulevardul larg cu castani, și în cele din urmă pe drumul liniștit și îngrijit unde era situată Școala Abbey Lodge alături de Ford House. La poarta lui Abbey Lodge ea a coborât din mașină și cu un gest impulsiv i-a întins mâna.

— Mulțumesc că m-ai luat cu tine, David, i-a zis ea calmă. A fost...

— A fost un dezastru, nu-i așa? i-a spus el aspru. Nu pot decât să-ți cer scuze.

David i-a dat drumul brusc la mână, pe care i-o strânsese cu o intensitate dureroasă. În acel moment în ea a izbucnit supărarea.

— N-a fost un dezastru! A fost un accident obișnuit, asta a fost. Îi dai prea mare importanță, David.

— Dă? L-a privit pieziș pe băiat.

— Da, așa cred. A fost o zi minunată, o zi pe care mi-o voi aminti întotdeauna.

Întorcându-se, zăpăcită brusc de ceea ce tocmai spusese, s-a gândit la băiat și la nefericirea lui.

— La revedere Mark și sper că glezna nu te va durea prea rău, a murmurat ea spre bancheta din spate a mașinii.

Mark nu i-a răspuns și nici tatăl lui. Și-a înghițit nodul din gât și a luat-o la fugă pe alee și a intrat în casă. Înăuntru a auzit voci angajate într-o conversație vioaie, vocea mătușii Liz, tare și sigură de sine, vocea bonomă a mătușii Rosie râzând puțin. Apoi o altă voce, o voce bărbătească. O voce despre care credea că este foarte departe de aici. O voce pe care nu se mai aștepta s-o audă curând. Sau dintre toate locurile, tocmai aici.

O voce pe care nu dorea s-o audă pentru că era sortită să aducă cu ea complicații suplimentare, ecouri din trecut. Nu voia să intre în cameră și să-l întâlnească pe posesorul acestei voci, profunde, melodioase. Era vocea lui Chris Durham.

CAPITOLUL VIII

Glaire a stat câteva momente, cât a putut de lăcută în holul grațios de la Abbey Hall ascultând conversația care răzbătea din salon, unde Chris Durham le întreținea pe mătușa Liz și pe mătușa Rosie, cu o relatare despre o întâmplare petrecută în una din ceainăriile de pe autostradă în drumul lui spre nord. A fost o întâmplare care i-ar fi descurajat pe unii călători, dar nu pe Chris, care avea un simț al umorului foarte dezvoltat. Însă de ce oare venise astăzi până în Yorkshire? Și de ce nu-i dăduse de veste că vine?

Era destul de iritată de această apariție neașteptată la Abbey Lodge. Și totuși ar fi trebuit să-i facă plăcere, cu puține săptămâni în urmă i-ar fi făcut plăcere. Dar nu acum. Și de ce nu acum?

Și-a dat seama că nu avea rost să stea acolo în hol punându-și întrebări fără răspuns deși, în mod straniu, nu-i venea să deschidă ușa și să intre în camera în care Chris o aștepta. Se terminase totul, nu? acel atașament îndelung și tainic pe care-l simțise atâta vreme pentru Chris Durham.

Sunetul vocii lui, care odată o tulbura atât de mult, nu-i mai spunea nimic. Era ca și cum îl asculta vorbind

pe un prieten vechi, un tovarăș de joacă. Nu mai era nimic altceva decât atât. Descoperirea acestui fapt făcea să o inunde o intensă ușurare. A deschis ușa salo-
nului și a traversat camera pentru a-l saluta.

— Bună, Chris! Ce surpriză, i-a spus ea sinceră.

— Aveam câteva zile libere și m-am decis să vin să te văd, i-a zis el cu un calm deconcertant.

Întâlnindu-i ochii, Claire a văzut că aceștia nu-i râdeau. Gura îi trăda încordarea. Încurajase o conversație ușoară pentru a face plăcere celor două mătuși, și-a dat ea seama. Chris își pusese în cap să le vrăjească, să le întrețină și reușise. Amândouă îl priveau admirativ însă el nu se bucura de victoria lui. Nu se simțea în largul lui, nu era el însuși. Claire se întreba din nou ce îl adusese pe Chris acolo și a cuprins-o o senzație de teamă.

— Trebuie să rămâi neapărat la masă, insistă mătușa Rosie, îndată după ce Chris explicase că rezervase o cameră la The Fleece, un han încântător, vechi de secole, care avea vedere spre piață.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră domnișoară Gordon, a zis Chris acum, însă mă gândisem să o invit pe Claire să mâncăm la un restaurant în seara asta.

— Bineînțeles! Va fi o schimbare agreabilă pentru ea. A muncit din greu de când a venit aici, i-a spus mătușa Rosie. Poate vrei să vii mâine seară?

Presupunceau că el urma să mai rămână la Ramsley, și-a dat seama Claire, văzând că și mătușa Liz susținea invitația surorii sale.

— Este ultima zi înainte de începerea trimestrului așa că vom avea un meniu special pentru marcarea evenimentului, dacă Claire ni-l va găti, a spus domnișoara Gordon.

— Firește, s-a auzit Claire că încuviințează, cu mintea răvășită.

— Nu ne așteptam să te întorci atât de devreme, a intervenit mătușa Rosie. Sunt sigură că l-am auzit

pe David spunând că vrea să te ducă la The Swan, în Marksley, să luați o gustare în drum spre casă. Dar sigur că nu ați fost acolo, altfel nu te-ai fi întors așa devreme.

— Nu. Am avut un mic accident. Mark a alunecat în apă la Malham și și-a sucit glezna. A trebuit să venim mai devreme și să-l ducem la Cottage Hospital pentru radiografie, a explicat Claire. A încheiat spunând că, în ciuda acestui fapt, a petrecut o zi animată.

— Bietul Mark, a zis amabilă mătușa Rosie, se pare că nimic nu-l merge pentru moment. Nu e de mirare că nu este fericit.

— Se va acomoda curând, a comentat cu vioiciune mătușa Liz. De tatăl lui să-ți pară rău. Nu și-a revenit încă după mariajul lui eşuat, deși s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Ești sigură, dragă? s-a interpus sora ei. Am văzut o schimbare la David în ultimul timp și se vorbea la spital că s-a împrietenit cu doamna Lacey, una din inspectoarele de la Sănătate. O văduvă tânără și foarte fermecătoare.

Deci acesta era motivul pentru care infirmiera de la recepție se uitase atât de intens la ea când a intrat în spital cu David și aștepta să-i facă radiografia lui Mark! s-a gândit Claire crispată. Oare doamna Lacey era cea care urma să locuiască cu David la Partridge Hill?

Și totuși nu păruse să fie așa când a fost cu ea astăzi. părea că nici o altă femeie nu mai conta în viața lui. Ce spusese? „E cea mai fericită zi pe care am avut-o de ani de zile, n-am știut că viața mai poate încă fi atât de bună.” Nu se putea gândi la doamna Lacey când a spus acele cuvinte, sau când o ținea aproape de el în acel moment vrăjit. Însă ziua petrecută cu David se încheiase acum și nu părea probabil că va mai fi o alta.

— Mi-ar fi ajuns și o ceașcă de ceai, a zis ea brusc. Chiar mă duc să fac niște ceai.

În clipa următoare umplu ceainicul și puse cești și farfurioare pe o tavă, mâinile tremurându-i puțin. Era

cúrios că David nu-i pomenise de acea doamnă Lacey după ce au petrecut toate acele ore astăzi împreună. Se întreba dacă și lui Mark îi plăcea doamna Lacey.

Bietul Mark! Ce pierdut și singur se va simți în noaptea asta fără micuțul șoricel de câmp care devenise prietenul său. I-a venit ideea că poate i-ar putea face rost ea de un alt șoricel, nu un șoricel de câmp ci unul alb de casă, care să-i ia locul celui plecat, Freddie. Gândul acesta i-a adus mângâiere și s-a decis să se ducă la Ramsley devreme a doua zi să vadă dacă găsea vreun magazin cu animale de casă.

Mai târziu s-a urcat în cameră la ea să facă o baie și să se schimbe pentru a ieși cu Chris la masă, în oraș. Nu avea chef și nu vroia acum să meargă cu el, deși erau săptămâni de când nu mai ieșise seara undeva. Trecuseră deja două ore de când se întorsese la Abbey Lodge pentru a-l găsi așteptând-o și încă nu avea idee de ce venise. Presupunea că îi va spune la masă.

Deși nu ardea de dorința de a ieși cu el în oraș, Claire s-a îmbrăcat cu gust perindu-și părul până l-a făcut să strălucească, punându-și o fustă lungă multicoloră în stil țărănesc și o bluză asortată „pânză de păianjen” transparentă. Puțin fard de pleoape verde, o urmă de ruj corai deschis și era gata să-și dea cu parfum și să alerge jos pe scări acolo unde o aștepta Chris.

Când a ajuns în capul scărilor a început să sune soneria și pașii ei s-au oprit instantaneu. Apoi mătușa Liz a deschis ușa pentru a-i face loc să intre lui David, care avea în mână un batic triumfiular care se potrivea cu fusta pe care Claire o purtase mai devreme în acea zi.

— Ai uitat asta în mașină, Claire, a spus David întinzându-i baticul în timp ce ea cobora încet ultimele trepte.

— Nu mi-am dat seama — nu l-am pierdut, a zis ea cu sufletul la gură luând baticul de la el. Îți mulțumesc că mi l-ai adus. Cum se mai simte Mark?

— A adormit. Crede că era extenuat și emoțional, și fizic, i-a spus David.

— Sigur că da. Ce păcat că a avut un asemenea ghinion. Se simțea atât de bine înainte de cele întâmplate.

— Da. Aproape că am început să cred...

David s-a întrerupt când Chris a venit în hol cu mătușa Rosie. Timp de câteva secunde cei doi bărbați s-au măsurat unul pe altul în mod critic, fiecare întrebându-se evident ce era cu celălalt. Chris a fost acela care a rupt tăcerea venind alături de Claire.

— Îmi pare rău că vă întrerup, Claire, dar am reținut masa pentru ora opt și este opt fără un sfert. Ești gata?

În timp ce vorbea a pus o mână pe brațul ei, pregătindu-se să o conducă la ușă. Înainte de a ajunge la ea totuși trebuiau să treacă pe lângă David, care părea să umple intrarea de la Abbey Hall cu prezența sa impozantă.

— Nu mă prezinți și pe mine prietenului tău, Claire? a întrebat David intersectându-i privirea cu o expresie în ochi pe care ea nu putea s-o descifreze.

— Da. Firește. Chris Durham, un vechi prieten de familie din Londra; doctorul David Richmond, vecinul nostru, a spus ea oficial.

A fost strângerea de mână cea mai rapidă, politicoasă dar scurtă. Chris părea nerăbdător să o scoată pe Claire cât mai repede afară din casă, în timp ce David nu se grăbea deloc să-i lase să treacă. În ochii lui Chris era curiozitate, în cei ai lui David altceva.

— Trebuie realmente să plecăm, a spus Claire conștientă de bătăile inimii ei pe când se uita de la un bărbat la altul, comparându-i, gândindu-se ce deplasat arătau hainele elegante „de oraș” ale lui Chris alături de cele „de provincie”, neglijente, pe care le purta David.

Gândindu-se, de asemenea, cât de tânăr arăta Chris alături de bărbatul a cărui profesie așternuse o mantie de maturitate peste el.

— Bineînțeles. Nu vreau să vă rețin. Aveți multe de discutat sunt sigur. Pe buzele lui David s-a întipărit un zâmbet slab dar care nu i se reflecta și în ochi. Noapte bună, domnule Durham și sper că vizita dumneavoastră la Ramsley să fie plăcută. Noapte bună, Claire.

— Noapte bună, David.

Nu era posibil să încerci la infinit să-i citești în ochi. Claire a coborât scările în grabă și a urcat în mașina lui Chris și era la jumătatea drumului spre The Fleece când și-a dat seama că mai ținea încă în mână baticul pe care i-l adusese înapoi David. A oftat și a făcut un efort hotărât de a-i acorda atenție bărbatului de lângă ea.

— Nu mi-ai spus încă de ce ai venit aici, a spus ea când au intrat împreună pe sub porticul luminat de un felinar al vechiului han.

— Asta din cauză că este o poveste lungă și încă una complicată. Ți-o spun mai bine după ce mâncăm.

— S-a întâmplat ceva rău, da? Între tine și Cass, vreau să spun? Claire s-a întors pentru a-i cerceta figura în timp ce vorbea.

— Da, a recunoscut. Nu știu dacă Cassandra ți-a scris despre asta. Da, Claire?

— Nu. N-am mai primit o scrisoare de câțva timp și în ultima pe care mi-a trimis-o nu, n-a spus multe. Era destul de scurtă și se referea în principal la munca ei.

Munca ei, a zis Chris pe un ton scăzut. De fapt, asta e problema, munca ei și a mea. Da: mai bine să mâncăm întâi și să vorbim după aceea.

A fost destul de ușor să cadă de acord asupra acestui lucru dar nu la fel de ușor să alunge subiectul Cassandra din gândurile lor. Cassandra a fost cu ei tot timpul mesei ca un vizitator nevăzut, evaziv dar de neuitat, privind peste umerii lor în timp ce mâncau so-

mon afumat, antricot, înghețată cu cremă de Madeira, urmate de brânză din Valea Wensley. Nici unul din ei nu avea apetit deși mâncarea la The Fleece era mult prea bună pentru a fi ignorată, așa că au continuat să mănânce cu hotărâre și au vorbit de lucruri lipsite de orice importanță până au ajuns la cafea, care le-a fost servită într-un salon mic, cu grinzi de stejar și plin de flori. Claire a decis atunci că a așteptat suficient ca să afle ce-l adusese pe Chris Durham cu totul pe neașteptate la Ramsley.

— De ce ai venit aici, Chris? l-a întrebat ea direct. N-ai venit pur și simplu să mă vezi pe mine, nu?

Chris a avut decența de a arăta că întrebarea îl incomodează.

— Îmi pare rău Claire, mă tem că n-am fost o companie plăcută, a spus. Sunt împovărat de prea multe probleme.

— Și care sunt acelea? l-a îndemnat ea văzându-l că se cufundă din nou în lăcere și că începe să se uite indispus în ceașca de cafea.

— Cassandra s-a hotărât să nu se mai întoarcă definitiv de Crăciun, a spus el în cele din urmă. I s-a oferit un post la o revistă nouă care se lansează pe tot cuprinsul Statelor Unite în preajma Anului Nou și ea zice că ocazia e prea bună ca să o piardă.

— Înțeleg.

Claire înțelegea prea bine care era dilema Cassandrei. Cass fusese întotdeauna teribil de ambițioasă. Mariajul sau chiar prietenii serioși de gen masculin nu ocupau un rol important în viața ei. Nu puteai să te împarți între două lumi, spusese ea suficient de des și alegerea ei a fost cariera. Totuși, după modul în care Cass se îndrăgostise de Chris și îl urmărea prin cameră, se gândise Claire, sora ei ar putea să facă ca mama lor și să renunțe la tot pentru dragoste. Se vorbise despre reîntoarcerea ei mai devreme la Londra și de o căsătorie rapidă și Claire a suferit din această cauză. Totuși Cass se răzgândise în privința asta. Acum

când o mie de mile o separau de Chris, distanța îi domolise dragostea. O durea inima pentru Chris. Bănuia cum se simțea. Nu suferise și ea la fel numai cu câteva săptămâni în urmă?

— Mă întrebam dacă ți-a scris despre asta? Să-ți fi cerut un sfat, vreau să spun.

Era ridicol! Ca și cum Cass ar fi cerut sfatul cuiva și în special surorii sale mai mici! Lucrul pe care nu-l făcea niciodată Cass era să ceară sfatul cuiva. Încrederea în sine, împreună cu succesele pe care le avusese, în mai mult decât dificila Americă o făceau să nu recurgă la așa ceva.

— Nu. Cum ți-am mai spus, n-am primit o veste de la ea de aproximativ trei săptămâni și nu mi-a spus nimic în ultima scrisoare.

— Vrea să mă duc acolo, a zis Chris.

— În vacanță?

— Nu. Pentru o ședere mai îndelungată, permanentă. Cass nu se dezmințea, aștepta ca sacrificiile să le facă altcineva! Și în special cineva care o iubea!

— Și cum rămâne cu cariera ta?

— Aici e buba, a spus Chris încet. Dacă rămân la Londra aş avea curând șansa să promovez, pe când în America dacă găsesc un serviciu va trebui s-o iau din nou de la început.

— Cu alte cuvinte nu vrei să pleci?

— Nu. M-aș duce cel mult s-o văd pe Cassandra.

— Atunci nu pleca, l-a sfătuit Claire. Dacă Cass te iubește suficient se va reîntoarce, mai devreme sau mai târziu.

— Credeam că mă iubește suficient.

— E foarte ambițioasă, a spus Claire încet. Dar pe de altă parte așa era și mama până l-a întâlnit pe Tom.

— Îi scrii, Claire? Spune-i ce simt, încearcă s-o determini să vină înapoi.

— Asta trebuie s-o faci tu, nu? a protestat Claire.

— Am făcut-o deja, însă cuvântul tău ar putea să ajute. Cassandra te prețuiește mult.

— Da ?

— Da. Nu vroia să iasă cu mine la început din cauza ta. Deoarece credea că tu și eu eram... Chris s-a întrerupt prea stânjenit să mai adauge ceva.

— Nu trebuia să-și facă griji în privința asta, a spus Claire repede.

Asta așa era, și-a dat seama subit. Nu mai avea nici un sentiment profund pentru Chris. Era drăguț, avea o înfățișare agreabilă și era amuzant când nu se lamenta ca acum. Însă nu avea tăria de caracter, maturitatea care existau din belșug la David Richmond.

— Dacă crezi că ajută fi voi scrie, a promis ea. Am să-i spun că ai venit să mă vezi și că e o proastă că nu se întoarce să se mărite cu tine înainte de a te fura altcineva. Ultimele cuvinte le-a spus râzând și a văzut că și Chris surâdea acum după ce a fost de acord să-l ajute.

— Mulțumesc, Claire, a spus el. Totdeauna am putut vorbi cu tine, încă de pe când eram copii. Ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de tine de fapt, nu de Cass. Ne-am potrivit mult mai bine unul cu altul.

— Numai că ideea asta are o premisă greșită, l-a întrerupt Claire dornică să pună capăt rapid acestei conversații.

— Ce anume ?

— Nu mai sunt disponibilă. Există altcineva.

Rostise cuvintele impulsiv, dar totuși înainte ca sunetul lor să se mistuie știa că ce spusese era adevărat. Absolut adevărat.

— Doctorul cu înfățișare severă din casa vecină ? a încercat Chris să ghicească.

— N-am spus asta.

— Nici nu trebuia să spui. Nu uita că te cunosc de mult timp. Sper să iasă bine.

— Nu cred că va ieși, a spus ea cu un oftat. Sunt prea multe probleme în ceea ce-l privește. Cred că în prezent nu e de înșurat.

În timp ce Chris îi digera vorbele a domnit un moment de tăcere stânjenitoare. Apoi, uitându-se la ceas Claire a zis că trebuie să plece. Imediat Chris i-a spus că o va duce cu mașina acasă îndată ce achită notă de plată și curând se deplasau repede pe străzile liniștite și întupecoase ale orașului Ramsley. Acum nu prea mai aveau nimic să-și spună unul altuia. Pe Claire o preocupa puternic adevărul uluitor care îi venise atât de fantastic în minte numai cu câteva momente în urmă când îi spusese lui Chris că îl iubea pe David.

Nu își dăduse seama mai înainte că avea să rostească acele cuvinte. Nu fusese nici măcar conștientă că ele se aflau în mintea ei așteptând să fie spuse. Și totuși le rostise și știa cu o convingere intensă că erau adevărate. Îl iubea într-adevăr pe David Richmond, profund și irevocabil. Îl iubea cum nu mai iubise niciodată înainte și cum nu va mai iubi vreodată.

Revelarea acestui adevăr a făcut-o să se simtă năucită de emoție, așa că abia dacă și-a dat seama că ajunseseră la poarta lui Abbey Lodge și că opriseră în fața casei.

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat Claire, a zis Chris. Mă simt mai bine după ce am vorbit cu tine.

— Mulțumesc pentru masă, mi-a plăcut, a răspuns ea. Și am să-i scriu lui Cass mâine dimineață.

Chris s-a dat jos din mașină și i-a deschis ușa.

— Nu cred că voi mai sta și mâine, a spus el. Dacă aş rămâne s-ar putea să se complice lucrurile pentru tine cu doctorul cel sever. Nu cred că a fost prea fericit de prezența mea astă-seară aici.

— Cred că te înșeli în legătură cu sentimentele lui pentru mine, a spus Claire tristă. Nu putea să nu-și amintească acele momente comune de neuitat care se petrecuseră în dimineața acelei zile și nu putea să uite

ce spusese mătușa Rosie despre simpatia lui David pentru doamna Lacey.

— O să vedem, a spus Chris răsând. Între timp ai grijă de tine și mulțumesc pentru tot.

În timp ce vorbea a tras-o spre el și a sărutat-o afectuos pe gură. A fost un sărut rece și a durat o secundă sau așa ceva, dar pe când Claire se desprindea de el și intra pe aleea de la Abbey Lodge a fost sigură că vede silueta înaltă a lui David stând la fereastra etajului întâi al casei alăturate. Părea că tocmai trăgea draperiile grele de la fereastra largă să nu se mai vadă întunericul de afară.

Văzuse oare acel sărut, se întreba ea, și dacă-l văzuse își va imagina că există ceva care nu exista de fapt? Își va da seama că Chris Durham era bărbatul din cauza căruia venise ea la Ramsley, ca să scape?

Mult timp după ce Chris plecase Claire a rămas acolo afară în grădina înmiresmată de flori de la Abbey Lodge amintindu-și cum îi spusese lui David despre Chris și Cassandra, cum insistase ea că nu putea să se ducă la nunta lor.

Își amintea oare David acele cuvinte acum? Se gândea el că ea mai tânjea încă după Chris? Uitase el deja acele momente agreabile și ametoare pe care le petrecuse cu ea astăzi la Malham? Nu putea găsi răspuns la aceste întrebări și nici tihnă din cauza răvășelii care era în inima și în capul ei.

Venise la Ramsley sub imperiul momentului, fugind de o dragoste neîmpărtășită. Acum știa că totuși această dragoste nu a fost mai mult decât o dragoste de adolescentă; acel prim sentiment tandru al unei fete pentru un băiat.

Aici, la Ramsley a găsit o altă dragoste. O dragoste care nu era dulce și tandră ci puternică și pasionată. Dragostea unei femei pentru un bărbat; o dragoste care vedea greșelile și eșecurile însă era capabilă să le accepte pentru că bărbatul era cel potrivit și singurul pentru ea.

Cum se va sfârși această dragoste? Ce final ar putea fi pentru ea cu un bărbat care îi spusese deschis că după ce a greșit o dată nu va încerca din nou să-și întemeieze o familie? Că va trăi în schimb pentru profesia lui și pentru fiul său.

Va fi desigur o viață searbădă și lipsită de satisfacții pentru David, această viață a datoriei și sacrificiului, această viață fără dragoste și solitară. S-a gândit la casa frumoasă numită Partridge Hill, o casă care niciodată nu se va putea numi un adevărat cămin dacă dragostea, la fel ca și datoria, nu existau.

Apoi s-a gândit la propria ei viață care și ea a fost marcată de eșec când a venit prima oară la Abbey Lodge. Știa că atunci când va pleca de aici și-l va părăsi pe David Richmond va încerca un sentiment și mai mare și pe deplin insuportabil al eșecului.

CAPITOLUL IX

Claire s-a trezit foarte devreme a doua zi dimineața, după o noapte agitată, de îndoieli chinuitoare, în legătură cu dragostea lui David pentru ea și cu dorința arzătoare de a se împăca cu Mark și a aplană dezastrele acelei zile la iarbă verde care se sfârșise atât de rău.

N-a reușit să facă nimic împotriva agitației, pur și simplu nu simțea nevoia de somn: nu putea face nimic în privința sentimentelor sale pentru David, erau o parte din ea acum indiferent dacă-i provocau bucurie sau durere. Însă putea desigur să facă ceva pentru Mark. Va acționa sub imperiul pornirii din seara trecută și se va duce în Ramsley și-i va cumpăra un șoricel alb, dacă o asemenea creatură putea fi cumpărată. Nu-l va înlocui imediat pe Freddie, însă era sigură că băiatul se va consola cu timpul. Între timp, din cauză că era prea devreme să se scoale, îi va scrie lui Cass scrisoarea promisă.

Dar scrisoarea era departe de a fi ușor de scris. Cass și ea erau atât de diferite ca fire și opuse ca înfățișare. Nu știa nici cum să înceapă să abordeze subiectul Chris ca nu cumva să sune ca în povestea cu

strugurii acri din partea ei, pentru că nu putea să-l aibă ea însăși. În cele din urmă i-a spus simplu că Chris a trecut să o vadă pentru câteva ore și că era foarte abătut deoarece Cass nu vroia să vină acasă, după cum promisese și nu putea oare Cass să revină asupra hotărârii? După ce a terminat scrisoarea nu i-a plăcut cum sună, dar a fost de părere că dacă ar fi să spună mai mult ar putea eventual să-și facă un dușman din sora ei și asta desigur pentru ea și cele două mătuși ale ei. Când a explicat la masă că Chris nu va mai veni să ia masa de seară cu ele, întrucât fusese obligat să-și scurteze vizita, ambele mătuși și-au exprimat dezamăgirea.

— Ce tânăr amuzant, a zis cu regret mătușa Rosie. Așteptam cu nerăbdare să mai fiu în compania lui.

— Credeam că va sta mai multă vreme după ce a făcut atâta drum să te vadă, draga mea, a spus fără menajamente mătușa Liz.

O privire din partea surorii ei mai mici a făcut-o să tacă pe mătușa Liz spre ușurarea lui Claire. Se părea că ambele mătuși presupuneau că vizita lui Chris era de natură romantică, ceea ce și era într-un fel. Dar nu în sensul în care credeau ele.

— Ai nevoie de mașină în dimineața asta, mătușă Liz? a întrebat-o Claire atunci încercând să le abată atenția de la subiectul Chris și ea. Dacă nu, aș dori să mi-o împrumuși. Vreau să cumpăr unele lucruri. Bineînțeles că putea să meargă și pe jos la magazine dar se codea la ideea de a aduce până acasă în mână șoricelul cel alb, dacă va găsi să cumpere vreunul.

— Nu; nu am nevoie de mașină. Mai sunt multe lucruri de ultim moment care trebuie făcute aici până mâine. Mă vor ține ocupată toată ziua, i-a spus mătușa Liz bine dispusă.

Așa că, îndată ce s-a terminat micul dejun, Claire a și pornit la drum înarmată cu o cutie de carton rezistentă în care făcuse niște găuri pentru aer și a început să caute un magazin cu animale de casă. Când l-a gă-

sit s-a gândit mai întâi că investigația ei este sortită eșecului. Proprietarul magazinului i-a spus cu regret că nu avea nici un șoricel în stoc pentru moment. Apoi, văzând că fața i s-a adumbrit de dezamăgire a întrebat-o dacă n-ar merge și alt animal.

— Mi-e teamă că nu. Trebuie să fie un șoricel. Știți, este pentru un băiețel care tocmai l-a pierdut pe cel pe care-l avea și care e foarte îndurerat din această cauză, i-a explicat Claire.

Proprietarul magazinului era gras, se purta ca un tată și făcea parte din acel soi de negustori pentru care servirea clienților era o chestiune de mândrie. S-a uitat o vreme lung și gânditor la ea, apoi i-a vorbit din nou.

— Puteți reveni într-o oră sau două? a întrebat-o el. Cred că aș putea face rost de unul pentru dumneavoastră până atunci. Băiatul care mă ajută sâmbăta are câțiva șoriceți. S-ar putea să-l conving să se despartă de unul, dacă-mi acordați timp.

— Da, e bine și vă mulțumesc foarte mult, a zis Claire bucuroasă.

S-a dus apoi la piață să-și cumpere ce mai avea nevoie. După ce a terminat mai era încă o jumătate de oră până să se facă timpul să se reîntoarcă la magazinul de animale. S-a gândit că ar putea să-și acorde o ceașcă de cafea și a început să caute un loc unde să găsească așa ceva. Curând a dat peste o brutărie care servea și cafea și a petrecut aproape douăzeci de minute plăcute sorbind din cafea și privind mulțimea de cumpărători care se învârtea de ici-colo, afară în piață.

Ieșind apoi afară, și croindu-și drum înapoi la magazinul de animale a ajuns aproape de o casă mare din piatră situată într-un colț al pieței. Aceasta era casa, a descoperit ea, unde doctorița Gayle și doctorul Richmond aveau cabinetul pentru consultații împreună cu alt doctor din localitate. Se părea că consultațiile de dimineață tocmai se sfârșiseră. Zăbovind puțin lângă

casă l-a văzut pe David ieșind și spunând la revedere în grabă cuiva din casă. Apoi pe când ajungea la mașina care era parcată la marginea pieței a observat-o pe Claire și s-a întors ea să-i vorbească.

— Bună dimineața, Claire.

— Bună dimineața David. Cum se simțea Mark de dimineață? a întrebat ea.

— Nu prea rău, însă îi va fi greu să meargă o zi, două. Nu va putea să înceapă școala mâine.

Claire se întreba dacă să-i spună lui David despre soricelul alb pe care spera să-l cumpere băiatului, dar s-a decis să tacă în eventualitatea că proprietarul magazinului nu va fi în măsură să-i găsească unul.

— Te-ai distrat bine aseară?

David s-a uitat intens la ea în timp ce a întrebat-o. Ce se aștepta el să-i spună? Nu-i putea spune adevărul, care era că nu prea l-a plăcut seara trecută, că fusese un fiasco și că Chris Durham o invitasese la masă în oraș numai pentru a-i vorbi despre relația lui cu sora ei? Nu, nu putea să-i spună asta!

— Da, mulțumesc, a răspuns în schimb.

— Mă bucur. Meriți să fii fericită, a spus el și în timp ce vorbea era ceva în vocea lui și în ochii lui care o rănea.

Dorea să-l sfideze, să-i strige adevărul. Să-l facă să înțeleagă că Chris nu mai însemna nimic pentru ea, că singurul bărbat pe care îl vroia era el însuși. Dar parcă i se pusese o piedică la limbă, o senzație de sufocare în gât, care o făcea incapabilă să vorbească.

— Trebuie să plec, a spus el. Am o mulțime de pacienți care m-au chemat să-i vizitez. La revedere.

Apoi a plecat de lângă ea conducând cu pricepere mașina prin zăpăceala traficului care sufoca piața aglomerată, îndreptându-se spre dealurile verzi și stâncoase care marcau hotarul circumscripției sale medicale. Claire s-a uitat după el cum pleacă cu lacrimi în suflet apoi

și a continuat drumul cu pași grei la magazinul de animale să vadă dacă a sosit șoricelul.

Și-a dat seama după figura radioasă a proprietarului că avusese succes. I-a arătat mândru o creatură albă ca neaua și mică și ea a admirat-o cum se cuvine. Apoi, cu recunoștință, i-a permis să-l plaseze în cutia pe care o adusese, a plătit și i-a cerut scuze că a avut atâta bătaie de cap din cauza ei. Câteva minute după aceea se afla în mașină în drum spre Abbey Lodge.

Mai târziu după-amiază, în timp ce mătușa Rosie se odihnea și mătușa Liz era ocupată în biroul ei, Claire s-a dus la casa alăturată ducând cu grijă cutia, cu șoricelul. La intrarea de serviciu a casei era un clopoțel de alamă și o plăcuță cu numele Richmond. A sunat din clopoțel și a așteptat să i se răspundă și în timp ce aștepta, motanul doctorei Gayle, magnificul Thomas, s-a mângâiat cu blana lui strălucitoare, roșcat-cafenie, cu dexteritate de picioarele ei și s-a uitat la ea cu ochi plini de poftă. Simțise deja mirosul de soarece? Mark va trebui să supravegheze foarte atent noul animal pentru a-l păzi de Thomas!

Ușa se deschise și Claire a fost întâmpinată de doamna. Bell, o femeie micuță, îngrijită, care a invitat-o să meargă în salon unde se aflau în acel moment doctorul Richmond și fiul.

Claire a intrat în cameră șovăind, dând puțină atenție camerei înseși, cu ochii numai după bărbatul care a pus alături o revistă medicală la intrarea ei și s-a ridicat în picioare.

— Bună, a spus el cu surprindere în voce.

— Bună, a răspuns Claire simțind brusc că ceea ce făcea era o nebunie din partea ei și stând acolo cu cutia ce conținea șoricelul puțin îndepărtată de ea. Și-a luat privirea de la David și s-a uitat la locul unde ședea Mark pe o canapea lată, cu glezna bandajată sprijinită pe o pernă și cu un bloc de desen pe genunchi.

— Cum te simți astăzi Mark? l-a întrebat ducându-se spre el, nerăbdătoare să-i dea cutia cât mai curînd posibil.

Băiatul n-a ridicat ochii de pe blocul în care desena. Și nici nu i-a răspuns. Uitându-se tulburată la el, Claire aproape că a simțit animozitatea pe care băiatul o avea față de ea. Incidentul din ziua precedentă ștersese totul din mintea lui afară de mânie și ură. Uitase că acum câteva zile cunoscuseră începutul unei prietenii, că împărtășise cu el secretul atașamentului lui față de șoricel. Că îl ajutase să-l hrănească și să-l adăpostească. Tot ce știa acum era că Claire venise de la râu, la Malham, fără șoricelul cel drag. Nu putea să accepte că nimic n-ar fi salvat acea mică ființă.

— Ți-am adus ceva Mark, a zis Claire. l-a întins cutia. Văzând că nu o lua i-a pus-o alături pe canapea.

Nu a privit-o, ci a continuat să deseneze cu îndârjire pe blocul ce-l avea în față, folosind creionul moale cu ferocitate. Claire a văzut că desentul reprezenta o familie de șoareci și că era extrem de bun. Și-a amintit de mătușa Liz, care spusese că are talent la desen.

— Deschide-ți cadoul Mark, i-a ordonat tatăl său.

— Nu-l vreau, a bolborosit băiatul.

— De unde știi dacă nu te-ai uitat la el? l-a întrebat. Claire în efortul de a evita o confruntare între băiat și tatăl său.

— Nu-l vreau. Nu vreau nimic de la tine! Tu mi-ai aruncat șoricelul! a acuzat-o el.

— Mark! Vocea lui David era tăioasă de mânie. A făcut un pas spre fiul său.

— În cutie e un alt șoricel, a zis atunci Claire cu sufletul la gură, apoi uitând de repulsia ei a întins mâna în jos și a ridicat capacul cutiei.

La început, pe când deschidea cutia, o speranță rapidă s-a ivit în ochii lui Mark apoi uitându-se în jos la blana albă mătăsoasă, la ochii roz-deschis ai șoricelului speranța a murit, ardoarea s-a mistuit. A pus capacul înapoi la cutie, a împins-o la capătul canapelei și s-a

apucat din nou să deseneze. În mod clar nu-l interesa.

— Spune-i mulțumesc lui Claire că și-a bătut capul pentru tine, Mark! În vocea lui David erau accente ce prevesteau ceva rău.

— Mulțumesc, a zis Mark fără căldură.

— Drăguț din partea ta că i l-ai luat, i-a zis David lui Claire stingerit. Ea știa că David bănuise dezamăgirea acută pe care i-o provocase primirea cadoului de către copil. Nu vrei o ceașcă de ceai?

— Nu, mulțumesc. Am o mulțime de făcut, trebuie să plec.

Nu mai dorea să rămână în camera aceasta în care atmosfera era atât de încordată. Mark continua să deseneze cu frenezie, însă bănuia că în momentul în care ea va fi plecată, tatăl lui îi va spune câteva cuvinte severe. Poate că de data asta le merita. Sau poate avea nevoie mai curând de puțină dragoste și căldură sufletească? A luat-o spre ușă și de acolo în hol. David a urmat-o și s-a uitat la ea grav când i-a ținut ușa să iasă.

— A fost un gând bun din partea ta Claire, ești o persoană bună și îndatoritoare, a murmurat el. Dacă lucrurile ar fi stat altfel aș fi dorit să-ți spun mai multe decât ți-am spus. Însă îți dai seama și singură cum stau lucrurile. Vezi ce mizerabilă e viața mea. Nu pot pretinde nimănui sau să mă aștept de la cineva s-o împartă cu mine, ca să nu mai vorbim de o fată atât de tânără ca tine. Vei fi mai fericită cu vechiul tău prieten de familie, a terminat el crispat.

Ce spunea? Că o îndrăgea, că dacă n-ar fi fost băiatul...?

— N-o să fiu mai fericită cu el, a declarat ea înfierbântată. Greșești în privința asta! Nu cer o viață ușoară. Vreau numai...

N-a așteptat să audă ce vroia. Fără s-o avertizeze a tras-o spre el și a sărutat-o pe gură cu un sărut lung și infometat, un sărut care i-a învinețit gura și a făcut-o să tremure. Apoi a împins-o de lângă el.

— Nu mă tenta Claire, a zis el pe un ton scăzut. Trebuie să mă gândesc la ce e mai bine pentru noi toți.

A închis ușa grea după ea și a lăsat-o să coboare singură treptele de la intrare și să plece în după-amiaza cenușie cu pași nesiguri și cu inima îndurerată.

Zilele liniștite petrecute la Abbey Lodge numai cu mătușa Liz și cu mătușa Rosie drept companie țineau acum de domeniul trecutului pentru Claire. Trimestrul de toamnă era în plină desfășurare și vechea casă era din nou vie cu zgomotele produse de copii. De dimineața devreme, când erau lăsați de părinții cu diferite profesii în drum spre ocupațiile lor variate, Abbey Lodge răsună de zgomotul vocilor copiilor. Copii care chicoteau pe coridoare, strigau în grădină și cântau în clase; își târșăiau picioarele pe parchetul bine lustruit, lăsaau urme de degete mânjite cu cerneală pe pereți și uși, trânteau ghiozdanele, își aruncau și pierdeau șepcile pe la garderobe și în camerele de joacă. Erau și perioade binecuvântate de liniște când floarea tineretului din Ramsley se apleca cu hărnicie asupra lecțiilor domnișoarei Gordon și a echipei ei de profesori, însă aceste perioade erau totdeauna preludiul altei recreații zgomotoase sau pauze de prînz.

Pe Claire nu o deranja zgomotul sau efortul făcut cu gătitul și servitul meselor. Își folosea, în fine, pregătirea în conceperea unor meniuri care să mențină o dietă echilibrată, substanțială și economicoasă pentru copii și personalul didactic. După-amiază, după ce se terminase masa și se spălau vasele, iar copiii erau înapoi în clasele lor, era obosită și ședea puțin cu mătușa Rosie să discute meniul pentru a doua zi.

Mătușa Rosie îi spunea că se descurca foarte bine, pentru că masa era de obicei gata la timp, iar măncarea pe care o pregătea ea plăcea copiilor. Încercase să varieze dieta obișnuită de școală cu unul sau două feluri inventate de ea și avusese succes cu ele.

A descoperit că această provocare era pentru ea o sursă de satisfacție. Pentru că și-a dat seama că era o

adevărată provocare să facă cumpărăturile, să pregătească și să gătească, cât și să dea ajutor la servit în timpul dimineții scurte de școală înainte de a se servi primul prânz la orele douăsprezece, la amiază. Fiecare moment conta. Mătușa Rosie ajuta la lucrurile care puteau fi făcute șezând, dar doamna Clough nu se întorsese încă.

Diminețile reprezentau cele mai bune părți ale zilei pentru Claire. Perioade când era prea ocupată ca să se mai gândească la altceva decât la copii și la nevoile lor. Situația era însă diferită când își termina treburile, atunci avea prea mult timp să se gândească.

Timp să se gândească la Mark, care venea acum în fiecare zi la școală de când glezna era mai bine, cu un chip împietrit, închis, care nu încerca să se împrietească cu ceilalți copii, astfel încât deseori era implicat în bătăi cu pumnii la vestiare sau în grădină și acestea se terminau uneori cu câte un ochi învinețit sau cu nasul plin de sânge; dar niciodată nu plângea.

Timp să se gândească la David pe care-l vedea uneori în grădina vecină. David, care arăta mai slab și mai îmbătrânit și mai obosit ca oricând. Când îl vedea o durea inima și dorea să îl ajute, să-l consoleze. Însă încercase o dată să-l ajute și eșuase lamentabil. Se întreba ce soartă a avut șoricelul alb pe care i-l cumpăraseră lui Mark. Supraviețuise pe undeva prin casa alăturată, sau devenise deja victima nesățiosului Thomas? N-ar fi trebuit să-și închipuie că acesta nu putea compensa lipsa celui pe care îl scăpase de Thomas.

Micuțul șoricel de câmp îi datora lui Mark viața și de aceea acesta simțea că are un fel de responsabilitate pentru el. Acest sentiment de responsabilitate îl ajutase să depășească dispariția mamei sale pentru un timp. Acum era din nou cuprins de o mare dezolare și zilnic îl vedea cum suferă tot așa cum vedea suferința tatălui lui. Singurătatea fiind mai mare pentru copil deoarece bărbatul avea cel puțin consolarăa muncii sale.

Poate că va fi mai ușor când David și fiul său se vor muta din casa alăturată în noua lor casă la Partridge

Hill. Asta urma să se întâmple foarte curând. Rosie spusese că se vor muta la sfârșitul lui octombrie și se aflau deja în octombrie.

Uneori, când își termina munca la școală și avea o oră sau două de timp liber înainte de a găti mâncarea de seară pentru mătușile ei și pentru ea, Claire avea obiceiul să urce până la mlaștină. Acolo stătea pe acoperișul verde și vast al Yorkshire-ului simțind vântul tăios și cuprinsă de senzația stranie, amețitoare pe care i-o provoca întotdeauna mlaștina. Se uita atunci la casa frumoasă pe care și-o construise David și tânjea cu o intensitate care devenea dureroasă să facă și ea parte din acel cămin.

Nu pentru că era atât de frumoasă, atât de perfectă în toate privințele, ci din cauză că făcând parte din aceeași casă îndemna să fii o parte din David. Dacă ar fi locuit acolo în acel loc atât de drag lui David ar fi fost oare capabilă să readucă dragostea, speranța și bucuria din nou în inima lui? Și de asemenea/ar fi fost capabilă oare să transforme cu timpul acel copil închis, nesociabil, nefericit, într-un băiețel care râdea și se juca și era lipsit de griji așa cum ar trebui să fie un copil?

Ar fi dorit atât de mult și ar fi fost atât de bucurioasă să devină o părticică din viața lui David, înfruntând împreună cu el momentele grele cât și cele bune, dacă el ar lăsa-o. Însă el îi respinsese dragostea chiar dacă era conștient de propria lui iubire pentru ea. Îi respinsese chiar oferta de a fi menajeră la Partridge Hill. Își amintea bine cuvintele lui „Nu mă gândisem la tine într-o asemenea postură”, spusese el.

Va veni doamna Bell cu el? Mătușa Rosie afirmase că văduva doamnă Bell era curtată de domnul Carter, lăptarul. Poate că se va muta în casa domnului Carter în loc să meargă acolo sus în casa numită Partridge Hill. Ce va face David atunci?

Gândul i-a revenit în minte și astăzi când se afla destul de aproape de casă. Era o sâmbătă, o zi aurie de

sfârșit de octombrie, care o tentase la un picnic la prânz lângă iezerul Lingley. Nu vor mai fi multe asemenea zile înainte de venirea iernii și iarna ar putea fi lungă și aspră pe aceste meleaguri. Nu pentru că mai era posibilitatea ca ea să mai fie la Abbey Lodge și peste iarnă. Mătușa Rosie făcea progrese din zi în zi și tot așa va face în continuare, iar doamna Clough putea și ea să dea o mână de ajutor de câteva ori pe săptămână după ce tatăl ei se va înzdrăveni. Nu se aștepta ca mătușa Liz s-o mai țină angajată și să-i plătească salariu când s-ar fi descurcat și fără ea. Curând, poate, va fi din nou la Londra alergând după un serviciu și fără să se mai bucure de spațiile largi deschise, cerul proaspăt și viața agitată a micii școli. Cel mai mult îi va fi dor de privilegiile fugitive ale lui David, care reprezentau tot ce aștepta ea acum cu nerăbdare.

Și-a întors privirile de la Partridge Hill și a început să meargă pe drumul ce ducea în josul dealului, la Lingley. În jurul ei grozama galben-roșiatică și sunetul nenumăratelor oi care pășteau umpleau atmosfera. Priveliștile și zgomotul mlaștinii sălbatice pe care începuse s-o iubească ar fi alinat-o așa cum se întâmpla destul de des, însă astăzi simțea în ea o tristețe-dure-roasă încât nimic nu o putea consola. Atât de cufundată era în dezolarea sa încât n-a auzit zgomotul anevoios al unei limuzine neângrijite care ajunsese pe coama dealului și oprise la câțiva pași în urma ei, până ce a pornit din nou să coboare dealul spre Lingley cu o viteză înspăimântător de mare. Pe măsură ce zgomotul strident al motorului se îndepărtă tot mai mult în aerul liniștit a auzit un alt zgomot, unul care a făcut-o să se înălțare cu surprindere.

Sunetele proveneau de la un câine. O cățea mare, cu blana roșcată, care arăta tristă și stătea exact pe marginea drumului unde fusese abandonată de stăpînului ei care acum gonea și se afla la distanță. Din nou cățeaua cea mare și-a ridicat capul și a urlat, jelindu-se după bărbatul nepăsător care o lăsase acolo. Sunetul pe ca-

re-l scotea era sinistru și părea să fie ecoul tristeții pe care și Claire o simțea în viața ei. Oricare ar fi fost motivul, câinele fusese respins cum fusese respinsă și Claire. Și cu toate acestea tot plângea după cei pe care-i iubea chiar dacă ei nu o iubeau.

Claire s-a apropiat de câine adresându-i cuvinte mângâietoare, însă acesta nu a reacționat. Nu o voia pe Claire, îl vroia pe stăpânul său. Așa că a rămas rezervat la distanță, blana minunată sclipindu-i în lumina soarelui, cu ochii mari, îndoliați, fixați asupra șoselei pe care coborâse stăpânul ei cu o viteză nebunească. Claire nu o interesa și nici bucata de sandvici pe care ea i-a oferit-o. Nu avea zgardă, a observat Claire, așa că chiar dacă s-ar fi apropiat destul de mult de câine nu putea să descopere numele posesorului.

În cele din urmă a fost forțată să recunoască, că animalul nu vroia simpatia ei. Că nu-i va permite să se împrietenească cu el. Tot ce vroia era ca bărbatul din automobil să se întoarcă și să o cheme. Poate că va veni înapoi, însă Claire nu credea acest lucru. Se grăbise să plece de la Partridge Hill după ce se descotorosise de câine. Nu putea face nimic să-l ajute, decât să anunțe eventual poliția din Lingley că fusese martoră la incident. Probabil că bărbatul din limuzină uici măcar nu o văzuse, și-a zis ea. Poate fusese aproape ascunsă de tufele de grozamă. Așa că a lăsat câinele în urmă și a coborât dealul, a intrat în Lingley și de acolo a luat-o pe poteca de lângă biserică până a ajuns la apă strălucitoare a iezelui.

Aci și-a găsit locul preferat pentru a se odihni, o stâncă netedă, plată care era și caldă, când a atins-o. Și-a scos pachetul de mâncare și s-a apucat să mănânce uitându-se peste apă la o insuliță unde se adăpostise o colonie de rațe. Nu-i era cine știe ce foame în ciuda drumului parcurs. Când rațele au venit spre ea a fost bucuroasă să împartă mâncarea cu ele înainte de a se întinde pe spate pe stâncă

pentru a se lăsa în voia razelor soarelui. N-a trecut mult până să adoarmă.

Când s-a trezit bătea un vânticel rece. Cerul fără nori din acea dimineață făcuse loc unui plumburiu care promitea ploaie nu peste prea mult timp. Tremurând, s-a ridicat repede în picioare căutându-și jacheta de lână ca să și-o pună peste bluza subțire. O privire aruncată spre ceas i-a arătat că dormise peste două ore. Dacă nu se grăbea va întârzia la ceai și pe deasupra risca să ajungă și udă leorcă acasă.

Se simțea bine mergând vioaie pe prundișul de pe mal, pe drumul de întoarcere punându-și sângele în mișcare, ocolind zidul de piatră de lângă biserică și luând-o pe o scurtătură care dădea în centrul satului înainte de a sui din nou dealul lung care ducea la mlaștină. Cărând casa minunată care urma să constituie căminul lui David începu să se vadă profilându-se pe versantul stâncos al dealului. Atunci își aminti de câinele abandonat și-și dădu seama că nu a văzut nici un polițist căruia să-i spună despre incident.

Poate că plecase deja. Poate că posesorul lui se răzgândise și se dusese înapoi să-l ia. Poate că se îndepărtase și găsisse drumul către sat. Sau poate să-i fi plăcut cuiva, să-l fi luat acasă, la noua lui casă.

Însă când Claire a ajuns în vârful dealului și pe platoul pe care se ridica Partridge Hill a văzut câinele încă acolo, deși nu mai era singur. Ghemuit pe genunchi, la unul-doi metri de el, era Mark.

Băiatul îi vorbea câinelui în același mod intim în care avea obiceiul să vorbească cu șoricelul. Ar fi putut la fel de bine să tacă din gură deoarece câinele îl ignora la fel cum o ignorase și pe Claire. Stătea exact cam stătuse și cu trei ore în urmă cu nasul lui lung îndreptat spre oraș și cu ochii ațintiți la drumul care venea de acolo. Aștepta încă să se întoarcă stăpânul său.

— Bună Mark, i-a zis încet Claire, fără să sperie la vreun răspuns. Credea că Mark nici măcar nu o auzise.

— S-a pierdut, nu? a întrebat Mark ridicându-și ochii de la câine la Claire. Toți spun că s-a pierdut. Când vom ajunge suficient de aproape de el o să ne uităm dacă are numele pe zgardă și apoi îl luăm acasă.

— Nu are zgardă, i-a zis Claire fără să se gândească.

— Și atunci cum o să mai ajungă acasă? Cum vom ști unde să-l ducem? În vocea lui Mark se simțea panica.

— E în regulă, Mark. Îl anunțăm la poliție și vor veni să-l ia. Vor avea grijă de el. Claire crezuse că vorbele ei îl vor liniști pe băiat dar era foarte clar că nu l-au consolat.

— Nu! Nu! Nu vor avea grijă de el! Il vor alunga așa cum m-au alungat și pe mine.

Pe Mark îl apucase isteria acum amintindu-și de ceva în legătură cu poliția. Claire se uita consternată la el, nedându-și seama că David, care avea treabă în casă, auzise sunetele produse de durerea fiului său și venea în grabă pe alee spre ei. Incapabilă să stea și să privească disperarea băiatului fără să facă ceva, Claire l-a luat în brațe pentru a-l consola în timp ce suspinele lui deveneau tot mai puternice și pumnii lui încheștiți o loveau în umăr.

Claire își dădu seama că dintr-odată câinele s-a îndreptat rapid spre ea și s-a oprit în fața ei arătându-și colții iar din gâtul lui cu blană roșcată, mătăsoasă, se auzea un mârâit.

— Lasă-l jos, Claire! Imediat! a ordonat tăios David

Prea surprinsă de a mai face altceva decât să asculte, Claire l-a lăsat jos pe Mark simțind furnicături de teamă la reacția câinelui. Din nou pe picioarele sale Mark mai plângea încă, dar nu atât de zgomotos. Privea acum cu multă concentrare câinele care trona amenințător în preajma băiatului, scheunând, lîngându-l pe mâini și dându-i protector târcoale tot timpul.

— E un câine obișnuit cu copiii. E dresat să îi protejeze, să aibă grijă de ei, a spus David venind spre ea. Când l-a luat pe Mark în brațe a crezut că ai de

gând să-i faci vreun rău. Vezi ce blând e acum? Am văzut câini ciobănești care se comportă exact la fel cu copiii.

— Indiferent al cui e, în momentul de față nu mai e dorit de stăpânii lui. L-au aruncat afară din mașină și l-au lăsat aici acum câteva ore, i-a spus Claire. Nu știu cum au putut face așa ceva! Cu toate acestea îi așteaptă de atunci cu răbdare să se întoarcă.

— Poate se vor răzgândi și vor veni să-l ia. De altfel este un câine arătos, a zis David meditativ.

— Nu cred că vor veni. Stă deja aici de câteva ore bune, a argumentat Claire aducându-și aminte de viteza cu care șoferul mașinii abandonase câinele.

— Și o să i se facă foame, nu-i așa? a intervenit Mark îngrijorat.

S-au uitat amândoi la el cum ședea pe pietrișul aleii cu câinele încolăcit în jurul lui și fața brăzdată de lacrimi care dovedeau preocuparea lui pentru animal.

— Putem să-i dăm ceva din mâncarea pe care am luat-o cu noi, tăticule? a întrebat el.

David a râs. Trecuse mult timp de când Claire îl mai auzise râzând astfel. Din ziua când fuseseră la Malham și văzuseră rațele ce se ciorovăiau pe râul care trecea prin sat.

— Dacă crezi că va accepta sandviciurile cu șuncă și biscuiții doamnei Bell, sigur că da, a spus el. Dar cred că ar prefera biscuiții pentru câini și carne.

— Dar dintr-astea nu avem, a zis Mark grav.

— Nu, fiule. Va trebui să se mulțumească cu sandviciurile, i-a spus tatăl lui cu un zâmbet.

Așa cum se întâmplă, câinele era destul de infometat ca să mănânce orice, sandviciuri cu șuncă și biscuiți deopotrivă. Se părea, i-a zis David lui Claire, că va avea pui curând.

— Asta e motivul că n-au mai vrut-o, a murmurat Claire. Sărmana!

Au băut împreună și ceai pe gazonul recent pus la Partridge Hill, în timp ce Mark avea grijă de câine cu gingăsie.

— Ce facem cu ea ? a întrebat Claire.

— Nu putem s-o lăsăm aici, se strică vremea.

— Vom încerca s-o băgăm în mașină și o las la poliție, a hotărât David. Cred că e mai bine să plecăm, vine ploaia.

În câteva minute toate ustensilele pentru picnic au fost puse în mașina în care s-a suit și Claire, în timp ce David și Mark încercau să convingă câinele să facă același lucru, însă fără succes. Așa prietenoasă cum era acum cu Mark, nu vroia totuși să meargă cu el. Își luase din nou locul exact unde o părăsise stăpânul său, întorsese capul spre Lingley și aștepta.

— Țm să telefonez la poliție când ajungem acasă, i-a zis David lui Claire pe când se îndreptau spre Ramsley cu primele picături mari de ploaie improscând parbrizul. Când au ajuns la Abre. Lodge ploaia torențial și se auzeau tunetele de la distanță.

Abia mai târziu, când pregăteau masa de seară, Claire se întreba ce făcuse ca drumul înapoi spre Ramsley să fie diferit. Apoi a știut de ce. Mark vorbise tot timpul astfel încât nu a mai fost nevoie ca David sau ea să mai spună ceva. Câți ani credeau ei că are căteua ? Câți pui va avea ? Vor avea aceeași culoare ca ea ? Va putea merge mâine s-o mai vadă ?

— Da, dacă mai e acolo, a spus David absent.

— Trebuie să mergem oricum la Partridge Hill.

— Dacă n-o vrea nimeni poți să mi-o iei mie ? a zis Mark atunci cu mult dor în voce.

Claire își ținea răsuflarea așteptând răspunsul lui David. Răspunsul lui avea o importanță vitală. era sigură, în raporturile viitoare dintre tată și fiu. Băiatul era singuratic ; un câine ar fi important pentru el. Numai dacă tatăl lui ar fi de acord.

— Nu văd de ce n-am lua-o. N-am putut avea un câine la Ford House din cauza motanului Thomas al

doctoriței Gayle, însă la Partridge Hill va fi altfel. S-ar putea s-o revendice cineva, l-a avertizat David.

— Nu o vor face, a spus Mark încrezător. Claire spune că n-o vor cere înapoi.

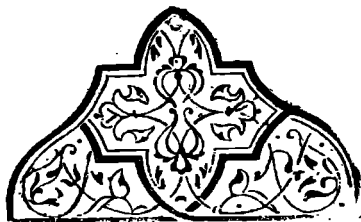
Mintea și conversația lui se concentraseră numai asupra câinelui. Era, în fine, un băiețel cu un interes în viață. Claire spera din toată inima ca nimeni să nu revendică câinele. Se mai gândea la asta și la schimbarea remarcabilă care se petrecuse cu Mark, când sunetul telefonului i-a întrerupt gândurile. După un moment mătușa Liz a băgat capul pe ușă.

— E pentru tine, Claire. E David.

— Claire! Poți să mă ajuți, te rog? Vocea lui David era imperioasă. A avut loc un accident grav și e nevoie de mine la spital, imediat. Doamna Bell nu vine în noaptea asta. Vrei să vii să stai cu Mark?

— Desigur. Vin îndată, i-a zis Claire și și-a luat haina strigând-o în același timp pe mătușa Liz să-i spună ce se întâmplase. În câteva secunde alerga deja pe alee, cu poala biciuindu-i picioarele și urcă poticnindu-se cele câteva trepte de la intrarea lui David la Ford House, în timp ce David pornea mașina.

— Îți mulțumesc mult. Nu știu cât stau. Îți dau telefon mai târziu, i-a zis David. Mark e în pat, iar doctorița Gayle e deja la spital, și nu l-am putut lăsa singur în casă. A trântit portiera și a pornit-o prin ploaie, lăsând-o pe Claire să intre în casă și să aibă grijă de fiul său.

CAPITOLUL X

După ce David a plecat cu mașina la spital, Claire a intrat în salonul mare de la Ford House. În încăpere se vedeau deja semnele mutării iminente la Partridge Hill. Ornamentele și cărțile fuseseră împachetate de doamna Bell și duse, și lipsa lor făcea camera să arate neprimitoare și părăsită. Așa că Claire a tras draperiile grele peste ferestre și a aprins focul electric și radioul. Va trece mult timp, se gândea ea, până ce David se va întoarce acasă.

Afară, vântul șuiera în jurul casei vechi și ploaia răpăia în ferestre. Claire a dat radioul mai tare să acopere zgomotul. La unul din buletinele de știri crainicul a vorbit de un accident grav de autobuz, care s-a petrecut numai la câteva mile de Ramsley și Claire a bănuțit că de acesta se ocupa David în seara aceea. Cărând după buletinul de știri ușa salonului s-a deschis și a apărut Mark cu părul vâlvoi și cu ochii cârpiți de somn, pentru a întreba unde e tatăl său și de ce Claire se afla în casă.

— Tatăl tău este la spital Mark, i-a spus ea.

— Dar e ziua lui liberă!

— Da, știu, însă sunt extrem de ocupați la spital deoarece un autobuz s-a răsturnat din cauza furtunii și au nevoie de toți doctorii în seara asta, i-a explicat ea.

— Vroiam să-l întreb ceva, a spus băiatul nerăbdător.

— Nu pot să te ajut eu?

— Eram îngrijorat de Roșcata. E udă și îi e frig. Vroiam să știu dacă n-am putea merge la ea să vedem dacă e bine.

Se atașase realmente de câine, constata ea mirată. Probabil din cauză că acesta fusese abandonat. Era din nou povestea cu șoricelul în altă versiune. Pentru că găsisse câinele se simțea răspunzător pentru el. Simțea o mare nevoie să aibă grijă de ceva sau de cineva și acum câinele suplinea această nevoie. Așa cum fusese și cu șoricelul mai-nainte. Se întreba dacă David își adusese aminte să telefoneze la poliție în legătură cu câinele sau dacă urgența de la spital îl făcuse să nu se mai gândească la asta.

— Sper că s-a adăpostit pe undeva, a încercat ea să-l consoleze pe Mark. În definitiv oile trăiesc acolo în tot cursul anului. N-ar fi mai bine să-ți aduc să bei ceva cald sus la tine în cameră ca să poți dormi din nou?

A reflectat gânditor câțva timp, după care a fost de acord și a luat-o înapoi pe scară în camera lui. Claire s-a dus la bucătărie și a încălzit puțin lapte însă băiatul adormise deja când s-a urcat la el așa că i l-a lăsat împreună cu câțiva biscuiți pe noptiera lui și s-a strecurat din nou jos.

O căldură confortabilă se așternuse acum în salon și o muzică plăcută se auzea de la radio. S-a lăsat pe spate în fotoliul mare care bănuia că este locul favorit al lui David și a încercat să-și imagineze ce făcea el la spital în seara aceea.

Poate că erau oameni singuri și speriați, în suferință, cu dureri. Știa că David va fi delicat așa cum era cu mătușa Rosie, cum fusese și cu ea după ce primise

pumnii lui Mark în prima zi la Ramsley. Va da totul din el, din timpul său, din priceperea sa, din răbdarea sa și se va întoarce epuizat acasă.

Sigur, că avea o viață grea. O viață de condamnat, uneori o viață chinuitoare, cumplită. Totuși David nu se plângea. După cum spusese munca era viața lui, pentru asta trăia. Dar acum nu avea oare și altceva pentru care să merite să trăiască? O dată cu mutarea la Partridge Hill poate că viața lui va lua o turnură mai fericită, mai ales dacă lui Mark i se permitea să păstreze câinele. Dacă viața lui David va fi mai fericită iar Mark se va liniști, se va gândi el atunci la căsătorie? Poate. Dar probabil nu la căsătoria cu ea.

Cu câteva săptămâni în urmă Claire fusese sigură că David începuse să țină la ea. Era ceva în felul în care se uita uneori la ea, îndeosebi în acea zi când au fost la Malham. O tulburare pasională îi adusese unul lângă altul într-o îmbrățișare pătimașă. Și totuși între ei a existat tandrețe și pasiune. Apoi Mark a căzut în apă și și-a pierdut șoricelul și în nefericirea lui a acuzat-o și a zis că o urăște.

După aceea David a fost distant față de ea, ca și cum ar fi regretat că a ținut-o în brațe. Apoi a venit Chris să o vadă și David a bănuț că venise ca să se împace cu ea, ceea ce era foarte departe de adevăr.

De ce nu-i spusese clar lui David că nu-i mai păsa de Chris? Era cumva din cauza acelei remarci roștite de mătușa Rosie că David o simpatizează pe doamna Lacey? Sau era din cauză că îi fusese teamă că încă o dată mândria ei va avea de suferit?

Ce importantă avea mândria? Importantă era dragostea, nu mândria. Mândria nu putea înlocui fericirea. Mândria nu putea contribui la întemeierea unui cămin, la realizarea unei familii. Mândria nu o putea mângâia acum când îl dorea pe David cu o intensitate care o sfâșia.

Radioul cânta în continuare fără ca ea să-i acorde atenție. Vântul și ploaia vâjâiau în jurul casei și Claire

se gândea tot la David care îi umpluse viața cu o dragoste profundă și puternică; o iubire care ar fi făcut orice sacrificiu pentru el.

În cele din urmă, obosită de ziua pe care o petrecuse în aer liber și de kilometri parcurși, precum și datorită emoției, s-a cufundat în somn.

În timp ce dormea a visat că locuia la Partridge Hill cu David și ședea la picioarele lui pe când focul de lemne din șemineu lumina camera cu o lumină aurie; se sprijinea de el iar mâinile lui o mângâiau și buzele lui murmurau vorbe de dragoste senzuale pline de tandrețe. Pe carpeta din fața căminului ședea culcat câinele părăsit, iar Mark dormea mulțumit la etaj.

Era un vis de bucurie pură, un vis în care trăia într-o lume caldă și plină de promisiuni. Așa că a fost dezamăgită amarnic să se trezească, singură, în casa care curând nu va mai fi a lui David. Să vadă că nu era nici un câine care dormea lângă șemineu, nici un foc de butuci în vatră și că nici David nu era lângă ea. Că se auzea numai vâjăitul îngrozitor al vântului care bătea în casă, doborând un copac imens la pământ pe undeva prin preajmă.

Mark s-ar fi alarmat dacă zgomotul l-ar fi trezit. Claire a urcat în grabă scările ce duceau la camera lui, pregătită să-l liniștească.

Ușa de la camera lui era larg deschisă când a ajuns sus. A văzut imediat că patul copilului era gol. Unde se afla? Nu-l auzise când se dăduse jos din pat. Probabil că era în baie; s-a întors în acea direcție și l-a strigat pe nume dar nu a răspuns nimeni. A împins ușa larg deschisă și s-a uitat înăuntru, însă camera era goală. Unde altundeva putuse să se ducă?

Atunci și-a amintit de dulapul cu aerisire de la Partridge Hill și că Mark vroise să se culce acolo înăuntru. O fi ceva similar și aici în casă, s-a întrebat ea? Un loc în care un băiat ar fi putut să se ascundă de ceilalți.

A început să exploreze toate camerele de sus ale vechii case. Era camera lui David, alături de cea a fiului său, mare, pătrată și austeră, însă Mark nu era acolo. Era dormitorul doamnei Bell în spatele casei, mare și mobilat confortabil și cu o baie alături, dar băiatul nu era nici acolo. Claire se simțea vinovată că umblase prin acele încăperi, însă căutările ei în celelalte camere, în bucătărie, în birou și în mica sufragerie nu dezvăluiseră nimic, așa că a fost obligată să caute în restul casei, deși s-a dovedit a fi o pierdere de vreme. Mark nu era de găsit nicăieri.

Profund îngrijorată a coborât scările în grabă până la hol și și-a pus o haină pe ea. Va controla în grădină dar era sigură că Mark nu se află acolo noaptea pe o asemenea vreme.

Când a ieșit din casă primul lucru pe care l-a văzut a fost copacul mare și bătrân pe care îl abătuse la pământ vântul puternic. Căzuse exact de-a curmezișul aleii și căderea copacului trebuie să fi fost aceea care o trezise din somn. Cum se uita astfel la el, i s-a părut că o mână rece o strânge de inimă. Era cumva ceva sub copac? Ieșise Mark din casă înainte de a cădea? Căzuse trunchiul imens al copacului peste el? Și dacă se întâmplase așa înseamnă că putea fi mort sau grav rănit. Simțind că i se face rău de la stomac a luat o torță din casă și a început să caute sub copac.

Au trecut câteva minute până a fost sigură că nu era nimic decât crengi mici rupte și grămezi de frunze strivite. Oriunde putea să fie, însă nu acolo. Unde era totuși?

Oare se dusesse alături la Abbey Lodge? O privire aruncată spre ferestre i-a risipit și această presupunere; la școală era întuneric. Mătușa Liz și mătușa Rosie se aflau probabil de multe ceasuri în pat. Le spusese să n-o aștepte, întrucât putea veni târziu. Oricum a aruncat o privire în grădina de la Abbey Lodge, luminând cu torța fiecare locșor, până ce s-a convins că Mark nu

era nici acolo și s-a întors înapoi la Ford House. Odată ajunsă acolo a urcat în grabă scările din nou până la camera lui Mark sperând că acesta revenise printr-o minune și că dormea liniștit. Însă camera era tot goală.

Tocmai se pregătea să coboare din nou la parter când ceva a făcut-o să revină în cameră. Cu două, trei ore în urmă, după ce Mark fusese jos să întrebe unde era tatăl său, îi încălzise un pahar cu lapte pe care îl adusese sus împreună cu câțiva biscuiți. Dormea însă când a intrat ea în camera lui așa că acoperise laptele și i-l lăsase acolo în eventualitatea că s-ar fi trezit iarăși. Acum însă nu mai era nici urmă de lapte și biscuiți. Nici chiar de ceașca sau de farfurioara cu care acoperise laptele. Mark trebuie să le fi dus înapoi în bucătărie. Și mai îngrijorată a coborât din nou scările uitându-se după cana bleu din argilă și după farfurioară. Dar nici urmă de ele sau de băiat.

Ce ar trebui să facă, se întreba, conștientă de panica crescândă care o cuprinsese? Să-i telefoneze lui David la spital și să-i spună că Mark dispăruse? Că se pare că fugise undeva în noapte în timp ce adormise lângă focul din șemineu? Obrajii i s-au îmbujorat gândindu-se la ce ar putea zice David despre cele întâmplate. Despre supravegherea unui copil care îi permisesese acestuia să rățăcească pe afară, noaptea, pe ploaie și vânt. Nu va mai avea încredere să i-l lase pe Mark în grijă indiferent de cât de mult va avea nevoie de ajutorul ei.

Sau mai bine să telefoneze la poliție să-i alerteze că undeva în noaptea bântuită de furtună un băiat rățăcise singur, ud learcă și probabil înspăimântat? În timp ce gândul cu poliția îi trecea prin cap și-a reamintit panica ce îl apucase pe Mark când tatăl lui menționase că va anunța la poliție despre câinele abandonat la Partridge Mill.

Partridge Hill! Câinele! Acum începea să înțeleagă. „Putem merge să vedem dacă câinele e bine?” întrebă Mark când coborâse mai devreme în seara aceea. În-

cercase să-i domolească temerile despre câine spunându-i că acesta va găsi un adăpost pe acolo așa cum se întâmpla și cu oile. Păruse că acceptă explicația. Dar presupunând că n-o acceptase și în realitate se dusesse până sus la mlaștină să vadă cu ochii lui ce face câinele?

Cercetând din nou camera lui a remarcat că nu mai erau nici pelerina de ploaie și nici pantofii, și nici laptele și biscuiții. Acum era sigură că dusesse laptele și biscuiții câinelui sau era în drum spre el. Până la Partridge Hill era o bucată bună de mers pentru un adult. Pentru un copil, pe o asemenea noapte, s-ar putea dovedi un drum imposibil de lung.

Pe Claire a început s-o cuprindă spaima, o spaimă puternică și care-i îngheța sângele în vine. Pârâul ce curgea pe sub podul pe care trebuia să-l traverseze Mark se transformase probabil într-un torent dezlănțuit după orele de ploaie abundentă. Dacă Mark alunecase în întunericul dens al nopții? Și dacă fusese dus de apa lăcomă? Presupunând că a trecut cu bine peste pod, dacă se rătăcise în drum spre mlaștină?

Nu avea rost să facă supoziții. Nu era momentul să irosească un timp-prețios imaginându-și situațiile îngrozitoare în care s-ar fi putut afla băiatul. Era timpul să acționeze. Trebuia să-l găsească pe Mark și să-l găsească rapid. Va lua mașina mătușii Liz și se va duce să-l caute la Partridge Hill.

Venindu-i acest gând a acționat în consecință. I-a scris în grabă un bilet lui David, câteva cuvinte trunchiate drept explicație, a închis ușa la Ford House și a alergat pe poteca care ducea la poartă din gardul de carpfroi. Apoi și-a amintit că pentru a merge cu mașina avea nevoie de chei și acestea erau la mătușa Liz. Dacă o va trezi va fi obligată să o trezească și pe mătușa Rosie care se va alarma și asta va însemna pierdere de timp, un timp prețios și mătușa Liz va vrea poate să anunțe poliția.

Claire a simțit instinctiv că dacă va face astfel îl va supăra din nou pe Mark. Nu era decât un singur lucru de făcut și îl va face. Va merge pe jos până la Partridge Hill.

Și-a adunat toate puterile pentru a face față forței vântului și a luat-o pe pajiștea care ducea la vad. Apoi și-a îndoit eforturile și a început să alerge, rugându-se fără glas să ajungă la timp.

CAPITOLUL XI

Când Claire a ajuns la vad după câteva clipe a constatat că, așa cum se temuse, pericolul era cât se poate de mare. Pârâul mic și liniștit care o încântase când hoinărea pe lângă el mai devreme în cursul zilei era acum un torent amenințător, involburat și clocotitor. Dacă Mark alunecase pe malul mălos și căzuse în apă nu ar fi avut nici o șansă să supraviețuiască. A luminat cu torța locul de lângă pod dar nu exista nici un indiciu că băiatul fusese pe acolo. Înlăturându-și temerile a pornit mai departe și a început să urce dealul care ducea la mlaștină.

La poalele dealului erau căsuțe cochete și confortabile, pe care le admirase când trecuse pe lângă ele de dimineață, dar acum toate erau în întuneric. Și-a dat seama atunci că pierduse noțiunea timpului. Era noaptea târziu sau era dimineața devreme? Nu știa și nici nu-i păsa. Singurul lucru important era acum să-l găsească pe Mark înainte de a se întoarce David acasă.

Firește că David nu-i va ierta niciodată faptul că a fost neglijentă și l-a lăsat pe Mark să plece de acasă fără să știe ea. Însă nici aceasta nu mai avea importanță pentru ea. Important, mai presus de toate, era ca Mark să fie teafăr și să nu i se fi întâmplat nimic rău, să nu mai fie nici o tragedie în viața lui David. Sufe-

rise suficient. Să mai sufere încă și mai ales din neglijența ei era un gând intolerabil pentru Claire. A îndepărtat acest gând și a înaintat, când mergând, când alergând, împiedicându-se uneori în bulgării de pământ care se aflau pe marginea drumului în timp ce ploaia curgea întruna, pătrunzându-i la umeri prin jacheta de lână, biciuindu-i fața, și învăluind-o într-o lume care devenise brusc sălbatică și terifiantă.

Uneori, singurul lucru pe care-l putea face era să țină piept vântului cumplit. Cum reușise oare Mark să se descurce? Îl va găsi ghemuit și căzut la pământ pe marginea drumului pustiu?

Din când în când trecea înte o mașină cu cheflii care se întorceau de la vreun han de țară, presupunea ea, dar în cea mai mare parte a timpului era singură pe șosea. Întunericul era dens și impenetrabil și nu putea să vadă decât la câțiva pași de la lumina torței.

În condiții obișnuite Claire știa că i-ar fi fost teamă, foarte teamă să meargă singură pe acest drum prin mlaștină, pe o asemenea vreme. Însă în noaptea aceasta nu se temea pentru siguranța ei, ci numai pentru aceea a băiatului, acel băiat straniu și nesociabil care plecase din căldura și confortul casei sale ca să ducă de mâncare câinelui pe care un adult nepăsător îl părăsise ca și cum aruncase un pachet de țigări.

Din cauza lui Mark, Claire suferise o durere fizică neplăcută cu un anumit prilej căruia îi urmaseră săp-tămâni întregi de antipatie tăcută din partea băiatului. Apoi datorită atașamentului său față de șoricel ajunsese să-și dea seama de profunzimea singurătății și dezolării sale. Începuse să-l înțeleagă și să-l îndrăgească pe măsură ce creștea și dragotea față de tatăl său.

Apoi, când Mark a început s-o urască după pierderea șoricelului drag, dând astfel peste cap echilibrul delicat al sentimentelor lui David față de ea, a simțit un resentiment puternic împotriva lui Mark pentru o vreme. Însă nu pentru multă vreme. Deoarece cum putea să nutrească un asemenea sentiment față de un băiat al cărui chip

reflecta atât de fidel figura bărbatului pe care îl iubea? Cum putea ea să facă altceva decât să respecte afecțiunea pentru o altă făptură care îl scosese din casă pe Mark într-o asemenea noapte, singur și fără îndoială, înfricoșat, putând chiar să-și riște viața pentru un câine abandonat?

Deja, adânc în sinea sa, băiatul era aidoma tatălui său, afectuos și milos. Amărât și supraincărcat de griji pentru viitor, David nu își cunoștea prea bine băiatul. Însă Claire bănuia că va veni un timp când nu numai că-l va cunoaște bine dar va fi și enorm de mândru de el. Gândul acesta și dragostea și mila ei pentru Mark i-a dat puteri să meargă mai departe când era aproape epuizată de vânt și ploaie. Asta a făcut-o să se zbată în continuare, mișcând torța cu greutate de o parte și de alta a drumului în timp ce mergea, când plină de speranță, când disperată; acum rugându-se, acum plângând și căutând și iar căutând. Fiind înfricoșată că atunci când îl va găsi pe băiat va fi prea târziu.

La un moment dat a crezut că l-a găsit când a surprins un țipăt straniu, sinistru, ca de copil, de după o stâncă mare. A făcut un pas rapid în afara drumului intrând până la glezne în noroiul cleios ca să vadă că nu era vorba de un copil ci de un miel care se alarmase de strigățele ei și de lumina orbitoare a razelor torței sale. Dezamăgită s-a întors înapoi pe drum și a căzut cu fața în jos în noroiul cu miros de turbă.

Când s-a ridicat tremura din cauza șocului și plângea de frustrare. În căderea ei i-a căzut din mână torța. Cum să mai meargă fără ea? Nu va mai fi în stare să găsească nici drumul înapoi pe șosea fără lumină. Ce proastă a fost să fie indusă în eroare de o oaie! Ar fi trebuit să-și dea seama. Acum va fi obligată să aștepte până va trece o mașină, să-i facă semn să oprească și să explice situația dezastruoasă în care se găsea.

Între timp s-a lăsat în jos pe iarbă udă și a încercat să pinăie prin jur încercând să localizeze torța pierdută. Oprirea unei mașini putea fi un risc mare pe acest

drum pustiu și izolat, însă va fi un risc pe care va trebui să și-l asume dacă nu va găsi torța, pentru că nu avea timp de pierdut. Deodată îi întineric a văzut un far! Și-a îndreptat spatele și la lumina acestuia a văzut licărirea torței de metal.

Un val mare de ușurare a cuprins-o. A ridicat torța și un pumn de noroi și în câteva secunde a fost înapoi pe șosea. Încă vreo câțiva metri, câteva strigăte răgușite cu o voce aspră de oboseală în vântul care vâjâia, apoi lumina torței care licărea a dat la iveală o clădire. Ajunsese la Partridge Hill. Îl va găsi oare aici pe Mark?

Mai întâi a auzit mârâitul câinelui apoi suspinele înăbușite ale lui Mark. A îndreptat razele de lumină spre locul de unde veneau zgomotele și iată-i, băiatul și câinele, îngrămădiți unul într-altul în intrarea arcuită a aleii de la Partridge Hill.

— Mark! Val, Mark! Mulțumesc lui Dumnezeu că te-am găsit!

— Claire! Mi-e frică Claire, a suspinat Mark aruncându-se în brațele ei.

Până și câinele părea încântat să o vadă acum, recunoscându-i vocea. A simțit cum da din coadă ușor pe lângă picioarele ei. La lumina torței a văzut că blana lui gălbui-roșcată era neagră de noroi cu turbă.

— E un câine bun, a spus Mark printre lacrimi. Mi-a ținut de cald.

Claire bănuia că băiatul și câinele se îngrămădiseră unul în altul ca să se consoleze acolo sus în mlaștina băntuită de vânt. Și-a dat seama că nu putea să se aștepte ca Mark să meargă înapoi pe jos acasă. Era pur și simplu epuizat. Și nici nu putea să încerce să-l ducă în brațe tot drumul. Înainte de a se odihni și ea. Pentru că se simțea nespuns de obosită și foarte amețită. În plus, bănuia că băiatul nu se va despărți de câine. Cel mai bine ar fi fost pentru toți ca ea să se odihnească puțin înainte de a pleca înapoi. Atunci, când se va simți mai puternică și va putea să-l ducă în brațe pe

Mark se vor întoarce pe lângă drum cu speranța că cineva va opri și îi va duce cu mașina.

Se părea că nu mai era nici o mașină pe drum. Oare și ultimii călători întârziați se culcaseră în cele din urmă? Dacă asta era situația nu-i va lua nimeni cu mașina până dimineța. Vor fi obligați să găsească un adăpost pe undeva. Vântul bătea mai tare ca oricând și Mark începuse să tremure puternic.

— Mergem și ne adăpostim sub portic, Mark, i-a spus ea.

— Nu cred că pot merge. Am o senzație ciudată în picioare, a scâncit el.

— Atunci te duc în brațe dacă ții torța.

L-a luat în brațe și el s-a agățat strâns de ea tremurând în timp ce Claire mergea poticnindu-se pe aleea cu pietriș din fața casei. Nu-și dăduse seama că aleea era atât de lungă când o parcursese azi, mai devreme, pe lumină. Sau fusese ieri? Nu mai putea să-și aducă aminte.

În cele din urmă au ajuns la porticul pătrat, de piatră, al casei. Recunoscătoare l-a pus jos pe Mark. A observat că și câinele venise pe urmele lor și acum se mișca neliniștit în jurul lui Mark lingându-l pe față și scheunând îngrijorat, dar acesta era prea extenuat ca să-i răspundă.

— Mi-e frig, a șoptit Mark printre dinții care îi clănțăneau.

Claire și-a amintit abia atunci că sub hanorac avea un jersey de lână. Într-o clipă și-a deschis fermoarul hanoracului ud, și-a scos jerseyul și l-a îmbrăcat cu el pe băiat în locul hainei lui de ploaie udă leoarcă. Când și-a pus din nou hanoracul a simțit cât de ud și lipicios este dându-i o senzație indescriptibil de dezagreabilă. Dar nu avea altă soluție. Mark avea nevoie de puțină căldură mai degrabă decât ea. Probabil că stătuse deja în ploaie rece câteva ceasuri și nici nu se obișnuise încă cu clima din Anglia. Dacă nu avea ceva căldură acum s-ar putea să facă pneumonie ca rezultat al aven-

turii din noaptea aceasta.

S-au înghesuit împreună într-un colț al porticului, băiatul, fata și câinele căutând să se încălzească unul pe altul. Claire se gândea că ploaia se mai domolise și că vântul nu mai era atât de cumplit, însă fulgerelo mai licăreau pe cer la distanță.

Se întrebă din nou cât era ceasul și cât de curând va veni David să-i caute. Ceasul ei se oprise de o veșnicie, însă timpul nu mai însemna nimic acum. S-ar putea să treacă ceasuri întregi până va veni David. Va fi ocupat cu accidentul de autobuz. Cel mai bine ar fi fost să doarmă puțin. Câinele adormise deja și la fel și Mark și ea era de asemenea obosită. Foarte, foarte obosită.

— Nu vor trimite poliția s-o ia pe Roșcata, nu-i așa Claire? a spus Mark strângând și mai mult la piept câinele

Nu pe o asemenea noapte, era de părere Claire. Poliția va fi ocupată până peste cap cu altele. Vor fi drumuri blocate de copacii căzuți, case avariate de furtună și nenumărate alte urgențe. Nu, poliția nu va veni încă. Ea ar fi dorit să vină. Începuse să fie foarte înfrigurată, foarte extenuată, foarte bolnavă.

— Nu, Mark, nu vor trimite poliția după Roșcata, i-a spus ea obosită.

— Nu vreau să ne-o ia. E a mea. Urăsc poliția!

În vocea lui Mark se simțea acum o notă isterică care a alarmat-o pe Claire.

— Poliția nu-i va face nimic Roșcatei sau tie Mark, a încercat ea obosită să-l liniștească. Datoria lor e să ajute oamenii.

— Pe mine nu m-au ajutat. Au spus că mama a fost lovită dar nu m-au lăsat s-o văd. Apoi m-au obligat să plec cu tăticu.

Deci asta era problema! Explicația simplă a neîncrederii băiatului față de poliție. Acum înțelegea. Viața lui fusese lipsită de griji și complicații până când a venit poliția cu vestea despre accidentul mamei sale. După aceea viața lui devenise un coșmar din care nu-și

revenise. Trebuia să arunce vina pe cineva, așa că învinovătea poliția!

Bietul băiețel, cât de profundă era suferința lui! O durea inima de milă pentru el. L-a strâns și mai tare la piept și l-a ținut astfel în timp ce lacrimile lui se amestecau cu ale ei. Într-o clipă s-au cufundat amândoi într-un somn tulbure, adânc.

- Când Claire a deschis ochii era liniște, o liniște absolută și deplină, așa că la început nu și-a amintit unde se afla sau de ce se găsea acolo. A închis repede ochii din nou din cauza durerii care îi apăsa capul. Parcă îi dădea cineva lovituri în cap cu o cărămidă. Spatele și picioarele îi erau amorțite și reci ca gheața, însă capul și palmele și le simțea înfierbântate și lipicioase. Și-a dat seama că sub hanoracul ud nu mai avea nimic decât un sutien subțire, însă la început n-a fost în stare să-și amintească ce se întâmplase cu jerseyul ei.

Apoi și-a amintit și s-a uitat în jos la Mark care era înfodolit încă cu jerseyul ei și de asemenea încolăcit în jurul câinelui. Acesta a văzut că s-a trezit și a dat din coadă să o salute înainte de a-și pune capul protector pe pieptul lui Mark.

- Dormea Mark într-adevăr? Gândul a făcut să o cuprindă panica pe neașteptate. Sau era inconștient și suferea de frig? Vroia cu disperare să știe ce era cu Mark, însă nu o lăsa inima să încerce să-l trezească. Dacă nu se va trezi? A întins mâna și l-a atins. Era cald, dar nu s-a mișcat.

Vroia să se ridice în picioare, să se miște și să-și pună sângele în mișcare, însă n-o țineau picioarele să se urnească de pe cimentul rece unde zăcea. A deschis din nou ochii și avea senzația că bordura de piatră care mărginea alea se îndrepta alarmant spre ea apoi se depărta din nou de ea amețitor. Se simțea bolnavă și înfricoșată, înfricoșată cu disperare și își dorea din toată inima să vină David. Închise ochii și începu să plângă.

Când i-a deschis din nou, lumea era plină de o lumină roz cu o strălucire stranie, frumoasă, care îți tăia

răsuflarea, venind din spatele dealurilor îndepărtate. Erau zorile unei noi zile ce aducea noi speranțe. Oare va veni David acum?

A privit lumina roșie cum se întindea și devenea și mai roșie până când tot cerul a fost cuprins de flăcări, până ce prima pasăre a început să cânte și până ce și-a dat seama că în preajma lor se aflau olle care umpleau zorile cu ronțăitul lor familiar.

Atunci a mai devenit conștientă de încă ceva. O mașină venea repede pe drum. A încercat să se ridice în picioare, să alerge până în drum și să-i facă semn să se oprească. Însă picioarele parcă i se dezintegrau, iar slăbiciunea o copleșea încât s-a prăbușit la pământ în timp ce mașina s-a abătut din drum și a luat-o pe alea lată care ducea la Partridge Hill.

Marginile ascuțite ale pietrișului îi provocau dureri în palme, iar hanoracul ud, căruia nu mai fusese în stare să-i închidă fermoarul, îi căzuse de pe umeri, astfel încât simțea pe piele aerul rece al zorilor. Dar aceasta nu mai conta. Nimic nu mai avea importanță cu excepția faptului că David venise acolo, că sărise afară din mașină lăsând ușa deschisă în nerăbdarea lui de a ajunge la ea. Că se apleca deasupra ei, strângând-o la piept, rostindu-i numele iarăși și iarăși cu durere în voce.

Claire nu putea să zică nimic. Nu putea decât să se aplece spre el recunoscătoare, iar căldura corpului său să i se transmită și ei, atât de fericită devenise dintr-odată încât nu-i mai păsa dacă trăia sau murea atâta timp cât David era acolo să împartă cu ea viața sau moartea.

Însă David era bărbat dar și doctor, era iubit dar și tată, iar cel care avea nevoie de îngrijire era băiatul. Îndată ce i-a pus lui Claire pe spate un covoraș de lână Shetland de la mașină, s-a întors spre fiul său și l-a examinat cu blândețe.

— E bine? a șoptit Claire printre buzele uscate. Dacă i se întâmplase ceva lui Mark în timp ce ea dormise, cum va mai putea David s-o ierte pentru fata ei? Cum

va mai putea ea să se ierte pe ea însăși?

Toată aventura aceasta tristă se întâmplase numai din cauza ei. Dacă nu s-ar fi lăsat pe spate în fotoliul lui David și nu ar fi adormit, ca să viseze visurile delicioase ce nu se vor înfăptui niciodată, i-ar fi auzit pe Mark coborând scările și ar fi fost în stare să-l oprească. Dacă murea acum... Dacă murise deja...

— Nu are nimic care să nu-i treacă după două zile de stat în pat, spunea David, însă vocea lui parcă venea de la o mare, foarte mare distanță.

Apoi Claire a început să râdă și să plângă în același timp cu lacrimi prostești de emoție care păreau să curgă la nesfârșit, iar David a venit din nou la ea și a luat-o în brațe.

— Nu mai plânge, iubito. A trecut totul, a murmurat el, însă lacrimile nu i se mai opreau. Când David va ști că a fost greșeala ei, că adormise când Mark a plecat de acasă în noaptea trecută, nu-i va mai zice iubito. Se va supăra pe ea, va fi foarte, foarte supărat și ea nu vroia să fie supărat pe ea. Nu acum când el urma să plece atât de curând. Sau ca era aceea care urma să plece?

Va trebui să nu mai plângă totuși pentru că lacrimile ei îl alarmaseră pe Mark. Părăsind câinele se strecurase între ea și tatăl lui, înlănțuind-o pe după gât cu brațele lui și privind-o fix cu acei ochi mari negri, atât de încercănați în dimineata aceasta.

— Nu plânge Claire! Te rog nu mai plânge! Tăticu va avea grijă de tine, nu-i așa tăticule? a spus el insistent.

— Da, voi avea grijă de ea. O să am grijă de amândoi cât timp veți avea nevoie de mine, a zis David strângându-i pe amândoi în brațe.

Claire nu-și amintea foarte clar cum a fost dusă în mașină sau cine știe ce din călătoria înapoi la Ramsley unde s-a dus direct la Cottage Hospital. Era mult prea obosită și se simțea rău ca să-și mai dea seama și de altceva decât de durerea de cap și de membrele care îi

tremurau și-i amortiseră în întregime. Nu putea să înțeleagă de ce David nu era supărat pe ea, dar desigur asta se datora faptului că ea era bolnavă. Când va fi mai bine va fi supărat pe ea. Nici nu putea spera altceva.

Când s-a trezit iarăși era întuneric sau aproape întuneric. Umbre lungi treceau prin camera liniștită în care ea stătea în pat. O boare slabă de aer aducea acel miros nedefinit de antiseptic amestecat cu mirosul de detergent cu lavandă cu care se spăla pe jos. Apoi devenind și mai conștientă a simțit și un alt miros, un miros de trandafiri. Erau roșii-închis și catifeleți și puși într-o vază de sticlă pe noptiera de lângă pat. A întins mâna și i-a atins cu dragoste. S-a întrebat cine i-a adus pentru ea.

Atunci a simțit o mână care a apucat-o pe a ei, o mână rece și fermă. Și-a întors capul și s-a uitat în ochii lui David.

— Cum te simți acum? a întrebat el.

— Mai bine, cred.

— Așa mă gândeam și eu.

Atunci și-a reamintit de seara trecută și de ce se găsea aici.

— Îmi pare rău, a spus înecându-se puțin cu cuvintele.

— Din ce cauză?

— Din cauza lui Mark.

— Mark e bine acum când are câinele căruia să-i poarte de grijă.

— A fost în întregime greșeala mea. Că s-a dus în mlaștină pe furtună, vreau să spun. Nu l-am auzit când a plecat.

— Nu mă surprinde, cu zgomotul pe care-l făceau vântul și tunetele, a încercat David să o potolească.

— Trebuia să-mi fi dat seama că era nevoie să fie supravegheat; că va încerca să-i ducă mâncare câinelui acolo sus. Fusese jos la mine și mă întrebase dacă ar putea să se ducă la Partridge Hill să vadă dacă câinele e bine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama cu săptămâni în urmă că avea nevoie de cineva al lul, de cineva la care să țină, a spus David. A trebuit să vii tu, Claire, să-mi arăți acest lucru, după cum mi-ai arătat atât de multe alte lucruri.

— Nu va mai fi singur acum că o are pe Roșcata, a răspuns ea. Partridge Hill are nevoie de un câine, ca și de un băiat, ca să realizezi un cămin.

— Este nevoie de mai mult decât atât. Am nevoie de mai mult, i-a spus David. Am nevoie de tine, Claire. Am nevoie de tine mai mult decât pot cuvintele să exprime. Vii cu mine la Partridge Hill? Nu-ți va fi ușor să te ocupi de copilul altuia, însă Mark are și el nevoie de tine. Vii cu noi, iubita mea?

— Dacă ai nevoie de mine, a început ea incapabilă să înțeleagă că vorbea serios, întrebându-se dacă nu cumva era vreo confuzie determinată de starea în care se afla.

Acum nu mai era nevoie să se întrebe deoarece David o luase în brațe și o strângea aproape, atât de aproape încât putea să-i simtă bătăile inimii alături de a ei prin cămașa de noapte subțire pe care o avea. Sărutările lui nu i-au mai lăsat nici un fel de îndoială despre cât de multă nevoie avea de ea. Era o dragoste și o nevoie suficient de mari ca să egaleze propria ei nevoie de el.

Era o nevoie și o dragoste care va dura o viață de om. O nevoie și o dragoste care vor umple casa ce se numea Partridge Hill cu căldură sufletească și râsete, cu voci tinere și cu o nouă generație. David o privea acum cu tandrețe dar și cu veselie.

— Cred că nu vei uita vreodată prima noapte pe care ai petrecut-o la Partridge Hill, draga mea, la fel cum nici eu nu voi uita la rândul-mi cum era cât pe ce să te pierd, i-a spus el. Îți promit însă că viitoarea ta noapte la Partridge Hill va fi tot una de care să-ți aduci aminte.

— SFÂRȘIT —